

Feljton: Bizarni sveci Srpske crkve (1)

Ko može biti proglašen svetim

Piše: [Miroslav Čosović](#)

Photo: Stock

Da bi neko bio kanonizovan, proglašen svetim, mora ispunjavati bar tri uslova - treba imati savršeno moralan i neporočan život, poslije smrti moštvi moraju biti netruležne i treće - poslije njegove smrti moraju se zahvaljujući njemu, dešavati posvjedočena čuda. A četvrti uslov bi trebao biti da kult svetitelja prvo zaživi u narodu, pa da ga zatim crkva ozvaniči

Da vidimo što na temu ko može biti izglasana za svetitelja, kažu, u srpskim medijima dva najzastupljenija vjerska analitičara, dali su stotine intervjuza za srpske medije. Uvijek su predstavljeni kao odlični poznavaoči crkvene problematike, što i jesu. To su Mirko Đorđević i Živica Tucić. Mediji u Srbiji i Crnoj Gori su im se mnogo puta obraćali za mišljenja u vezi raznoraznih crkvenih pitanja. Na sajtu www.srpskadijaspora.info/ za Živicu Tucića se kaže: "Verski analitičar Živica Tucić rođen je 1952. godine u Banatu, školovao se u Pančevu, a potom u Beogradu. Više od 30 godina bavi se osim diplomacije, pisanjem u crkvenim i drugim medijima, kao urednik, novinar i analitičar, polemičar drži predavanja i tribine na religijske teme."

Za sajt Veliki Prasak Mirko Đorđević je o sebi rekao: "Profesor sam komparativne književnosti sa Beogradskog univerziteta. Predavao sam na Pedagoškoj akademiji (sada Pedagoški fakultet) i tu sam, zbog zdravlja, ranije otisao u penziju, ali posao ne prestaje. Bavim se prevodenjem i publicistikom. Objavio sam 40 knjiga prevoda sa raznih jezika. Saradnik sam mnogih listova i časopisa u svetu, naučnih revija, a najduže sam se bavio i sada sam član redakcije i urednik u listu 'Republika'. Pisac sam mnogih knjiga. Rođen sam 1938. godine, na srpskobugarskoj granici. Kao dete sam došao u Beograd, a odatle ovde u Šimanovce..." (Mirko Đorđević: Sveti Sava nije faraon, www.velikiprasak.com/). Mirko Đorđević je umro 18. aprila 2014. u 76. godini života. O uslovima za kanonizaciju Đorđević ovako piše: "U katoličkoj crkvi to je službeni čin precizno definisan sa svim detaljima postupka - u Codex iuris canonici. Kod nas pravoslavnih nema oficijelne santifikacije ali su kriterijumi jasni i veoma strogi - toga se čovek udostojiti može samo nakon fizičke smrti i nevinog postradanja uz posvedočenu činjenicu da se na njegovom grobu zbivaju čuda. Svi ikonografski obrasci, odnosno način prikazivanja govore o tome i opomena su vernicima kao najuzvišeniji ideal." (Mirko Đorđević, Sveci i osvetnici, Republika, broj 366-367, 1-31. oktobar 2005)

Đorđević je u dokumentarnoj emisiji "Sveci i zločinci" (TV Crne Gore, septembar 2005, autor Tanja Šuković), rekao slično: "Dovoljno se setiti Nikodima Milaša, nesumnjivog autoriteta u toj oblasti, koji tačno kaže da neko ne može biti za života, nego posle smrti, da mora svojim ličnim životom svetitelj, svojim ličnim životom čovek vrline, i drugo da njegovo telo ne bude podložno

Knjiga Miroslava Čosovića "Bizarni sveci Srpske crkve" prodaje se u Crnoj Gori, u supermarketima i na kioscima po cijeni od 3.99 €. Osim onoga što čitate u feljtonu, u knjizi možete pročitati još mnogo toga zanimljivog - o Svetom Savi, o Nikolaju Velimiroviću, o Njegošu, o Luki Vukmanoviću, o Atanasiju Jevtiću, o Amfilohiju Radoviću, o Filaretu Mićeviću, o istoriji pravoslavne crkve na ovim prostorima... Facebook stranica knjige <https://www.facebook.com/bizarni.s>

raspadljivosti i da se na njegovom grobu odigravaju čuda - to crkva sasvim ozbiljno uzima kao uslov. Međutim, u pravoslavnoj tradiciji, koja je dobrom delom - loša naša tradicija, nikada ovi uslovi do kraja nisu poštovani..."

Kod nas pravoslavnih nema oficijelne santifikacije: Mirko Đorđević

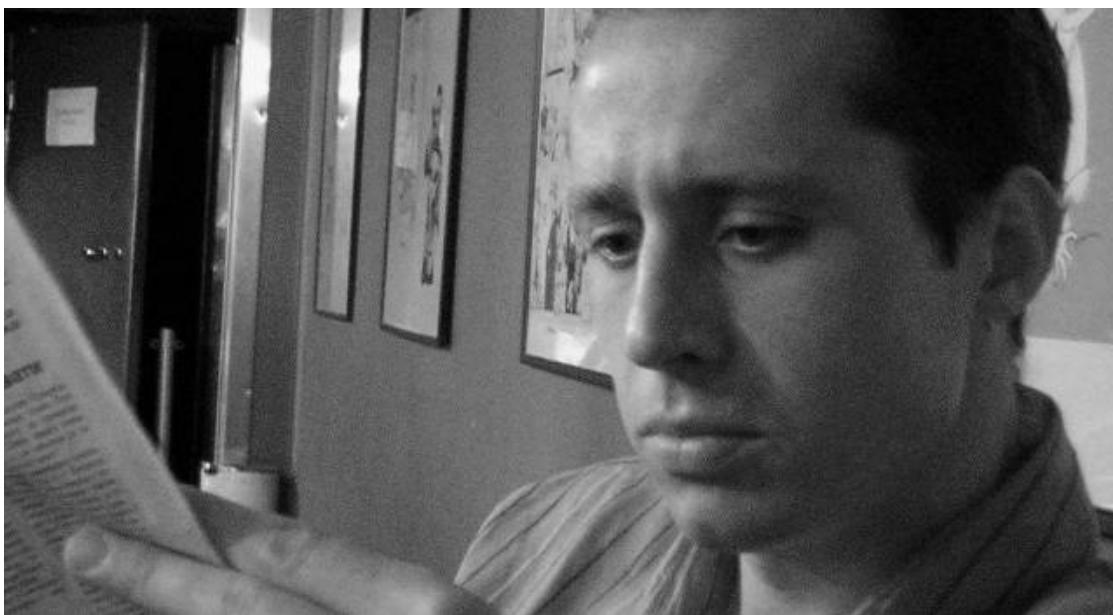
Photo: www.mc.rs

da bude primer, da se ugledaju na njega. Čak je i sam patrijarh Pavle bio za to da se sa kanonizacijom ne žuri - kaže za 'Blic' verski analitičar Živica Tucić." (Kako se postaje svetac, online "Blic", 27. april 2011).

Jovan Bajford, docent na Katedri za društvene nauke Otvorenog univerziteta u Velikoj Britaniji, piše: "**Autoritativno delo Pravoslavno crkveno pravo srpskog vladike Nikodima Milaša (1845-1915)**, navodi da svetitelj može biti proglašen samo 'ako je za života bio pravi vernik, podvižnik i čudotvorac, ili da se nakon njegove smrti na njegovom grobu dešavaju čuda' (Milaš, 1905/1999). Patrijarh Pavle u knjizi *Da nam budu jasnija neka pitanja naše vere* (1998) takođe navodi kriterijume za svetiteljstvo koji zahtevaju 'da su [kandidati] postradali kao mučenici za hrišćansku veru, ili da im je život u svemu besprekoran; Da su, ili za života ili posle smrti, posvedočili svoje poslanstvo čudima koje su opštepoznata' (str.128)." (Jovan Bajford, Poricanje i potiskivanje antisemitizma, Beograd, 2005, str 198).

Dakle, van svake sumnje, da bi neko bio kanonizovan, proglašen svetim, mora ispunjavati bar tri uslova - treba imati savršeno moralan i neporočan život, poslije smrti moštii moraju biti netruležne i treće - poslije njegove smrti moraju se zahvaljujući njemu, dešavati posvjedočena čuda.

A četvrti uslov bi trebao biti da kult svetitelja prvo zaživi u narodu, pa da ga zatim crkva ozvaniči.

Povodom prijedloga da se patrijarh Pavle proglaši za sveca, Živica Tucić je dao izjavu: "**Predlog da se pokojni patrijarh Pavle proglaši za sveca postoji u narodu, ali ne znam da li se o tome na Saboru SPC raspravljaljao.** Koliko znam trenutno nema novih predloga. Crkva mora biti jako oprezna prilikom kanonizacije. Ovo je ozbiljno pitanje i treba biti obazriv i proveriti ceo život osobe koja je predložena za sveca, jer svetitelj treba ljudima

Nedeljnik Press je prenio tvrdnju Živice Tucića: "**Kult nastaje u narodu, koji izražava poštovanje pojedincima koji su ostali uzor u veri, u pomaganju drugima, u mudrosti. Eparhija formuliše kult i dostavlja ga Saboru, koji prima k znanju ali ne mora odmah, iste godine o tome da odlučuje. Dešavalо se, recimo, u slučaju Justina Popovića, da predlog postoji duži niz**

Crkveno pravo Nikodima Milaša definiše kriterijume za svetost: Jovan Bajford

Photo: LA

**godina, dok se u Saboru
ne stvori konsenzus. A
svaki predlog treba**

obrazložiti veoma iscrpno". (Stanko Stamenković, Sveti NikolapronalazačKako postati svetitelj, 1. avgust 2012. www.pressonline.rs/).

Isto ovo govori i protojerej stavrofor Srpske crkve dr Dimitrije Kalezić: "Da bi neko bio proglašen za sveca, potrebno je da posle smrti ima veliko poštovanje u narodu, nakon čega Crkva započinje proces njegove kanonizacije objašnjava Kalezić". (Sveta Ceca, Alo, 7. jun 2010, www.alo.rs/ljudi/27927/Sveta_Ceca)

ŠTO SU NEKI OD NAJPOŠTOVANIJIH SVETACA GOVORILI O SVETOSTI!

A što su sami svetitelji govorili na ovu temu? To nam predstavlja Rodoljub Lazić u tekstu "Shvatanje svetosti mitropolita Jovana Zizulasa u svetu predanja Pravoslavne crkve", koji je objavljen na www.svetosavljje.org. Sve naredne izjave svetitelja su iz tog članka.

Sveti Maksim Ispovednik: "Ko se neokaljane pobožnosti i sa pravim poznanjem drži puta vrline, ne zastranjujući ni na jednu stranu, iskušće blagodoreći svom bestrašcu prisustvo Božije. (Glave o bogoslovju i domostroju ovaploćenja Sina Božjeg, Druga stotina, 98)"

Sveti Simeon Bogoslov: "Dakle, čovek postaje svet uzdržavanjem od greha i delanjem dobra, svakako ne zato što se delima osvećuje (jer neće se opravdati delima zakona nijedna duša), nego zato što činjenjem tih dela postaje srođan svetom Bogu... Neka bismo Hristu u plod doneli po trideset i šezdeset i sto od onoga što Duhom u sebi uzgajamo, a to su ljubav, radost, mir, blagost, dobrota, dugotrpljenje, vera, krotost, uzdržanje, jedenje hleba znanja, uzrastanje u vrlinama i dostizanje muža savršenog, mere rasta punoće Hrista kojem priliči svaka slava u vekove. (Deseta katihetska beseda)"

Sveti Grigorije Palama: "Poštujmo i mi, braćo, svetitelje Božije. Na koji način? Tako što ćemo se, podražavajući njih, očistiti od svake nečistote tela i duha, što ćemo da odstupimo od zla, kako bismo na kraju, kroz uzdržanje od zla, došli do njihove svetosti; tako što ćemo jezik zauzdati za zakletve ili lažne zakletve, za praznoslovje i uvrede, tako što ćemo usta čuvati od laži i klevete i na taj način im (svetima) prineti pohvalu. (25. beseda, na Nedelju Svih Svetih)"

Sveti Teofan Zatvornik: "Svet je čovek čist i neporočan, svakom vrlinom ukrašen i tuđ svakom grehu, ne samo onom što se vrši delom nego i onom u mislima i osećanjima delujućeg, i zato se nalazi u Božjoj milosti, i blizak je i dostupan Bogu (Tumačenje Poslanice Efescima)"

Sveti Simeon Novi Bogoslov: "Naime, kao što izvor iz koga večno teče voda, ako nakratko stane, iščezne i pretvorí se ne u izvor nego u baru, tako i onaj ko sebe samoga uvek čisti delanjem zapovesti i Bog ga čisti i osvećuje, ako nakratko otpadne od delanja, srazmerno tome otpada od svetosti. A onaj ko se svesno upusti u jedan greh sav otpada od čistote, kao što se i malom nečistotom ogadi čitav sud sa vodom. Ne govorim o grehu koji se čini samo telom, nego i o drugim strastima koje su unutra u nama i koje mi nevidljivo činimo. Tako biva i sa svakom drugom željom i svakom strašću. Ako se neko svojevoljno prepusti bilo zavisti, bilo srebroljublju ili surevnjivosti, ili neprijateljstvu ili nekom drugom zlu, on neće dostići venac pravde. Jer pravedni Bog ne trpi da ima zajednicu sa nepravednima i, budući čist, ne prlja se sa nečistim, kao bestrašan ne obitava sa strasnim i kao svet ne ulazi u dušu isprljanu i lukavu. (Deseta katihetska beseda)"

Riječi jednog od trojice svetih Jeraraha Svetog Jovana Zlatoustog:

"Jer se od nas zahteva vrlina trajna i koja se produžuje do poslednjeg časa našeg života. Jer kao što, krenuvši u carsku prestonicu, nikakve koristi ne bismo imali ako se, pošto prevalimo veliki deo puta, olenjimo i stanemo ne dovršivši put, tako i 'nada zvanja' ne donosi nikakve koristi nama koji je posedujemo, ako ne živimo dostoјno Onoga koji nas je prizvao. Mi, prizvani na dobra dela, dužni smo biti istrajni vršeći ih sva. Mi smo, nema sumnje, radi toga i prizvani da izvršimo ne samo jedno dobro delo, nego da ih vršimo sva. Jer kao što imamo pet čula i dužni smo se koristiti njima kako treba, tako smo dužni upražnjavati i sve vrline. Ako je neko celomudren, a nemilostiv; ili je milostiv, a gramzljiv, — sve mu je uzalud. Jer nije

Poštujmo i mi, braćo, svetitelje Božije:
Grigorije Palama
Izvor: wikipedia

dovoljna samo jedna vrlina, da bismo sa slobodom predstali prestolu Hristovu, nego su nam potrebne mnoge, razne i svakovrsne vrline, ili tačnije: sve vrline. Čuj šta Hristos govori učenicima: Idite i naučite sve narode, učeći ih da drže sve što sam vam zapovedio. (Sveti Justin Srbski, Dogmatika III, str. 93.)"

Mi, prizvani na dobra dela, dužni smo biti istrajni vršeći ih sva: Jovan Zlatousti
Izvor: netdna-cdn.com

U istom tekstu u kom polemiše sa jednim grčkim mitropolitom, Rodoljub Lazić je još naveo: "Mitropolit veli da ima i svetih kojima se ne pripisuju čuda. Možda ima i takvih, ali bi bilo lepo i da je mitropolit naveo neko konkretno ime. Ovako ne znamo na koga je mislio, pa i ne možemo da se složimo sa njim. Ali da bi bila tačna mitropolitova tvrdnja da svetost nije povezana sa natprirodnim darovima, morali bi svi svići da

budu takvi da ne tvore čuda. Ja lično ne mogu da se setim ni jednog takvog. A mogu da se setim na desetine onih koji su tvorili čuda. Puna su žitija svetih takvih ima ih na stotine i na hiljade. A koliko se sećam, jedan od kriterijuma za proglašenje nekoga svetim u Pravoslavnoj Crkvi jeste i postojanje čuda po njegovim molitvama, odn. od njegovih moštiju. Bog je taj koji Svetima daruje različite darove učiteljstva, proroštva, čudotvorstva, isceljenja, darove različitih jezika (1 Kor. 12, 28-30).

'A znaci onima koji veruju biće ovi: imenom mojim izgoniće demone, govoriće novim jezicima... na bolesnike polagaće ruke i ozdravljaće." (Mk. 16, 17-18).

Ima mnoštvo mesta u Novom Zavetu koja govore o znacima i čudima Apostola, npr: "...govoreći smelo o Gospodu, koji posvedočavaše rečelagodati svoje, dajući da bivaju znaci i čuda rukama njihovim' (D.Ap. 14, 3); 'Što i Bog posvedoči znacima i čudima, raznim moénim delima i razdavanjem Duha Svetog po svojoj volji (Jevr. 2,4) itd.

Da li je svetost povezana sa raznim natprirodnim darovima? Mitropolit tvrdi da nije. A mi vidimo da je Gospod to obećao svojim učenicima i vernima u Crkvi, i da su natprirodni darovi kod svetih prisutni od početka Crkve do današnjeg dana."

Dakle Rodoljub Lazić ne zna nijednog svetitelja koji ne tvori čuda. E ja, i svi mi, znamo gomilu srpskih svetitelja koji ne tvore nikakva čuda i nikada ih nijesu tvorili. I te ču "svetitelje" predstaviti u ovoj knjizi.

***Nastavak feljtona u subotu, 4. jula**

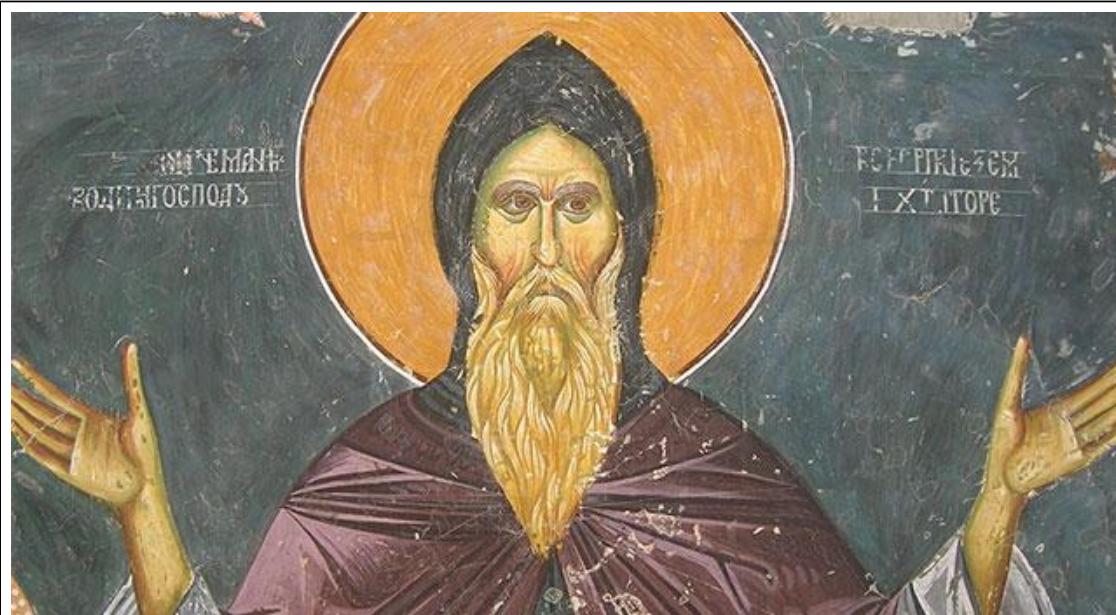
Komentara (1 poslato)

04.07.2015 - 00:00

Feljton: Bizarni sveci Srpske crkve (2)

"Sveti" Stefan Nemanja Genocidni

Piše: [Miroslav Čosović](#)

Istrebio bogumile i zaradio oreol: Stefan Nemanja, ubica i svetac

Izvor: www.narodnimuzej.rs

Stefan Nemanja je bio klasični srednjevjekovni vladar koji ničim nije zaslužio da bude proglašen za svetitelja. U njegovom životu nije bilo ničeg svetog. Cio život je ratovao, ubijao ljudе, borio se za vlast i za teritorije. Za svetitelja je proglašen jer je Srpska crkva osnovana kao privatna crkva Nemanjića i da bi se dinastija učvrstila, on je morao biti proglašen za svetitelja

Veliki župan Raške Stefan Nemanja, rodonačelnik dinastije Nemanjića, rođen je 1113. ili 1114, a umro je 1199. godine. Navršava se 900 godina od njegovog rođenja i logično je bilo da tu godišnjicu Srpska crkva urnebesno slavi, kako ona i zna - sa stotinama predavanja, akademija, litija, priredbi... Međutim, nema ništa od toga, ovaj jubilej prolazi u tišini, niko u javnosti to i ne pominje, samo iz jednog razloga; Nemanja je kao beba kršten po obredu Rimske crkve, jer u Duklji nije bilo pravoslavnih svještenika. To SPC od njenog neukog stada mora da sakrije, stado u Crnoj Gori ne smije biti uzmemireno činjenicom da nam preci nijesu bili pravoslavci. Nemanja je oko 1185. godine osvojio katoličku Duklju/Zetu i pripojio je svojoj državi.

Pravoslavlje u Duklji/Zeti počinje sa Nemanjićima, jer je poslije 1054. godine (kada su se odijelile Rimska i Carigradska crkva), Duklja potpala pod jurisdikciju Rimske crkve.

Kao što sam već pokazao, Nemanja je rođen kao izbjeglica, najvjerovatnije na teritoriji današnje Podgorice. Mislim da će čitaocima u Crnoj Gori biti interesantno da predstavim jedno pismo u kojem se pominje Nemanja. Naime, barski nadbiskup Grgur Grizogono oko 1180. g. napisao je pismo Stefanu Nemanji. Eduard Peričić smatra da je baš Grgur Grizogono napisao "Ljetopis popa Dukljanina". Original pisma se nalazi u arhivu Kaptola u Splitu. Evo pisma: **"Magistru Gvalteriju, glasovitom splitskom kanoniku i Svetе Rimske Stolice legatu, Grgur, Dioklićanske i Barske crkve ponizni sluga, zdravlje i iskreni ljubavni savez.**

S najvećim poštovanjem primili smo pismo vaše dostojnosti koje ste nam uputili i razabравши njegov sadržaj zahvalni smo razmišljali o bezbrojnim dobročinstvima koje ste u svojoj dobrostivosti učinili vodeći brigu o našoj crkvi... razgovarajući s knezom i drugim splitskim odličnicima koji su nas uvijek običavali savjetovati svojom ljubavlju i razboritošću. Da je Salonitanska crkva imala primat u čitavoj Dalmaciji - to mi ne negiramo. I nama uopšte ne bi odgovaralo da se od nje dijelimo, već da od nje očekujemo savjet i ugodnu pomoć. No velika je razmirica izbila između našega grada i velikoga župana, o čemu sa vama nijesmo mogli razgovarati, zbog velikog meteža i pritisaka koji se dešavaju i bole nas. Osamsto perpera koje

Knjiga Miroslava Čosovića "Bizarni sveci Srpske crkve" prodaje se u Crnoj Gori, u supermarketima i na kioscima po cijeni od 3.99 €. Osim onoga što čitate u feljtonu, u knjizi možete pročitati još mnogo toga zanimljivog - o Svetom Savi, o Nikolaju Velimiroviću, o Njegošu, o Luki Vukmanoviću, o Atanasiju Jevtiću, o Amfilohiju Radoviću, o Filaretu Mićeviću, o istoriji pravoslavne crkve na ovim prostorima... Facebook stranica knjige <https://www.facebook.com/bizarni.s>

smo u prošloj godini očekivali da prihodujemo od svojih imanja on (veliki župan Nemanja) traži za sebe, a mi ne možemo da položimo traženu sumu, jer su polja opustošena, te je on ponovo zaprijetio gradu, o čemu bi prezviter Maraldus, očevidac svega ovoga, mogao da vam referiše. Tako, mnogim metežima i pritiscima izloženi, svi ljudi stenju i pate (gemunt et dolent). A od kneza Mihaila, čija briga za diokličansku crkvu nije mala, ne može se u ovim okolnostima očekivati pomoć, pa ēemo se, postupajući po volji previšne milosti, u korist naše crkve, i do postignuća nekoga rešenja, nadati bez sumnje u vašu nadu i pomoć." (Radoslav Rotković, Pismo nadbiskupa Grgura splitskom kanoniku Gvalteriju o nevoljama koje su i kler i kneza Mihaila snašle od Nemanjinih pritisaka, knjiga "Kraljevina Vojislavljevića XI - XII vijeka", Podgorica, 1999).

Iz pisma provijava neraspoloženje prema Nemanji, a pohvalno se govorio o dukljanskem knezu Mihailu.

U borbi za prijesto Raške Nemanja je u bitki kod Pantina ubio i svog rođenog brata Tihomira. Povodom toga, Simo Živković u časopisu "Srpsko nasleđe" (broj 5, maj 1998), piše: "**Čudna je politika naše crkve: Nemanja je svetac, iako je indirektno ubio svog brata Tihomira: porazio ga u jednom boju na Kosovu (1168). (Tihomir bežao, i onako težak u oklopu, udario se u Sitnici.)**"

Simo Živković ovo "čudna je politika naše crkve", napisao je sa blagoslovom dvojice vladika te iste crkve, koji su bili članovi redakcijskog odbora, što sam već pokazao.

Krvoločan i svirep, tipičan svetac: Stefan Nemanja
Izvor: www.pressonline.rs

Nemanja je bio vrlo krvoločan i svirep, za to imamo potvrdu, surovo je progonio jednu vjersku zajednicu, koju su i pravoslavna i rimokatolička crkva gledale kao jeretičku. Radi se o bogumilima. Evo jednog objašnjenja ko su bili bogumili:

"BOGOMILI, pristalice verskog pokreta koji je verovatno nastao u X v. (kad se pominje pop Jeremija Bogomil u Bugarskoj) pod neposrednim uticajem ma nihejskih (dualističkih) učenja na Bliskom istoku. Socijalna osnova pokreta je nejednaka. Prezviter Kozma ih je u X v. optuživao kako 'uče svoje da se ne pokoravaju vlastima svojim, kore boljare, smatraju mrskim bogu onoga koji rabota za cara i svakome rabu govore da ne radi za svoga gospodara'. U Bosni je kasnije bogomilstvo odgovaralo plemstvu koje se borilo protiv Ugara kao osvajača i nosilaca katoličanstva. Ni bogomilsko učenje nije jedinstveno. Osnova mu je dualistička, u početku jako naglašena (pored boga dobra koji je stvorio duhovni

svet, postoji i bog zla, koji je stvorio materijalni svet), da se kasnije svede na uopštenije učenje u borbi dobra i zla i čovekovom otpadništvu od svog prabića. Bogomili su odbacivali crkvenu hijerarhiju i posede, zatim crkvu, krst, ikone i sve molitve osim 'Oče naš' a delili su se na askete ('savršene') i obične vernike ('slušaoce' ili 'verne'), mada se i ovde javljaju odstupanja, sve do pojave djeda, crkvenog starešine u Bosni. Bogomilstvo se raširilo u Bugarskoj, Makedoniji, Raškoj (babuni), Bosni (crkva bosanska, dobri bošnjani, krstjani, patarenii), a prodrlo je i na zapad (katari u Italiji, albižani u Francuskoj)." (Nova enciklopedija u boji Vuk Karadžić - Larousse, I, A - K, Beograd, 1977, str. 222)

U Beogradu je 1935. objavljeno drugo izdanje udžbenika "Istorija opšte hrišćanske i srpske pravoslavne crkve (za više razrede srednjih škola)", autori su bili protoprevezviter Živ. M. Marinković i Jevrem Igumanović a izdavač Izdanje knjižare Vlad. N. Rajković i komp. U knjizi, na stranama 56 i 57 postoji poglavlje "Bogomili". Evo ga:

"Poreklo bogomilske jeresi. Ova jeres vodi svoje poreklo od starog persijskog manihejstva koje se u VII veku pojavilo u Jermeniji i pod imenom novo manihejstvo ili pavlovstvo, po apostolu Pavlu, čije su poslanice najviše čitali. Ova se jeres tako naglo širila po Jermenskoj, da su protiv njenih pristalica vizantinski carevi preduzimali krvava gonjenja, dok ih, najzad, nisu preselili u Plovdiv, u današnjoj Trakiji. Odavde su se brzo raširili po celom Balkanskom Poluostrvu pod imenom bogomili. Kod nas su, u Nemanjinoj Srbiji, bili poznatiji pod pogrdnjim imenom babuni. U Bosni su poznati pod imenom kršćani. Iz Bosne su se širili sve dalje na zapad i dospeli čak do Francuske. Tamo su ih nazivali katarima, a u Italiji patarenima.

A učitelju i načelniku njihovom odreza jezik u grlu njegovom, koje ne ispoveda Hrista, sina Božjeg. I knjige njegove nečastive spali i ovoga izagna, zapretivši da se nikako ne ispoveda ni pominje trikletno ime. I sasvim iskoreniti prokletu veru, da se ona ne pominje nikako u državi njegovoj

Organizacija i učenje bogomila. Iako su bogomili učili o međusobnoj jednakosti, kao i da svaki od njih može biti propovednik ili učitelj, ipak su imali svoju organizaciju. Na čelu te organizacije bio je djed, a do njega dvanaest strojnika. Među strojnicima najugledniji zvao se gost, a drugi po redu starac. Svi pak oni, koji su svoje verske obaveze savesno i tačno ispunjavali, nazivali su se starešine. U osnovi njihovog verskog učenja bio je manihejski, upravo gnostički dualizam, tj.

verovanje u jednoga dobrog Boga i zlog duha - đavola. Posljednji je, a ne Bog, tvorac vidljivog, materijalnog sveta, pa i čoveka. Zato čovek, kome je Bog dao dušu, ali koja se nalazi zarobljena u telu, treba da je oslobodi tog satanskog okova. A to može postići samo ugušivanjem svojih želja askezom. Otuda su veoma strogo postili. Preporučivali su i uzdržavanje od braka. Bogosluženja nisu imali, otuda im ni hramovi nisu bili potrebni. Na duge molitvene skupove okupljali su se po privatnim kućama, i to noću. Odbacivali su vaskrsenje (jer je telo đavolsko), svete tajne, obrede, krst, ikone. Naročito su bili protivnici ubijanja, makar i u ratu. Jer, učili su, ubijajući ljude, mi ih lišavamo svake mogućnosti da strogom askezom dušu svoju oslobođe satanskog okova (tela). Zato su bili i protiv vojske.

Ovakvim svojim unakaženim i razornim učenjem bogomili su bili veoma opasni po crkveni, društveni i državni poredak. I nije čudo što su u svima državama gonjeni i od crkve i od državne vlasti. Kod nas, u Srbiji, uništeni su za vreme Stevana Nemanje. Oni što ne hteloše da se odreknu ove jeresi, pobegnu u Bosnu Kulini Banu. Tu su našli plodno zemljište za svoju jeres, jer je i sam Kulin bio bogomil."

Danas je uobičajeno da se nazivaju bogumili, a ne bogomili.

Tata je neke spalio, nekima jezik odrezao, nekima imanja oduzeo: Stefan Prvovenčani, ljubljeni sin
Izvor: webtribune.rs

Sad da pogledamo prvočasni izvor kako se Nemanja obračunao sa bogumilima u Raškoj/Srbiji. On ih je istrijebio, današnjim rječnikom rečeno - izvršio je genocid nad njima. To nam predstavlja niko drugi do njegov sin Stefan Prvovenčani: **"Kao nekada prorok Ilija, koji je ustao na bestidne jereje, i on obliči njihovo bezboštvo; jedne spali, a druge različitim kaznama kazni, treće liši zemlje od države svoje a domove njihove i sva njihova imanja**

sakupivši, razdade ih leproznim i ubogim. A učitelju i načelniku njihovom odreza jezik u grlu njegovom, koje ne ispoveda Hrista, sina Božjeg. I knjige njegove nečastive spali i ovoga izagna, zapretivši da se nikako ne ispoveda ni pominje trikletlo ime. I sasvim iskoreni tu prokletu veru, da se ona ne pominje nikako u državi njegovoj, već da se slavi jedinosušna i nerazdeljiva i životvoreća Trojica: Otac i Sin i Sveti Duh, svagda i sada i u veke vekova, amin." (Stefan Prvovenčani, Sabrana dela, Srpska književna zadruga, Beograd, 1999, strana 37).

Srpska crkva, danas zvana Svetosavska crkva, kako je nazivaju sami njeni najviši velikodostojnici, imala je predistoriju tako što je prvi svetac ove crkve - Nemanja, u monaštvu nazvani Simeon, bukvalno istrijebio u svojoj državi pripadnike jedne vjerske zajednice, to je bio prototip onoga što danas zovemo - genocid.

I Rimska crkva je nad bogumilima - katarima, izvršila ono što danas zovemo genocid. U srednjevjekovnoj Francuskoj bogumili su zvani katarima. Katarci (starogrčki: καθαροί - čist, povezano sa katarzom, što znači pročišćenje) ili Albižani (po gradu Albi u Langdoku, današnja Francuska) bili su pripadnici hrišćanskog pokreta koji se širio Evropom od 11. do 14. vijeka. Smatra se da je katarsko učenje nastalo pod uticajem bogumilskog učenja sa Balkana. Rimska crkva ih je zbog njihovih ubjedenja proglašila za heretike i surovo progonila, krajem 12. i početkom 13. vijeka. Papa Inočentije III je pozvao na krstaški rat protiv kataraca. Krstaški rat je poslije više godina završen tako što su ubijene desetine pa čak i stotine hiljada kataraca. Papu Inočentija III, koji je pokrenuo genocid nad katarima, niko nije proglašio za svetitelja, niti to ikome pada na pamet.

Milorad Tomanić piše o Nemanji: **"Posle lekcije koju je dobio od cara Manojava, Stefan Nemanja se primirio i do kraja carevog života nije preuzeo ništa što bi ovog moćnika moglo da naljuti. Međutim, Nemanja je slabije od sebe imao na drugoj strani - u svojoj zemlji. Osim što je braću doveo u red, nateravši ih da priznaju njegovu vrhovnu vlast, odlučio je i da Rašku učini verski jednoobraznom zemljom, tj. isključivo pravoslavnom. Glavni problem na tom putu bili su mu bogumili. Zato je Stefan Nemanja krenuo u veliko istrebljenje (danas bi to nazvali genocid) svih onih bogumila koji nisu žeeli da prihvate pravoslavlje i da se pokrste. Jedni su uspeli da izbegnu u Bosnu kod Kulina-bana. drugi su se pokrstili, a oni najprivrženiji svojoj veri masovno su ubijani, pa su čak i živi spaljivani u ime Hristove crkve i pravoslavlja. Na velikim lomačama spaljivane su i**

bogumilske knjige (prizori koji će se ponoviti i u vreme Trećeg rajha), tako da istrebljenje (genocid) nije bilo samo fizičko nego i duhovno." (Milorad Tomanić, Srpska crkva u ratu i ratovi u njoj, Beograd, 2001).

Spaljivanje jeretika na lomači: Sloboda veroispovesti u plamenu

Izvor: www.alternativeservice.ca

ubijao ljude, borio se za vlast i za teritorije. Za svetitelja je proglašen jer je Srpska crkva osnovana kao privatna crkva Nemanjića i da bi se dinastija učvrstila, on je morao biti proglašen za svetitelja.

Protjerej stavrofor prof. dr Radomir Popović, redovni profesor Bogoslovskog fakulteta u Beogradu održao je 2008. u Beogradu predavanje na temu "Sveti Simeon Mirotočivi i pravoslavlje u srpskim zemljama". U želji da uzdigne Nemanju trućao je neke besmislice, kako je Stefan Nemanja ravan Isusovim apostolima: "**Naravno, životopisci vide prepodobnog kao ravnoapostolnog, kao onoga koji je primio angelski obraz. Kako je to prepodobni Simeon - ravnoapostolni? Upravo po tome što je učvršćivao pravoslavnu veru u Raškoj državi toga doba, pre svega građenjem zadužbina koje smo nabrojali, i mnogim drugim koje nisu možda evidentirane u žitijima koje imamo, a kojih je svakako bilo.**" (www.svetigora.com/node/3588).

Ovaj argument kako je Nemanja krajem 12. vijeka učvršćivao pravoslavlje u Raškoj, jednak je jak kao kad bi neko dao pohvale sv. Franju Asiškom kako je učvršćivao rimokatoličku vjeru u Italiji. Ko je to Rašku htio da otrgne od pravoslavlja krajem 12. vijeka? Uistinu, Stefan Prvočevani - sin Nemanjin, od rimskog je pape dobio kraljevsku krunu 1217. godine. Ili je Popović pod ovim "učvršćivao pravoslavnu veru" mislio na genocid koji je Nemanja izvršio nad bogumilima?

Nemanja je proglašen za svetitelja svega godinu dana poslije smrti, nije bilo nikakvog provjeravanja njegovog života, nikakva čuda se nijesu desila u tih godinu dana, jednostavno, pao je dogovor unutar vladarske porodice da se svi vladari Nemanjića počnu proglašavati za svece, kako bi se tako učvrstio njihov kult među plemstvom, srbnjima i drugim pravoslavcima njihove države.

Željko Fajrić u knjizi "Sveta loza Stefana Nemanje" (www.rastko.rs), kaže u vezi toga: "**Izgleda da je širenje Nemanjinog kulta ipak bilo više namera Savina i Stefanova nego što je to bilo stvarno spontano. Kao mudri državnici znali su da ovakav kult može da učvrsti dinastiju Nemanjića i da zahvaljujući tome doprinese unutrašnjoj stabilnosti u državi.**"

Željko Fajrić je pravnik - advokat, ali na vrlo pitak i razumljiv način piše istorijske knjige. Drži se izvora i izvan onoga što izvori kazuju ne postavlja teorije i ne daje fantastične zaključke, što inače rade mnogi profesionalni srpski istoričari. Nekoliko njegovih knjiga se nalazi na srpskom nacionalističkom naučnom portalu www.rastko.

*Nastavak feljtona u utorak, 7. jula

Povezani članci

- [Ko može biti proglašen svetim](#)

[Komentara \(2 poslato\)](#)

Tomanić priča da je Nemanja radio isto što i ustaše, ali nekih 750 godina prije ustaša. Komentariše Nemanjih genocid nad bogumilima: "**Ne podseća li ovo na priču iz NDH. 'Jedna trećina mora se pokatoličiti, jedna trećina mora napustiti zemlju, jedna trećina mora umreti!'**" (ista knjiga).

Stefan Nemanja je bio klasični srednjevjekovni vladar koji ničim nije zaslužio da bude proglašen za svetitelja. U njegovom životu nije bilo ničeg svetog. Cio život je ratovao,

Ako su masovna ubistva čudo, onda sam ja svetac:
Stefan Nemanja
Izvor: laban.rs

07.07.2015 - 14:56

Feljton: Bizarni sveci Srpske crkve (3)

"Sveti" kralj Milutin, pedofil, svirepi otac i sladostrasnik

Piše: [Miroslav Čosović](#)

Svi su se plašili njegove brutalnosti, kojoj kao da nije bilo kraja: Kralj Milutin, svetac

Izvor: www.novosti.rs

Nije Srpska crkva Milutina za sveca proglašila zbog njegovih uspjeha i djela, već zato što je kao privatna crkva Nemanjića, to morala. Zbog državničkih zasluga se ne postaje svetac. Ruska crkva za sveca nije proglašila cara Petra Velikog Romanova, a ni caricu Katarinu Veliku. U svetitelje nijesu proizvedeni Matija Korvin kod Mađara, niti je za sveca proglašen Đuzepe Garibaldi

Milutin je sin Uroša "Hrapavog" i Jelene Anžujske. Bio je vrlo moćan vladar, možda najveći državnik od svih Nemanjića, veći od Dušana, koji je - kako to kaže Stojan Novaković - bio nerealan, "megaloman". Milutin je bio vrlo dobar ratnik, dobio je mnoge bitke, proširio je svoju državu, osvojio je severnu Albaniju i veći dio teritorije današnje Makedonije. Izgradio je mnoge crkve i manastire. Tada se prvi put u istoriji, krajem 13. vijeka srpska država proširila sa Kosova na jug. Oko 1284. Milutin je od Vizantije osvojio krajeve do linije Strumica – Prosek – Prilep - Ohrid - Kroja.

Ove oblasti Makedonije, a kasnije i veće oblasti prema jugu - Srbi (kako ih istoriografija tretira) su držali oko osam decenija, do bitke na Marici. Naravno, nemoguće je da su u tih osamdeset godina Nemanjići promijenili etničku sliku Makedonije, zato što hrišćanskim vladarima u doba feudalizma nije bilo ni na kraj pameti da ubijaju obične ljude - ratare, nije im ni na kraj pameti padalo da, kako bi se kazalo u savremeno doba - vrše etnička čišćenja. Nemanjićima je bio potreban svaki čoek, kao ljudska radna mašina, stvorene koje njima i njihovom plemstvu donosi dobit. Jednostavno, Nemanjići su bugarske/makedonske Slovene (i ratare uopšte) koje su zatekli na osvojenim teritorijama, imenovali svojim lokalnim nazivom Srbli.

Danas mnogi srpski istoričari i nacionalni radnici, kao i srpska crkva, svojataju Makedoniju, prisvajaju je kao srpsku zemlju, naročito je uporna u tome srpska crkva, koja neće da prizna Makedonsku pravoslavnu crkvu, što automatski znači da ne priznaje ni makedonsku naciju. Na osnovu čega imaju takav stav?

Srbi su teritorijom današnje Makedonije vladali osamdesetak godina, od kraja 13. vijeka do Maričke bitke 1371. Poslije toga Srbi su imali vlast nad Makedonijom, od Balkanskih ratova do II svjetskog rata, nekih 25 godina. Sveukupno oko 110 godina srpskog vladanja teritorijom današnje Makedonije. Ako Srbi za sebe misle da su Sloveni, znamo, ti isti Sloveni su na Ilirik došli početkom 7. vijeka, prije 1400 godina dakle. Što sa

Knjiga Miroslava Čosovića "Bizarni sveci Srpske crkve" prodaje se u Crnoj Gori, u supermarketima i na kioscima po cijeni od 3.99 €. Osim onoga što čitate u feljtonu, u knjizi možete pročitati još mnogo toga zanimljivog - o Svetom Savi, o Nikolaju Velimiroviću, o Njegošu, o Luki Vukmanoviću, o Atanasiju Jevtiću, o Amfilohiju Radoviću, o Filaretu Mićeviću, o istoriji pravoslavne crkve na ovim prostorima... Facebook stranica knjige <https://www.facebook.com/bizarni.sveci>

preostalih 1300 godina tokom kojih su Makedonijom vladali Vizantinci, Bugari/Makedonci, Turci? Oni nemaju pravo na teritoriju Makedonije, a Srpska crkva i Srbi imaju? To je valjda neka svetosavska pravičnost koja proističe iz velikosrpske ideologije? Što sa vjekovima vizantijske, bugarske i makedonske vlasti nad tom zemljom? Da li se srpski nacionalni ideolozi i popovi drže pravila *gde je 5 minuta bila srpska čizma, to su srpske zemlje?*

Milutin Nemanjić je bio snažan i uspješan državnik, no, da vidimo kakvi su njegovi svetački dometi? Ženio se pet puta, a Srpska crkva dozvoljava četiri braka. O tome Željko Fajfrić (knjiga "Sveta loza Stefana Nemanje", www.rastko.rs), piše: "**Te godine (1282) Milutin je oterao svoju ženu Jelenu. O njoj se malo zna i jedino što je pouzdano jeste to da je bila srpskoga roda. Po svemu sudeći dece nisu imali.** Kada je došlo do braka ne zna se, a verovatni razlog njenog teranja jeste izmenjena politička situacija. Milutin se njome oženio onda kada se nije ni moglo pretpostaviti da će postati srpski kralj. No, sada kada je postao vladar trebalo je pronaći princezu sa nekog od stranih dvorova, a pomoću koje bi se ostvarile i dobre političke veze.

Ništa slađe od jedre petogodišnjakinje: Bogougodne misli kralja Milutina

Izvor: srbin.info

Te (1282.) godine
Milutin je imao dosta uspeha u borbi sa Vizantijom, a veoma mnogo mu je pomogao gospodar Tesalije sebastokrator Jovan I Andeo (1268-1289) koji je sa svojim Tesalcima napadao sa juga. Kako je Milutinova osvajačka politika i dalje trebala da bude okrenuta ka Vizantiji, to je prirodno on u Tesalcima video saveznika sa kojim je trebalo učvrstiti veze. Stoga je i došlo do ideje da se ove veze još više

prodube sa ženidbenim vezama između članova vladajućih kuća. Uskoro je došlo do sklapanja braka između Milutina i čerke sebastokratora Jovana (1282). Kako se zvala Grkinja ne zna se. Ni ona se nije dugo zadržala već je takođe oterana tokom 1283. god, no tome kasnije... Već u to vreme Milutin je imao novu ženu i to čerku pokojnog kralja Ugarske, Stevana V, zapravo rođenu sestru Dragutinove žene Katarine. Ona se zvala Jelisaveta i njen životni put pomalo liči na tragični ljubavni roman. Još kao dete ona je odvedena u manastir na Margaritinom ostrvu, koje se nalazi kod Budima. Jedno je vreme živela i na dvoru kod svog brata kralja Ladislava Kumanca. Jednom prilikom ona je otišla u posetu svojoj sestri Katarini na Dragutinov dvor. Tu se, ne zna se kako, odjednom našao i Milutin koji ju je zaveo i uskoro oženio. U to vreme Jelisaveta nikako nije bila mlada, imala je oko trideset godina, pa stoga ova priča o zavodenju pomalo liči na njeno opravdanje. Bilo kako bilo, Milutin svoju bivšu ženu (čerku Tesalskog sebastokratora) jednostavno vrati ocu u Tesaliju. Sa njom je imao sina i čerku. Srpska pravoslavna crkva jedva da je pristala na ovaj brak, budući da je Jelisaveta došla iz manastira, a i zbog bliskog srodstva, koje je po mišljenju crkve predstavljalo smetnju. Sa ovom ženom Milutin je imao čerku koja se zvala Carica (Zorica)?...

Bugarski car Georgije Terter (1280-1292.), baš zahvaljujući stalnim tatarskim upadima u Bugarsku, postaje tek neznatni politički činilac u svojoj zemlji. Sa srpskim dvorom car je održavao tesne veze zahvaljujući tome što mu je čerka Ana tokom 1284. godine bila udata za kralja Milutina. Ovo je sada bio već četvrti brak srpskog kralja, a šta je bio razlog njemu nije poznato. Sama Milutinova plaha priroda i njegovi politički računi se ovde možda i nisu pomešali. Najverovatnije je da je bila u pitanju strast, pošto bugarski car nije predstavljao neki posebni politički faktor da bi ga Milutin morao pridobijati ženidbom. Ništa drugo ne može objasniti ovaj iznenadni Milutinov brak. To bi bilo sasvim u skladu sa Milutinovom naravi, a ovaj brak samu još jedan u nizu poteza kojima je on sablažnjivao svoju okolinu. No, ko mu je to smeо zameriti, a svi su se plašili njegove brutalnosti, kojoj kao da nije bilo kraja. Može se samo zamisliti šta je o ovome svemu mislila njegova mati Jelena, žena duboko pobožna. Bivša žena, nesretna Jelisaveta, bude oterana i ponovo se vrati u manastir na Margaritinom ostrvu. Na kraju čerku Caricu Milutin nije dao majci, već ju je zadržao kod sebe. Jelisaveta nije dugo ostala u manastiru, ponovo se udala za moćnog češkog plemića Zavišu (1287.), ali ni tu nije dugo uživala bračnu sreću, jer je ovaj već 1290. godine ubijen. Na to se Jelisaveta

ponovo povuče u manastir i tu ostane do kraja života. Iz braka sa Zavišom ostao joj je jedan sin."

Fajfrić dakle piše kako je Milutin bio strastven i još "**svi su se plašili njegove brutalnosti, kojoj kao da nije bilo kraja**". Svetitelj, a strastven i brutalan! Interesantno. Milutin je 1296. od Vizantije oteo Drač, sljedeće 1297. Vizantija je poslala vojsku na Srbiju, ali "**akcija... se završila pravom katastrofom**". Nakon toga vizantijski car Andronik II morao je da se okrene pregovorima sa Milutinom. U sklopu mirovnih pregovora car je ponudio Milutinu svoju sestru za ženu, što je Milutin prihvatio. Ipak, to se nije tako završilo. Fajfrić piše:

"Međutim, Evdokija odjednom napravi probleme. Jednostavno nije želela da ide u Srbiju, smatrajući je za varvarsku zemlju, pa stoga ode u Trapezunt kod svoga sina gde je i umrla 1301. godine..."

Milutinu, takvom kakav je bio, verovatno je godilo sujeti da postane vizantijski zet, pošto je Vizantija i pored svoje slabe moći uživala veliki ugled kao naslednik Rimskog carstva. Odbijanje Evdokije da mu postane žena strašno ga je razjarilo, tako da je on po svemu sudeći iz lične sujete bio spreman da opet zarati sa Vizantijom. (ista knjiga)

Zatim Fajfrić citira Mavra Orbina: "**I što ga je Evdokija više odbijala, to je on bivao uporniji, pribegavajući često i pretnjama. Stoga je car bio prisiljen da mu skrene pažnju na svoju kćer Simonidu, koja je imala tek pet godina. Car je obećao da će mu je dati, ali da ostane u očinskoj kući do punoletstva, a onda da je vodi kao ženu (Mavro Orbin).**" (ista knjiga)

Fajfrić dalje piše, ovo je bitno, neko bi mogao da pomisli da je u srednjem vijeku bilo uobičajeno da se sredovječni ljudi žene sa đevojčicama. Naprotiv: "**Milutin je u to doba bio oženjen sa četvrtom ženom, Bugarskom princezom Anom, koju je oženio tokom 1284. godine. Moguće je da mu je ova žena već i dosadila, mada su njegovi razlozi za brak sa vizantijskom princezom isključivo političke prirode. Može se samo zamisliti kakvo je zaprepašćenje izazvala mogućnost ove ženidba već dobro ostarelog Milutina sa petogodišnjim detetom. I na vizantijskom dvoru, kao i na srpskom, najveća opozicija je dolazila iz reda crkve...**

Tokom 1299. godine ovi pregovori su konačno doživeli i svoj uspešan kraj i trebalo je preći na njegovo izvršenje. Dva vladara su se imali sastati na 'ničijoj' zemlji, na Vardaru, gde je Milutin trebao da dobije princezu Simonidu i vizantijske taoce, dok bi on Vizantijcima predao svoju četvrtu ženu Anu i svoje taoce, a među njima je bio i Kotanica, vizantijski prebeg, koji je toliko godina ratovao na Milutinovoj strani protiv Vizantije. Sama Simonida je stigla sa najvećom raskoši i oružanom pratnjom. Razmena je obavljena na Vardaru, a Milutin je lično dočekao Simonidu i kada ju je ugledao sjahao je sa svoga konja i klekao pred nju. (ista knjiga)

Milutin je svoju dotadašnju ženu Anu dao u Carigrad za taoca! Ovako to objašnjava Fajfrić: "**Ovi pregovori su bili praćeni dubokim međusobnim nepoverenjem, gde нико никome nije verovao. Vizantijci nisu verovali da će Milutin ispuniti svoje obaveze iz ugovora, odnosno nisu mu verovali da će poništiti svoj prethodni brak pa su stoga tražili da njegova žena Ana bude talac u Vizantiji, a još uz to su tražili i da se kraljica majka Jelena na sve posebno obaveže zakletvom itd. S druge strane Milutin se plašio da bi ga Vizantijci mogli ubiti i stoga je tražio sastanak na 'ničijoj zemlji' i tek nakon što je sa Simonidom sklopio brak pristao je da cara Andronika poseti u Solunu. Nije to bila samo uobičajena doza nepoverenja koja prati ovakve pregovore, kod Milutina je to bilo i nešto više jer on nikada nikome nije verovao, budući da je sam bio takav. Bio je izuzetno ličan i sebičan, okrenut najviše sebi, a to se izrazito videlo sa rezultatima ovoga ugovora.**" (ista knjiga)

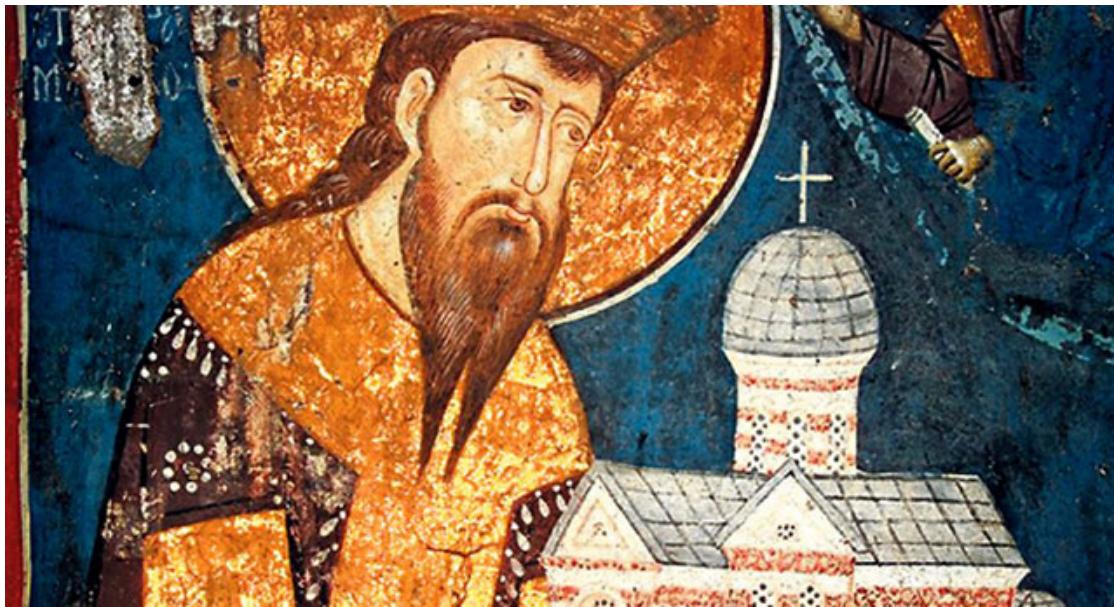
U sklopu mirovnog ugovora Vizantija je Milutinu priznala teritorije koje je osvojio do 1284. godine. Fajfrić još piše: "**Simonida je uskoro izrasla u lepu ženu prema kojoj je Milutin pokazivao strahovitu ljubomoru. Već ostareo plašio se da mlađa žena ne bi pogledala koga mlađeg, dok je s druge strane (ako verujemo Orbinu) on nju upropastio kao ženu upuštajući se sa njom dok je imala samo osam godina u seksualne odnose i tako je povredio da ona više nije mogla rađati. Takvu upropastenu, neprestano je sumnjičio za ljubavne prevare, svestan svoje starosti i nemoći. Ona mora da je prema njemu osećala sve osim ljubavi i iskoristila je prvu priliku koju je mogla da od njega pobegne. To je bilo 1317. godine kada joj je umrla majka i kada je pod opravdanjem da ide na njenu sahranu otišla u Carigrad da bi odmah potom odbila da se vrati u Srbiju. Na to se Milutin žestoko naljutio i počeo da preti vizantijskom caru Androniku. Videvši da je Milutin izgubio potpunu kontrolu nad sobom i da bi zbog Simonide mogao i vojsku da pokrene, car natera Simonidu na silu da se vrati u Srbiju. Ona kreće za Srbiju, ali u očaju, samo da se ne bi moralu vratiti Milutinu, u Seru se zamonaši. Eto šta je bila u stanju da uradi jedna mlađa žena (od samo 22 godine) samo da se ne bi vratila bezobzirnom starcu. Može se zamisliti kakav je užas zavladao među pratnjom koja ju je vodila**

U Milutinovim kandžama: Kraljica Simonida

Izvor: www.svetosavlje.org

Milutinu. Ko će sada smeti da mu izade na oči i da mu objasni kako je Simonidi draži i kruti manastirski život od života sa njim. Međutim sada se umešao i Simonidin brat despot Konstantin, koji joj pocepa monašku rizu i svu uplakanu i u jauku preda na silu srpskom poslanstvu koje je Milutin poslao po nju." (ista knjiga)

Silovatelj dece, svetitelj i ktitor: Kralj Milutin

Izvor: kurir.rs

portretima u Nagoričanu i Gračanici, krive i male, imaju nečeg lukavog i požudnog, kao dve bitne crte njegovog karaktera. Milutin je bio velik vladar, ali rđav kao čovek...

Milutinov primer, još više nego Nemanjin, daje neposredan dokaz, da državu jačih razmera ne stvaraju ljudi sentimentalnih osobina; ko i suviše vodi obzira o drugima upada u opasnost da ponekad pomeri svoje. Srpska crkva, koja je Milutina pored svih ličnih grehova, i to za crkvena shvatanja dosta teških, ipak proglašila za sveca, učinila je to gledajući njegove uspehe i njegovo delo, koje je neosporno bilo veliko i trajno. (ista knjiga)

Nije Srpska crkva Milutina za sveca proglašila zbog njegovih uspjeha i djela, već zato što je kao privatna crkva Nemanjića, to morala. Zbog državničkih zasluga se ne postaje svetac. Ruska crkva za sveca nije proglašila cara Petra Velikog Romanova, a ni caricu Katarinu Veliku. U svetitelje nijesu proizvedeni Matija Korvin kod Mađara, niti je za sveca proglašen Đuzepe Garibaldi.

Evo još jedno Milutinovo djelo, koje ga je, sudeći prema kriterijumima Srpske crkve, dodatno preporučilo za svetitelja. Da pogledamo kako se Milutin ponio prema svom sinu Stefanu, nazvanom Dečanski. Godine 1292. ili 1293. Milutin je svog sina Stefana Dečanskog kao taoca dao tatarskom kanu Nogaju. Dečanski je uspio da se oslobodi iz zatočeništva 1299. godine. Potom ga je Milutin oženio kćerkom bugarskog cara, koja je, dakle, majka kralja Dušana. Njegoš laže kad pjeva "**zna Dušana rodit Srpka**", Dušana je Bugarka Teodora Smilec rodila, a ne Srpka. Pošto se oslobodio tatarskog zatočeništva Stefan Dečanski je od oca dobio Zetu na upravljanje. Zeta je u državi Nemanjića imala poseban status i davana je na upravljanje budućem prestolonasljedniku. Ovako piše srpski arhiepiskop Danilo Drugi (umro 1337): "**I odeli mu dostojan deo svoje države, zetsku zemlju sa svima njezinim gradovima i oblašću njihovom. Odlikova ga svakom čašću carskoga dostojanstva, davši sve što mu je na potrebu od maloga do velikoga, i otpusti ga u takvu državu, koju mu je sam odelio**" (Život kralja Milutina od arhiepiskopa Danila II, Stara srpska književnost II, Novi Sad i Beograd, 1970).

Onako kako Danilo Drugi opisuje Zetu, ona je predstavljena kao država u državi. Dečanski je protiv svog oca Milutina iz Zete digao bunu, ne zna se tačno koje godine. Milutin je uspio da uguši bunu i prema riječima pisca žitija, nagovorio je sina Stefana Dečanskog da odustane od pobune. Uputio mu je poruku, arhiepiskop Danilo Drugi piše: "**I pošto je ovaj previsoki kralj, bogorazumne reči poslao njemu, kojima bi ga mogao privesti na svoju volju, ovako govoreći mu: 'Čedo moje milo i srdaćno, zovem te, i ne odazivaš mi se. U žalosti mojoj izgleda mi da si blizu mene, no pružam ruku, i ne nalazim te. Mnoge suze čine mi slepoću, i ljutim bolom cepa mi se srce zbog tvoga razlučenja i deli me plamenovima od mnogog uzdisanja. Zar to beše čedo moje, čemu se ne nadah od tebe? No dodi, dragi sine moj, da se uteši starost moja'**" (ista knjiga).

Nakon ovih riječi Dečanski je odustao od pobune i predao se. Milutin ga je bačio u tamnicu, a zatim, umjesto kako je rekao, da mu se sa njim "starost utješ" dao je nalog da se oslijepi! Naredba nije pravilno izvršena, jer se poslije Milutinove smrti ispostavilo da Stefan Dečanski ipak vidi, a to je u tadašnjoj Srbiji protumačeno kao božja volja.

I Srbima vrlo mili istoričar Vladimir Čorović piše kako je Milutin Simonidu seksualno iskoristio, još kao đevojčicu: "**Kako je Milutin upotrebio Simonidu polno još kao nerazvijeno dete i pokvario joj matericu, to je bilo jasno da će taj brak ostati neplođan.**" (Vladimir Čorović, Istorija Srbija, www.rastko.rs)

Čorović opisuje Milutina riječima: "**surov, bezobziran, cinik, čovek samo svoje volje**" i još piše:

"Njegove oči, u individualno rađenim

Konstantin Jireček nam je predstavio da su ruski istoričari bili zaprepašeni činjenicom da pisci žitija opravdavaju to što je Milutin dao da mu se sin oslijepi. Faksimilno:

казао време Стефана Душана. Новији руски историци, Гильфердинг и Голубински,²⁸³ много куде ласкав тон у биографијама из школе Данилове. Када „грешни и недостојни слуга Христов, смиренi Данило“, није у стању да наброји „дивна и неисказана дела“ Уроша II, много-брожна као звезде на небу или песак у мору, то се ова фраза још и може примити. Али, човек са чуђењем чита, на пр., место „семоу бо благочестивомоу краљу Оурошуо (II) ослѣпивьшиоу сына своєго възлюбленнааго Стефана“).²⁸⁴

Screenshot

Jireček je u fusnoti prikazao pisanje Golubinskog, dajem faksimilno:

²⁸³ Голубинский, Кратки очеркъ истории православныхъ церквей болгарской, сербской и румынской, Москва 1871, каже на стр. 50б: „Если бы справедливо было по одной книге заключать о характерѣ цѣлаго народа, то это заключеніе было бы въ высшей степени невыгодное для Сербовъ. Такой ужасной реторики и такой незнающей совершенно никакой мѣры хвалебной лести и лжи, мы увѣрены, не найдешь даже у кого изъ Византійцевъ, какъ извѣстно, великихъ мастеровъ этого дѣла“.

Screenshot

karakteru cijelog naroda, taj zaključak bi po više osnova bio nepogodan za Srbe. Ta užasna retorika i takvo nepoznavanje stida, hvalisavost i laži, uvjereni smo, nemoguće je naći kod bilo kog Vizantica, koji su kako jepoznato, veliki majstori upravo u tim vještina!.” (ista knjiga).

Zaista, poslije ovakvih riječi Golubinskog očekujmo od SPC i srpskih nacionalista da upotrijebe svoju omiljenu floskulu i da saopšte u Rusiji je na djelu antisrpska histerija i srbofobija!

Istoričar Miladin Stevanović u knjizi "Kralj Milutin" (Knjiga-komerc, Beograd, 2002, str. 57) na isti način karakteriše Milutina, faksimilno dajem:

Милутин је заиста био велики владар, али рђав као човек, док му је брат Драгутин, који је сам свргао оца са власти, као личност имао много више моралних осећања.

Screenshot

je za sveca proglašen dvije i po godine poslije smrti. Njegovo tijelo je pred Kosovski boj 1389. godine prebačeno iz Banjske u Trepču, da bi 1460. godine bilo prenijeto u Sofiju, u crkvu Svetе Neđelje koja se po njegovim posmrtnim ostacima još naziva i crkva Svetog kralja. U toj crkvi su 16. aprila 1925. godine komunisti detonirali dinamit dok je u crkvi bila bugarska vojna i politička elita koja je prisustvovala jednom opijelu. Poginulo je 150 ljudi, mnogo pripadnika bugarske elite tog doba. Evo fotografije crkve Sv. Neđelje poslije zločinačke akcije komunista:

Nikakvo se čudo nije desilo, "sveti" Milutin nije mogao da spasi prisutne u crkvi, jer lažni svetitelji ne mogu nikoga da sačuvaju!

U Bugarskoj postoji kult Milutinov, on je u Bugarskoj vrlo poštovan svetac. Bugari su neoprezno i nepromišljeno preuzeli tijelo jednog lažnog svetitelja, kojeg je u sveca proizvela jedna privatna crkva, crkva u vlasništvu jedne dinastije. Siguran sam da Bugari uopšte ne znaju da bi neko postao srpski svetac ne treba da poseduje bilo kakvu etiku.

Bugari su se jako napatili kroz istoriju. U ranom srednjem vijeku Bugarska je bila velika sila, ali su kasnom srednjem vijeku pali pod Osmanlije, vjekovima su bili pod čvrstom Osmanlijskom upravom, zaostali u kulturi, prosvećenosti, obrazovanju, građanskom duhu... Imali su rigidni komunizam između 1945. i 1990.

Proevropskom politikom vođenom u posljednjih dvadesetak godina uspjeli su da se priključe Evropskoj Uniji, ali su najsiromašnija zemlja Evropske Unije. Dvadesetog juna 2013. "Vijesti" su objavile članak pod naslovom "Stanovnici Luksemburga najbogatiji u EU,

Riječ je o pisanju arhiepiskopa Danila. Rusi su iznenadeni da neko piše na način kao što to čini arhiepiskop Danilo:
"...blagočastivi kralj Uroš II oslijepivši sina svoga Stefana".

Srpska crkva blagočastivim smatra onoga ko oslijepi sina?!!

Prijevod: "Golubinski, Kratki opis istorije crkava u Bugarskoj, Srbiji i Rumuniji, Moskva 1871, kaže na strani 506: 'Ako bi bilo moguće na osnovu jedne knjige zaključiti o

Vidimo kakvog je čoeka Srpska crkva proglašila za svetitelja. Svineg, sebičnog, pohotnog, sladostrasnika, pedofila. Kako piše akademik SANU Miloš Blagojević ("Dan", 15. XII 2011), Milutin

Izvor: wikipedia

od 1,6 evra dnevno www.economy.rs/, 8. decembar 2009)

Lažni svetac: Kralj Milutin

Izvor: wikipedia

Ćoroviću, zapanjivao svet svojim načinom života, pa je opet svetac. Možda zato, kako smo ranije rekli, kako smo ranije rekli, što je bio veliki graditelj i ktitor."

Srpski istoričari se utrukuju - ko će u gorem svijetu da prikaže kralja Milutina.

***Nastavak feljtona u subotu, 11. jula**

Povezani članci

- ["Sveti" Stefan Nemanja Genocidni](#)

[Komentara \(1 poslato\)](#)

Bugari najsiromašniji". Vijest je data po podacima Eurostata. Ili, evo vijest iz 2009. koja je objavljena na jednom ekonomskom web portalu: "**Skoro 300.000 stanovnika Bugarske živeće od 3,25 EUR dnevno, naredne godine i svaki peti stanovnik ove zemlje neće zarađivati više od 3,25 EUR dnevno zbog pada privrednih aktivnosti, ukidanja državne pomoći i visoke nezaposlenosti, predviđa Svetska banka.**" (Svetska banka: 300.000 Bugara žive

Svi Bugari koji vjeruju u Hrista, moraju imati na umu, nema napretka dok se slave lažni svetitelji kao što je Milutin Nemanjić! Kompletan narod, srednjevjekovni Srbi koji je Milutin vladao, uništen je i raseljen, od tog naroda u Srbiji je sredinom 18. vijeka ostalo desetak hiljada ljudi. Bugari treba da se otarase lažnog svetitelja Milutina Nemanjića. Pohotni sladostrasnik, svirepi otac, egoista, pedofil Milutin nije potreban bugarskom narodu!

Simo Živković za časopis "Srpsko Nasleđe" (broj 5, maj 1998), piše: "**Čudna je politika naše crkve... Milutin je prema Vladimиру**

11.07.2015 - 11:42

Feljton: Bizarni sveci Srpske crkve (4)

"Sveti" Stefan Dečanski (Kasapin)

Piše: [Miroslav Čosović](#)

Izvor: wikipedia

Poslije neuspjele pobune Dečanskog protiv Milutina, Milutin je Konstantinu kao mladom kralju dao na upravljanje Zetu i time je njemu, a ne Dečanskom, data prednost u nasljeđivanju trona. Međutim, nakon Milutinove smrti Stefan Dečanski je objavio da vidi, iako se mislilo da ga je Milutin oslijepio. To je u Srbiji protumačeno kao božji znak, pa su crkva i dio vlastele

pomogli Dečanskom da dođe na vlast, da preuzme tron

Stefan Dečanski rođen je u braku kralja Milutina i Ane, čerke Georgija Tertera - bugarskog cara kumanskog porijekla. Nadimak Dečanski dobio je zbog njegove zadužbine - manastira Dečani, de mu se mošti i danas nalaze. Prikazao sam kako je bio u zatočeništvu. Kad se izbavio digao je bunu protiv oca Milutina, pa je ovaj naredio da se Dečanski oslijepi. Može se reći da je imao vrlo težak život i na kraju ga je ubio sin Dušan Nemanjić. Ipak, to što mu je život bio težak i mučan, ne znači da je on bio dobar čoek. Ipak je on bio Nemanjić! Da vidimo kakvo je lice pokazao u sukobu sa polubratom Konstantinom.

Konstantin je bio Milutinov sin o kojem ima malo podataka. Željko Fajfrić piše: "**Ko je bio on, ko mu je majka (pretpostavlja se da je to bila prva Milutinova žena - nepoznata srpska vlastelinka).**" (Željko Fajfrić, Sveta loza Stefana Nemanje, www.rastko.rs).

A Vladimir Ćorović ovako kaže: "**Svoju prvu ženu, tesalsku princezu, koja mu je rodila sina Konstantina...**" (Vladimir Ćorović, Istorija Srba, www.rastko.rs)

Poslije neuspjele pobune Dečanskog protiv Milutina, Milutin je Konstantinu kao mladom kralju dao na upravljanje Zetu i time je njemu, a ne Dečanskom, data prednost u nasljeđivanju trona. Međutim, nakon Milutinove smrti Stefan Dečanski je objavio da vidi, iako se mislilo da ga je Milutin oslijepio. To je u Srbiji protumačeno kao božji znak, pa su crkva i dio vlastele pomogli Dečanskom da dođe na vlast, da preuzme tron. Njegov polubrat Konstantin, stariji Milutinov sin, nije se sa tim mirio, smatrao je da njemu pripada vladarski tron. Željko Fajfrić piše: "**Nakon ovoga bilo je jasno da između dvojice pretendenata od kojih je jedan (Stefan) već krunisan, mora doći do oružanog sukoba. Tim više što su obojica imali sakupljenu vojsku, tako da se više nije imalo kud. Neposredno nakon krunisanja krenuli su sa svojim vojskama jedan u susret drugome. Po svemu sudeći, Stefan je želeo da izbegne borbu, pa je poslao poruku u kojoj traži od Konstantina da ga ovaj prizna za kralja, a on će (Konstantin) biti drugi po dostojanstvu, a ispred njega će biti samo kralj (Stefan). Po Grigoriju Camblaku to pismo je ovako glasilo: ...**

Knjiga Miroslava Čosovića "Bizarni sveci Srpske crkve" prodaje se u Crnoj Gori, u supermarketima i na kioscima po cijeni od 3.99 €. Osim onoga što čitate u feljtonu, u knjizi možete pročitati još mnogo toga zanimljivog - o Svetom Savi, o Nikolaju Velimiroviću, o Njegošu, o Luki Vukmanoviću, o Atanasiju Jevtiću, o Amfilohiju Radoviću, o Filaretu Mićeviću, o istoriji pravoslavne crkve na ovim prostorima... Facebook stranica knjige <https://www.facebook.com/bizarni.s>

Izvor: rtv.rs

Zato prestani sa onim što si počeo, dođi da usrdno vidimo jedan drugoga i primi drugo dostojanstvo carstva, kao drugi sin, a ne ratuj sa tuđim narodima na svoje otačastvo, a dovoljno je meni i tebi u tolikoj širini zemlje živeti, jer ja nisam Kain bratoubica, no Josifov drug bratoljubac. Njegovu reč javljam sada tebi, kao on tada ka braći... itd' (Grigorije Camblak)." (Željko Fajfrić, Sveta loza Stefana Nemanje, www.rastko.rs).

Da li je Dečanski pod "tuđim narodima" smatrao Vlahe,

Arbanase i Latine iz Zete, ili je pod tim smatrao neke plaćenike? Fajfrić nastavlja: "Teško je ulaziti u prave razloge ovoga pisma i raspravljati o njegovoj iskrenosti. Da je Stefan bio takav bratoljubac kao što se pokušao predstaviti u pismu, ne može se nikako poverovati, što će se uskoro videti onda kada se on bude na kraju zverski način obračunao sa bratom. Najverovatnije da se on nije osećao dovoljno sigurnim i da je želeo da izbegne borbu po svaku cenu." (ista knjiga)

Izvor: rastko.net

Do oružane bitke za vlast između dva polubrata je došlo, izgleda da je to bila žestoka bitka. Fajfrić opisuje bitku i način na koji se Dečanski obračunao sa zarobljenim polubratom: "Uglavnom, Konstantin je Stefanovu ponudu odbio. A on nimalo neposlušavši, spremaše vojsku za bitku (Grigorije Camblak), a bitka koja je nakon toga sledila pretvorila se u njegov užasan poraz. I kada su se sudarile obe strane, bi pobeden onaj koji je pošao da čini nepravdu (Grigorije Camblak). Da je bitka bila izuzetno krvava svedoči i biograf. 'I pada mnoga tela jednorodnih, a mnogi se odlučiše na bekstvo' (Grigorije Camblak). Po svemu sudeći Konstantin nije bitku izgubio samo zbog toga što je njegova vojska popustila zbog oružane nadmoći Stefanove, već je u pitanju izgleda i neko izdajstvo u njegovim redovima, što biograf na malo uvijen način navodi: 'a njegovi Ijudi se skloniše Stefanu' (Grigorije Camblak). U samoj bitki Konstantin je zarobljen, a Stefan zaboravljujući na svoje uzvišeno pismo koje je slao Konstantinu pre bitke i u kome sebe naziva 'Josifov drug bratoljubač' naredi da se ovaj likvidira na kraju zverski način. Pseudobrokar kaže da je Stefan dao Konstantina 'opružiti na jednom komadu drveta, pa mu klincima probi mišice i butine, pa ga onda raseče na dve pole, po sredini'. Nešto slično navodi i Mavro Orbin s tom razlikom što on greši mešajući Stefana i Vladislava. Naime on navodi da je Konstantina uhvatilo i likvidirao Vladislav, a ne Stefan 'Kad je

Vladislav uhvatio svoga brata Konstantina, naredi da ga razapnu na krst, pribiju ipretesterisupu sredini' (Mavro Orbin). Orbin je o ovome događaju nešto znao, ali očigledno nije razlikovao njegove aktere, pa otuda i zabuna oko imena. Da je ovo ubistvo ostavilo mučan utisak na sve i da je Stefan zbog toga trpeo prekore (doduše ne javne), vidi se i iz legende koja se raširila po narodu. Naime, počele su priče da je Stefan dao da se Konstantinu odseče glava i odere pa da se od lobanje napravi pehar iz kojeg je on kasnije pio vino. Ovo je naravno bilo preterivanje, ali sasvim slikovito govori o tome šta se mislilo o takvom njegovom postupku, ali i o

njemu samome, budući da je takav njegov postupak bio poređen sa postupcima bugarskih (tatarskih) kanova."
(ista knjiga)

Tako je Dečanski pisao bratu kako nije 'Kain bratoubica' a onda, kad ga je uhvatio, iskasapio ga je kao kad mesar kasapi govedo. Sami Fajfrić kaže da se ponio kao zvijer da se '**na krajnje zverski način obračunao sa bratom**'.

I Dečanski je, kako bi to kler Srpske crkve rekao - Božiji ugodnik?!!

***Nastavak u utorak, 14. jula**

Povezani članci

- ["Sveti" kralj Milutin, pedofil, svirepi otac i sladostrasnik](#)

[Komentara \(o poslato\)](#)

14.07.2015 - 16:07

Feljton: Bizarni sveci Srpske crkve (5)

Nijedan Nemanjić ne zaslužuje da bude kanonizovan

Piše: [Miroslav Čosović](#)

Osvorio onoliku zemlju, i opet ga ne proglašiće za sveca: Car Dušan Silni, žrtva nepravde

Izvor: deviantart.com

Problem kod svih Nemanjića, pa i Dragutina i Save, je taj što нико не prima blagodat njihovih čuda, već vjekovima. Ne pamti se kad se neko javio da se izlječio, da ga je spasio, da mu je pomogao neki svetac Nemanjić. Toga nema, osim u fantazijama žitija kada su se ta čuda prije mnogo vjekova, kobajagi dešavala

"SVETI" PATRIJARH JOANIKIJE (PROKLETI)

Pošto je od Vizantije koja je bila u raspadanju osvojio neke teritorije, kralj Dušan Nemanjić odlučio je da samog sebe zacari, bez saglasnosti

bilo koje veće države i crkve. Imao je problem, po tadašnjim pravilima zacariti ga je mogao samo patrijarh, a na to carigradski patrijarh nije pristao. I da mu je Dušan uputio molbu, istorijski izvori na to upućuju, ni rimski papa ne bi pristao da ga zacari. Istorijски izvori ne daju podatke da li je i bugarski patrijarh odbio da ga proizvede u cara, ili Dušan od njega to nije ni tražio. I tako je Dušan morao da podigne srpsku arhiepiskopiju na nivo patrijaršije da bi njegovo zacarivanje dobilo ozbiljniji nivo. U to vrijeme arhiepiskop srpske zemlje i pomorske bio je Joanikije kojeg je Dušan 1338. direktno sa mjesta logoteta (dvorskog pisara) postavio na mjesto arhiepiskopa. Kakva lakrdija, Dušan je svjetovno lice postavio na mjesto arhiepiskopa! To je kao da danas ministar finansija ili npr. ekonomije ili prosvjete bude proizведен u patrijarha, tj. poglavara crkve! O tim događanjima već sam pisao u poglavljju "Prokletstvo baćeno na srpsku crkvu", a sad iz pera Željka Fajfrića: **"Za planirano krunisanje postojao je još jedan problem, možda formalne prirode, ali u to doba veoma bitan. Cara je, naime, morao krunisati patrijarh, a srpska crkva je u to doba bila arhiepiskopija i na čelu je crkve bio arhiepiskop. Bilo je sasvim jasno da Dušana neće hteti krunisati ni carigradski patrijarh, a o rimskom papi se verovatno nije ni razmišljalo, dok s druge strane nije se moglo razmišljati ni o bugarskom patrijarhu, iako je Bugarska podržavala Dušanovu želju za carskom krunom. S druge strane, ni Dušan nije želeo da ga kruniše bilo koji patrijarh osim onog koji je srpski. Prema tome moglo se uraditi samo jedno i to da se srpska arhiepiskopija uzdigne na stepen patrijaršije, a srpski arhiepiskop na zvanje patrijarha. Tada bi srpski patrijarh mogao da kruniše Dušana, pa bi se i ta smetnja otklonila. Bugarska patrijaršija, ohridska arhiepiskopija i srpska arhiepiskopija se nisu protivili i tokom (verovatno) aprila 1346. godine bude izvršen ovaj čin, a za prvog srpskog patrijarha bude proglašen dotadanji arhiepiskop Joanikije."** (Željko Fajfrić, Sveta loza Stefana Nemanje, www.rastko.rs).

Fajfrić zatim citira Danilovog učenika, srpskog hroničara iz tog vremena, ovo je prvorazredni istorijski izvor: **"I kada je prebivao u domu Spasovu, ovaj car Stefan venča se na carstvo i izabra sebi patrijarha srpskoga ne po zakonu ni sa blagoslovom carigradskoga patrijarha, kao što priliči, no zaista blagoslov bešćino od patrijarha trnovskoga i od arhiepiskopa ohridskoga i sa srpskim saborom, tako se zacari i postavi patrijarha, kako ne priliči (Danilov učenik)." (ista knjiga)**

Na teritorijama koje je osvojio od Vizantije Dušan je počeo da raščera grčke episkope i mitropolite, te je poslije svih Dušanovih prestupa carigradski patrijarh Kalist između 1350.-1353. godine bacio prokletstvo na: Dušana, na Joanikiju, na srpsku crkvu i na sveštenstvo srpske crkve. Fajfrić u pomenutoj knjizi piše: **"...mora se priznati da je Dušan sa svojim postupcima na neki način i doveo do raskola. Naime, carigradski**

Knjiga Miroslava Čosovića "Bizarni sveci Srpske crkve" prodaje se u Crnoj Gori, u supermarketima i na kioscima po cijeni od 3.99 €. Osim onoga što čitate u feljtonu, u knjizi možete pročitati još mnogo toga zanimljivog - o Svetom Savi, o Nikolaju Velimiroviću, o Njegošu, o Luki Vukmanoviću, o Atanasiju Jevtiću, o Amfilohiju Radoviću, o Filaretu Mićeviću, o istoriji pravoslavne crkve na ovim prostorima...

Facebook stranica knjige <https://www.facebook.com/bi...>

patrijarh dugo nije reagovao na uzdizanje srpske pravoslavne crkve na rang patrijaršije, iako je još 1346. godine obavljeno Dušanovo krunisanje za cara i uzdizanje srpske crkve na rang patrijaršije. Jednostavno carigradski patrijarh se nije osećao ugrožen u svojim interesima. Ono što je pomutilo ove odnose bilo je sledeće. Svojim osvajanjem vizantijskih teritorija Dušan je uspeo da pod svoju kontrolu dovede i nekoliko carigradskih eparhija (ukupno 9), gde su kao episkopi i mitropoliti upravljali Grci. Kako nisu svi Grčki episkopi i mitropoliti (koji su tu zatečeni) hteli dragovoljno da prihvate jurisdikciju srpske patrijaršije, to su svi oni koji su se odupirali bili proterani. Ovde se često optužuje srpski patrijarh Joanikije kao onaj koji je Dušana na to nagovorio." (ista knjiga)

Ovo smo već videli od Ćirkovića i Fejančića, ali evo i iz pera Fajfrića, citira se Danilov učenik: "I posle ovoga ostavi od praroditelja i Svetoga Save predano mu arhiepiskopstvo od patrijarha carigradskog, postavi sebi nasiljem patrijarha Joanikija. Zatim sa savetom ovoga odagna carigradske mitropolite koji su po gradovima njegove oblasti, i nastade ne mala beda" (Danilov učenik)." (ista knjiga)

Naravno da ga je nasilno postavio, čak su se i u Srpskoj crkvi bunili što Dušan postavlja svjetovno lice na mjesto arhiepiskopa potom patrijarha. I još Fajfrić kaže: "Uzaziti u to koliko je Dušan stvarno proterao episkopa i mitropolita, nije toliko bitno, ali je sasvim sigurno da je to stvarno uradio." (ista knjiga)

Bugarin Konstantin Filozof koji je živio na dvoru despota Stefana Lazarevića, piše u žitiju koje je posvećeno despotu, da se Lazar Hrebeljanović, otac Stefanov, trudio da Srpsku crkvu približi carigradskoj patrijaršiji. Vrlo naklonjen Srbima on ipak jako kritikuje Srpsku crkvu za period u kojem je patrijarh bio "sveti" Joanikije. Iz spisa "Život despota Stefana Lazarevića od Konstantina Filosofa", knjiga "Stara srpska književnost III" (Novi Sad, 1970) faksimilno:

Nije lako postati car: Dušan Silni

Izvor: wikipedia

18. Да не буде више разлике цркава одсада, а тако је било пре, мислим од дана цара Стефана, званог Душана, и српска црква оцепи се од саборне цркве и тонула је у зло, као што се много пута од мале искре разгори велики огань.

Screenshot

"...i srpska crkva ocepi se od saborne crkve i tonula je u zlo".

Ovo je napisano oko 1430. godine.

Je li Joanikije proglašen za sveca zato što je Srpska crkva tonula u zlo?

Nevjerovatno, ali ipak je istina, ovog

dvorskog pisara, koji je bez ikakvog uporišta u kanonima postao arhiepiskop (kasnije i patrijarh) i koga je vaseljenski patrijarh prokleo, Srpska crkva je proglašila za svetitelja! Uopšte nije jasno na osnovu čega je ovaj Dušanov poslušnik proglašen za sveca, što ga je preporučilo da bude svetac? To što je proklet od carigradskog patrijarha? Amfilohije kaže da je Srpska crkva samo dio opšte Pravoslavne crkve, ako je tako, da li Vaseljenska patrijaršija priznaje kao svetitelja čoeka kojeg je prokleta?

"SVETI" UROŠ NEJAKI (LUDI)

Stefan Uroš "Nejaki" bio je sin i nasljednik kralja Dušana. Vladao je od 1355. do 1371. On je poslednji vladar loze Nemanjića. Za vrijeme njegove vladavine centralna vlast nemanjičke države slabi i oblasni gospodari počinju da se osamostaljuju. Za sveca je proglašen više od 200 godina poslije smrti?! Ni što se njega tiče, nije jasno zašto ga je Srpska crkva kanonizovala. Njegov prethodnik kralj Dušan Nemanjić nije kanonizovan zato što je Uroš bio previše mlak i sa slabim uticajem, nije imao snage da načera Srpsku crkvu da Dušana kanonizuje. Skoro svi ostali vladari Nemanjići su poslije svoje smrti imali dovoljno jake nasljednike koji su mogli da prisile srpsku crkvu da im prethodnika proglaši za sveca. Tako je nastavljan besmisleni niz lažnih svetitelja.

Ne znam kad je Uroš prvi put nazvan "nejaki", to mu je opštепrihvaćeni, pa i zvanični svetački naziv. Nadimak "nejaki", koji mu je dat nekoliko vjekova poslije smrti je eufemizam. Taj mu je nadimak nadenuo da se sakrije njegov pravi, jer u kolektivnoj svijesti Srba i Novosrba svi Nemanjići moraju biti veličanstveni, u srpskoj istoriji ne može biti mrlja, samo veličanstveni narod bez ikakvih mrlja u svojoj istoriji ima pravo na veliku zemlju, na Veliku Srbiju!

A kako mu je zapravo bio pravi nadimak? "Nejakog" Uroša Srbina Konstantin Mihailović iz Ostrovice, oko 1500. godine drugačije naziva:

(Konstantin Mihailović iz Ostrovice, Janičarove uspomene ili Turska hronika, Prosveta, Beograd, 1966, strana 103)

"**Ludi Uroš**", tako ga je narod zvao, to mu je nadimak bio, a ne "nejaki". Konstantin Mihailović je čoek iz naroda. I još na istoj strani piše:

Sad ga je po nadimku oslovio, najnormalnije, kao da ima najljepši nadimak.

Његов син који га је удавио потом је умро, а после њега је остао син његов Стеван Урош, који је лоше управљао царством: због греха оца његова Господ Бог му је одузео разум, јер напустивши верне заслужне слуге, он се приклони новима и неверним, који га пак прозваше Луди Урош. Он

Screenshot

И дођоше вести у рашку земљу цару Урошу Лудоме да је опседнуто Једрене. Овај се с вели-

Screenshot

Nejaki ili Ludi: Car Uroš

Izvor: www.svetosavlje.org

Nemanjićima (kada je na račun sebriđe živjela "kao bubreg u loju"), sa setom se sećajući tih vremena i Uroša Ludog je nekih 200 godina poslije njegove smrti, proglašila za sveca. Nije bilo neke prepreke da Srpska crkva Uroša Ludog kanonizuje odmah poslije njegove smrti, nema vijesti da je Uroš imao neke naročite poroke i da je bio zločudan. No, on ipak, ničim nije zasluzio da ga crkva proglaši za sveca, pa neposredno poslije smrti i nije proglašen. Srpska crkva ga je u sveca unaprijedila dva vijeka poslije njegove smrti, iz sentimenta prema Nemanjićima, za kojima Srpska crkva i danas pati.

Kao što je Uroš Ludi proizведен u sveca poslije 200 godina, kad je sećanje na njega izbljedelo, tako je danas i sa "svetim" Njegošem. Poslije Njegoševe smrti nikome nije palo na pamet da ga kanonizuje, znajući za njegov poročan, necrkveni i nemoralan život. Dvjesti godina kasnije Risto Radović je posolio pamet: Vuku Karadžiću, knjazu Danilu, kralju Nikoli, kralju Aleksandru, Mitrofanu Banu, Gavrilu Dožiću, patrijarhu Pavlu i mnogim drugima, narugao im se, iskezio im se u facu i kanonizovao Njegoša, tim činom im poručio: "Budale, ja znam bolje od vas!"

PREMA STROGIM PRAVILIMA KANONIZACIJE, NIJEDAN NEMANJIĆ NE ZASLUŽUJE DA BUDE PRIBROJAN SVETIMA

Razlozi za proglašavanje ovoliko Nemanjića za svetitelje?

U suštini nijedan Nemanjić ne zasluzuje da bude kanonizovan, najблиži liku pravih svetaca su Sava (Rastko) i Dragutin. Sava, jer je osnovavši zasebnu crkvu osnovao i narod, napravio je model ko je tokom istorije progovorio slovenskim jezikom i ušao u njegovu crkvu, taj je postao Srbin. Ne vjerujem da bi bez zasebne crkve koju je Sava isposlovao danas uopšte postojala

srpska nacija. To je zaista Savina velika zasluga, nije u pitanju politika ili državništvo visokog dometa, ovo je iznad toga, Sava je napravio jednu naciju! Miks etničkih grupa koji se danas zovu Srbi vezuju samo dvije stvari - Savina crkva i jezik Vuka Karadžića. Idealan naziv za ovu naciju koja se danas netačno zove Srbi (po nekim Slovenima iz srednjeg vijeka) bio bi Vukosavci.

Što se Dragutina tiče, on je bio jako pobožan i asketa, veliki hrišćanin, samim tim dolazi u obzir za svetitelja, ali i on je imao nepočinstava.

Problem kod svih Nemanjića, pa i Dragutina i Save, je taj što нико не prima blagodat njihovih čuda, već vjekovima. Ne pamti se kad se neko javio da se izliječio, da ga je spasio, da mu je pomogao neki svetac Nemanjić. Toga nema, osim u fantazijama žitija kada su se ta čuda prije mnogo vjekova, kobajagi dešavala.

Dokle ide etnofiletsko orgjanje i ludilo pripadnika klera Srpske crkve svjedoči nam govor ipođakona Dimitrija Plečevića koji je 31. januara 2010. u Baru održao predavanje pod naslovom "Sveti Srbi". Tada je između ostalog rekao: "**Shvatajući da u srpskom narodu postoje sveti ugodični božiji, koje smo mi, pod našom teškom istorijskom slikom i prilikom u kojoj smo živeli vekovima, zaboravljali, ne zato što smo bili nemarni, već zato što su nas gonili, manastire palili, mošti palili, svedočanstva palili, zapise i sve što je u manastirima i crkvama bilo palili, mi zaboravljamo neke svete ugodične božije. Među njima ču spomenuti samo nekolicinu, a to je veliki car srpski Stefan Dušan, koji važi i slovi za jedinog Nemanjića koji nije svetitelj, a to je u stvari politika i propaganda nekih naših spoljnih neprijatelja, na koju smo se mi na žalost i na tugu i na tragediju neveštoto uhvatili, i koju sada mi sada sami propagiramo. A svedočanstva postoje, a naći ćete u ovoj i u drugim knjigama podatke da je on dva veka nakon svoje blažene končine, možda i mučeničke končine, bio poštovan kao sveti ugodični božiji, o tome postoje zapisi, čak su njegove mošti otvoreno počivale u srebrenom kivotu, u njegovoj zadužbini Svetim Arhanđelima, mučeničkom manastiru, tamo negde kod Prizrena.**"

Tako je to sa srpskom istorijom. Povijest Srba koja se od 19. vijeka do danas predstavlja Srbima i cijelom svijetu, nije se desila, ona je napisana, Srbu iz prošlosti je svakako nijesu doživjeli onako kako je od 19. vijeka projektanti Velike Srbije predstavljaju. Pravi nadimak "Ludi" morao se ukloniti, jedan Nemanjić ne smije biti lud! Kako da se pravi Velika Srbija ako ima neki ludi Nemanjić? Ta "mrljica" sa "veličanstvene" srpske istorije je morala biti oprana, te je nađen odgovarajući nadimak!

Srpska crkva, u velikom žalu za

(<http://www.svetigora.com/node/6684>)

Plečević bi da i Dušana kanonizuje, Dušana koji je oca ubio, koji je dvorskog pisara pretvorio u patrijarha, Dušana kojeg je Vasiljenska patrijaršija prokletala... Ludilu etnofiletizma u Srpskoj crkvi nema kraja. Droga zvana Velika Srbija i dalje jako djeluje na kler Srpske crkve.

Dakle, što se tiče "Božjeg ugodnika" Uroša "nejakog", u narodu ne postoji njegov kult, nema nikakve svetačke moći da čini čuda, ničim nikada nije zaslužio da bude svetitelj, jer u njegovom životu nema bilo čega što bi ga preporučilo za sveca.

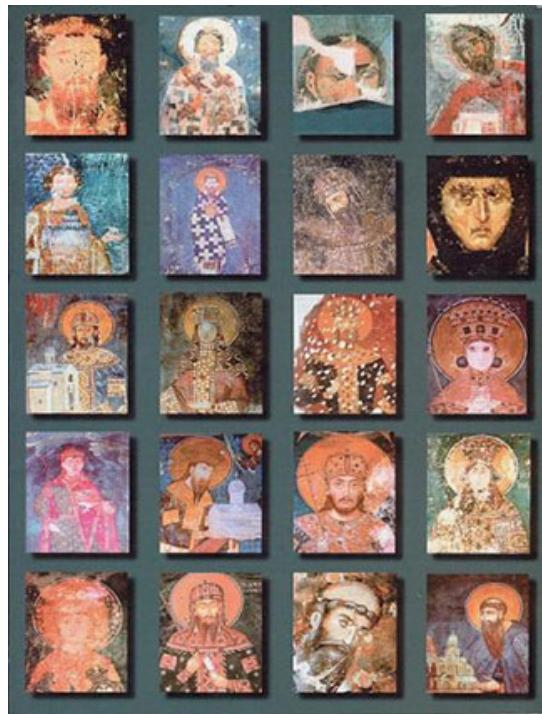
*Nastavak u subotu, 18. jula

Povezani članci

- ["Sveti" Stefan Dečanski \(Kasapin\)](#)

[Komentara \(1 poslato\)](#)

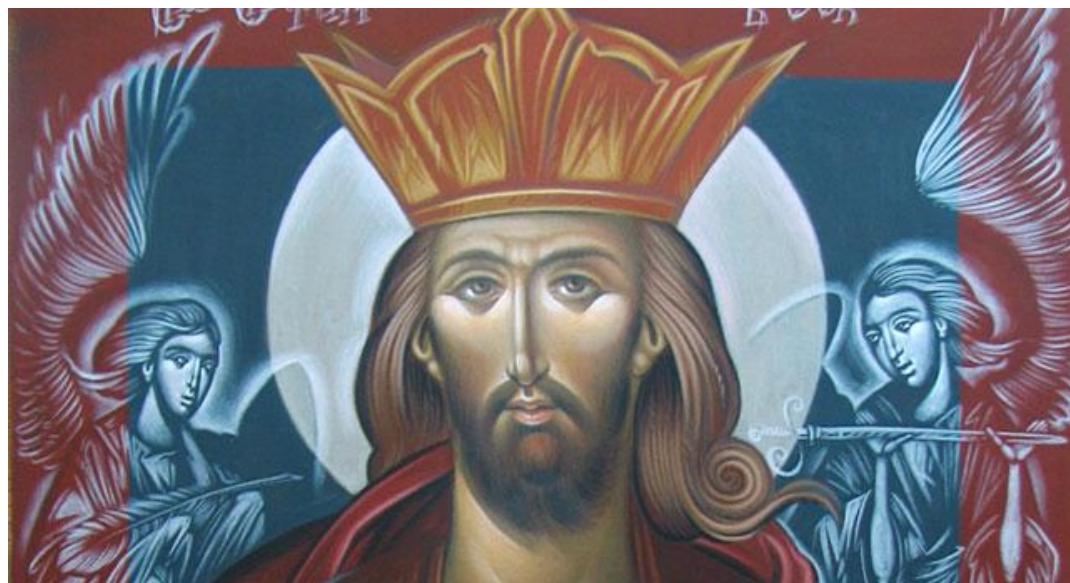

Svetac do sveca: Nemanjići

18.07.2015 - 15:05

Feljton: Bizarni sveci Srpske crkve (6)

"Sveti" Despot Stefan, hrišćanoubica i nogosek

Piše: [Miroslav Čosović](#)

Izvor: io.wp.com

Lično imam simpatije za lik i život Stefana, Lazarevog sina. On je daleko najbolji i najveći srpski srednjevjekovni ratnik. Da je on imao silu koju su imali Dušan, te kasnije Mrnjavčevići, satro bi Osmanlije, ni nosa u Evropi ne bi pomolili. Ali da on bude proglašen za sveca, to je smiješno. Nikome nije do sad, a i ne pada na pamet, da za svetitelje predlože velike ratnike kao što su npr. bili Janoš Hunjadi, Skenderbeg, ili princ Eugen. Na takvu bezumno etnofiletsku ideju samo je

Srpska crkva u stanju da dode

Stefan Lazarević je bio sin kneza Lazara Hrebeljanovića - koji je poginuo u Kosovskoj bitki 1389. godine. Na vlast je došao kao maloljetan poslije smrti svog oca, ali je odmah postao turski vazal. Tokom svog života učestvovao je u mnogo bitaka. Ratovao je za Turke u velikim bitkama na Rovinama, kod Nikopolja, kod Angore. Bio je izvanredan ratnik i tokom svoje vladavine donekle je stabilizovao stanje u svojoj zemlji, teško poremećeno poslije bitke na Kosovu 1389. Kao vazal služio je sultana Bajazita do bitke kod Angore kada je Bajazit pao u Tamerlanovo ropstvo, de je Bajazit i umro 1403. godine.

Stefan Lazarević je predvodio vojsku koja se 5. jula 1413. ispod planine Vitoše u današnjoj Bugarskoj sukobila sa sultanom Musom. Saveznici despotovim oružanim snagama bili su Mađari i bosanski vojvoda Sandalj Hranić iz kuće Kosača. Hrišćanska vojska predvođena despotom Stefanom porazila je Turke, a u bitki je poginuo i sam sultan Musa. Poslije pogibije sultana Muse, na vlast je došao njegov brat Mehmed I kome je despot Stefan pristao da plaća danak. Nastupilo je mirno doba i godinama nije bilo ratovanja sa Turcima. Tako su Hrebeljanovići - Lazar i njegov sin Stefan u bitkama sa Turcima donijeli smrt trojici turskih sultana i Hrebeljanovići se s prawom mogu nazvati - Sultanoubice. U Kosovskom boju 1389. poginuli su sultan Murat i sin mu Jakub, a u bitki iz jula 1413. ubijen je i sultan Musa.

Time što je ubio sultana Musu, Stefan Lazarević je direktno u nesmetanu vlast uveo njegovog brata, sultana Mehmeda I. Hrebeljanovići su bili porijeklom Vlasi, to smo već videli. Despot Stefan Lazarević nije imao nasljednika i svoju državu je ostavio Đurđu Brankoviću.

Srpska crkva je Stefana Lazarevića proglašila za sveca 1927. godine. Ovaj veliki ratnik nema ni minimum uslova da bude svetac, to je bio još samo jedan u nizu bezumnih političkih poteza ove jeretičke - etnofiletske crkve.

Pošto je mnogo doprinio uspjehu Osmanlija u njihovim imperijalnim ambicijama i pošto je presudno doprinio da na čelo Turaka dođe grana Osmanlija koja je iznjedrila Mehmeda II Osvajača i Sulejmana Veličanstvenog, despot Stefan bi zapravo trebao biti muslimanski, a ne hrišćanski svetac. Da vidimo kako je spasio Osmanlije i islam u Evropi, u jednoj ogromnoj bitki, kod Nikopolja. Ništa u Evropi ne bi bilo isto da despot Stefan Lazarević nije odigrao ulogu koju je odigrao, u toj bitki 1396. godine. Željko Fajfrić piše: "...Žigmund uspeo da sakupi jednu veoma veliku vojsku od preko 60.000 ratnika. Bilo je to pravo šarenilo raznih ljudi među kojima je bilo

Knjiga Miroslava Čosovića "Bizarni sveci Srpske crkve" prodaje se u Crnoj Gori, u supermarketima i na kioscima po cijeni od 3.99 €. Osim onoga što čitate u feljtonu, u knjizi možete pročitati još mnogo toga zanimljivog - o Svetom Savi, o Nikolaju Velimiroviću, o Njegošu, o Luki Vukmanoviću, o Atanasiju Jevtiću, o Amfilohiju Radoviću, o Filaretu Mićeviću, o istoriji pravoslavne crkve na ovim prostorima...

Facebook stranica

[knjige](https://www.facebook.com/bizarnisvecisrpskecrkve/)

Izvor: www.tt-group.net

poznatih vitezova, ali i raznoga belosvetskoga šljama. Ipak, sa takvom armijom se moglo mnogo toga učiniti. Prvo stecište ove vojske bilo je u Francuskom mestu Dižonu gde se najpre skupilo oko 10.000 ratnika među kojima je bilo mnogo onih koji bi se mogli nazvati cvetom Francuskog plemstva. Ova vojska se pokrenula u proleće 1396. godine i najpre prošla kroz Regensburg u Nemačkoj gde joj se pridružilo još Nemačkih krstaša. Nakon toga put ih je proveo kroz Beč gde u njihov sastav ulazi celjski grof Herman II sa svojim četama i konačno negde oko juna meseca dovalja se ova armija do Budima. Tu, u Budimu, već ih je čekalo oko 1.000 oklopnika koji su došli iz Engleske pod vođstvom vojvode od Lancastera. Uskoro su stigli i vitezovi Ivanovci kao i Češke i Poljske čete. Istovremeno iz Venecije su krenule ka Bosforu udružene francuska i venecijanska flota. Dakle, to je bila prava Evropska krstaška vojska u najboljoj tradiciji ranijih krstaških ratova...

Ovako velikoj vojsci pri prelazu Dunava pridružio se i vojvoda Mirčeta, koji je nešto ranije imao nekakvih okapanja sa Žigmundom, no to je za sada bilo zaboravljen. Dobrim delom puta ova armija se kretala uz Srbiju, a jednim delom i preko nje. Krstaši su smatrali Srpsko stanovništvo neprijateljima pa su se prema njemu tako i ponašali pa je stoga čitav njihov put bio praćen paljevinama, pljačkama i nasiljem. Kako nije bilo pravog otpora krstaši su brzo zauzeli Vidin, a odmah zatim i jednu malu tvrđavu Rahovo. Uskoro su stigli i pred zidine Nikopolja koji je bio jako utvrđen i kojeg je sa puno volje branila jaka Turska posada na čelu sa Toghanbegom. 'Kada je (ovo) čuo zapadni vladalac, (Sigismund) kralj, sa svom vojskom svojom prelazi Dunav i napada Nikopolj' (Konstantin Filozof).

Čuvši šta se događa pod Nikopoljem sultan Bajazit je odmah ostavio opsadu

Carigrada i pokrenuo svoju vojsku te preko Trnova stigao do opkoljenog Nikopolja. 'Kad je ugarski kralj sa svojom i pokorenom mu vojskom reku Dunav prešao i Vidinski grad osvojio i u Nikopolj stigao, tada varvarski vođ, ostavivši Vizantiju sa kojom se tada žestoko borio, ustaje na Ugare što je moguće brže' (Cam-blak). Bajazitu se tu sa oko 1.500 oklopljenih konjanika pridružio i knez Stefan Lazarević, a videćemo da će upravo oni da odigraju odlučujuću ulogu u bitci koja je predstojala 'A ovaj (Bajazit) brzo ostavivši deo Carskoga grada zvanog Galata podeće kao rasplamtelji oganj ovima u susret. Ovaj kralj (Sigismund), imao je pod sobom Ugre i prvo se nazivao nemački (car); Sarmate, Germane i Ugre i ostale u pomoć skupivši, beše došao sa velikim i neiskazanim mnoštvom' (Konstantin Filozof).

Na dan 25. septembra 1396. godine došlo je do direktnog sudara dveju vojski. Hrišćani su strašno potcenili Turke i odmah u početku dolazi između njih do svađe. Ugarski kralj Žigmund je želeo da bitku započne on sa svojim Ugarima i Vlasima vojvode Mirčeta budući da su već dosta sa Turcima ratovali te su ih dobro poznavali i smatrali ih veoma opasnim. Ništa se nije smelo sa Turcima raditi naglo i stoga je Žigmund želeo da bitku počne oprezno. Međutim, to se nije svidelo Francuzima koji su se plašili da bi Žigmund mogao slomiti Turke odmah u početku tako da za njih ne ostane nimalo ratne slave. Stoga oni istaknu zahtev da oni započnu bitku, odnosno da stanu u prvi bojni red krstaša. Nemajući kud Žigmund pristane i Francuzi sa svojom teškom konjicom udare direktno na Turke. Prvi Turski bojni red sa janičarima pod kopitama Francuskih oklopljenih konja bude pregažen u momentu, a uskoro se zaljulja i drugi turski bojni red u kojem su bili konjanici. 'A Francuzi, koji behu došli u pomoć, još jače moljahu da njima pripadne prvenstvo u ratu. I u toj nejedinstvenosti, videći Francuzi samo prvo okrenuto krilo Turaka, Francuzi čak i u neredu - udare na Turke. I tako su orno navalili, da su i neprijateljji okrenuli leđa. Tada stigavši i drugi deo okrenute turske vojske, Francuzi su - po običaju - sjahali s konja i pešadijski napali Turke' (Đorđe Branković).

Međutim, tek sada Francuzi nalete na Bajazitovu konjicu koju je on lično poveo i koja je do toga momenta bila sakrivena iza jednog brežuljka tako da Francuzi nisu ni znali za njih. To je već bila prva nevolja na koju su neoprezni Francuzi naleteli, a druga još gora je bila u tome što su Francuzi u turskim redovima napravili samo proboj, ali nisu razbili njihov bojni poredak tako da su janičari samo zatvorili onaj prostor koji su Francuski konjanici napravili i kroz koji su prošli. Već umorni, Francuzi su se našli potpuno opkoljeni i počeli su lagano popuštati. To je primetio Ugarski kralj Žigmund i sa poslednjom rezervom koju je lično vodio udari na Turke želeći da dođe do Francuza. Ovaj nalet Ugara je bio strašan i u tom momentu je izgledalo da će Turci ovu bitku izgubiti jer je kod njih počelo rasulo, ali tada dolazi do jednog nenadanog preokreta. **Kao poslednja Turska rezerva u bitku uleti knez Stefan Lazarević sa svojim**

Izvor: www.pecat.co.rs

oklopnicima, razbije odred kralja Žigmunda i na kraju obori Ugarsku zastavu. Da je panika u Turskim redovima već uzela maha vidi se naročito iz toga što je na kraju morao i sam Bajazit da uzme učešća u borbi i to kao prost vojnik neprestano hrabreći svoje posustale i zastrašene borce. 'Pri sudaru prvo zapadni suzbiše carevu vojsku veoma snažno, a onda onaj nazvan munjeviti (tj. Bajazit) pred celom vojskom napred potekavši, zadrži (je) govoreći: A gde ćemo pobeći od ruku ovih? Ako nas sada sasvimpobede, bićemopredani na oštricu mača, kao (što su) oni malo pre nama, a deca i žene vaše (biće) u njihovim rukama, kao i njihove u rukama vašim. Nije li nam bolje odmah sada ili umreti ilipobedu odneti nadnjima? Jer ako sada pobedimo, obdariću vas mnogim i neizrečenim blagom njihove zemlje. I tako opet dobivši snage i vrativši se, pobediše.' (Konstantin Filozof).

Od momenta pada Ugarske zastave bitka se pretvorila u pokolj hrišćana jer je panika u njihovim redovima uzela svoj danak budući da su već svi pomisli da su Turci ubili Ugarskog kralja. 'I kada bitka nastade, ove do kraja pobeduje i čini u reci da se udavi najveći deo vojske' (Camlak). Iz okršaja se jedva izvukao i sam Žigmund nekako stižeći do Dunava odakle su ga lađom prebacili u Carigrad. 'Čak bi i Sigismund, onaj što malopre ne maraše za cepanje neba, pao u ruke neprijateljima, da se nije spasao u malom čamcu niz Dunav, strahujući i od svoje vojske, da ne navale na njega, kad je tako loš posao obavio' (Đorđe Branković). Ostaci uspaničene vojske su takođe krenuli ka Dunavu, ali brodova je bilo malo tako je većina krstaša ili bila ubijena od Turaka ili su se oni bogatiji morali otkupljivati. 'Jedne posekoše, a druge u Dunavu sa konjima zajednopotopiše, a neki u lađama sa njihovim kraljem pobegoše u Carstvujući grad (Carograd), i odatle lađama po ostrvima spasoše se u svoje krajeve. Ismailjéani tu uzeše neiskazanu množinu bogatstva' (Konstantin Filozof).

Tako je neslavno sa oko 12.000 mrtvih i isto toliko zarobljenih hrišćana završio prvi organizovani pohod koji je Evropa pokrenula na Turke. Međutim, ni Turci nisu prošli mnogo bolje pa po nekim izvorima (verovatno preteranim) spominje se cifra od oko 30.000 njihovih mrtvih. Tolike gubitke Bajazit nije mogao tako lako otrpeti pa je odmah sutradan nakon bitke naredio da se poseče 3.000 zarobljenih hrišćana. Postoji priča da je Bajazit nakon bitke obilazio bojno polje i da je zaplakao od besa kada je video ogroman broj Turaka koji je ležao isečen u bitci. Stoga se na strahovit način osvetio na zarobljenicima. Naredio je da ih sve, bilo ih je oko deset hiljada (preteran broj verovatno), dovedu vezane konopcima oko vrata i da im tu, pred njim i pred celom vojskom, odseku glave ili ubiju toljagom. Tek nekolicina onih najbogatijih je uspela da se uz bogati otkup izvuče." (Željko Fajfrić, Sveta loza kneza Lazara, www.rastko.rs)

Izvor: opusteno.rs

Tako je presudnu ulogu u ovoj katastrofi hrišćanskih vitezova odigrao despot srpske zemlje Stefan Lazarević sa svojom vojskom. Despot srpske zemlje je spasio Bajazita i Osmanlije, da nije bilo njegove presudne uloge u ovoj bitki, hrišćani bi je dobili. Možda bi pogubili Bajazita, možda bi iščerali Turke iz Evrope? U svakom slučaju, istorija Evrope bila bi značajno drugačija. Da imaju instituciju svetosti i svetitelja, muslimani bi sigurno davno prije Srba proglašili despota Stefana Visokog za svog svetitelja.

Da pogledamo još neke podvige ovog "Božjeg ugodnika". Željko Fajfrić piše o dešavanjima iz godine 1427. ili malo prije: "U to vreme, najnezgodnije po despota, došlo je i do neke pobune u Srebrnici kada su nezadovoljni rudari ubili despo-tovog nadzornika u gradu. 'Godine 1419. despot Stevan je poslao na upravu Srebrenice jednog svog vlastelina po imenu Vladislav. A kako je on preko svake mere tlačio tamošnji narod, Ijudi su jednog dana, pošto više nisu mogli podnositi njegovo nasilje, pobunili i ubili ga' (Mavro Orbin). Despot se strašno razjario kada je čuo za ovu

pobunu. Moguće da ga je u ljutnju dovelo to što se rudari bune baš u ovaj čas kada Turci opasno ugrožavaju Srbiju, a možda je to bilo i zbog načina na koji su rudari ubili njegovog nadzornika. 'A neki nemirni duhovi, podigavši spor, ubiše ga i baciše sa palate' (Konstantin Filozof). Bilo kako bilo, on bane sa vojskom u Srebrenicu i tamo se na strašan način obračuna sa svima na koje je naleteo. Naravno, glavni deo pobunjenika je izmakao, a stradali su uglavnom nevini. Ništa od svega toga nije smetalo despotu da naredi osakaćenja i druge oblike teških kazni. 'Saznavši za ovo (despot) se podiže sam, pošto su mnogi pobegli od mesta, pa uhvativši i neke nevine radi ubistva mladića, odsecaše im ruke i noge' (Konstantin Filozof)." (ista knjiga)

Tako je postupao jedan prekaljeni i surovi srednjevjekovni ratnik. Ogresao u bitkama, imao je što bi danas rekli "kratak fitilj" i tanke nerve, pa je po izričitoj tvrdnji njegovog savremenika i biografa presurovo kaznio nesrećne - nevine rudare.

Lično imam simpatije za lik i život Stefana, Lazarevog sina. On je daleko najbolji i najveći srpski srednjevjekovni ratnik. Da je on imao silu koju su imali Dušan, te kasnije Mrnjavčevići, satro bi Osmanlije, ni nosa u Evropi ne bi pomolili. Ali da on bude proglašen za sveca, to je smiješno. Nikome nije do sad, a i ne pada na pamet, da za svetitelje predlože velike ratnike kao što su npr. bili Janko Hunjadi, Skenderbeg, ili princ Eugen. Na takvu bezumno etnofiletsku ideju samo je Srpska crkva u stanju da dode.

*Nastavak u utorak, 21. jula

Povezani članci

- [Nijedan Nemanjić ne zaslužuje da bude kanonizovan](#)

 [**Komentara \(7 poslato\)**](#)

Feljton: Bizarni sveci Srpske crkve (7)

"Sveti" Joanikije Lipovac (Kvisling)

Piše: [Miroslav Čosović](#)

Izvor: Stock

Joanikije Lipovac je svojim političkim djelovanjem tokom II svjetskog rata najzaslužniji za katastrofu svještenstva mitropolije crnogorsko-primorske. Kako pišu svi istoričari, za sve vrijeme bratoubilačkog rata, dok se krv u potocima lila Crnom Gorom, Lipovac je pozivao na borbu

protiv partizana i komunista. Nije problem to što je Lipovac bio antikomunistički nastrojen, ali je veliki problem kad on svom žestinom huška i raspiruje mržnju u vrijeme kataklizme kakva je bila II svjetski rat. Joanikije Lipovac je širenjem, isijavanjem mržnje, doprinio da živote izgube stotine i hiljade Crnogoraca. Kod primitivnih vjerskih fanatika kakvih uvijek ima dovoljno, riječ jednog mitropolita ima veliki odjek i značaj

Mitropolit Joanikije Lipovac rođen je 1890. god. u Stolivu, u Boki Kotorskoj. Za vrijeme II svjetskog rata Lipovac je upravljao Crnogorsko-primorskom eparhijom. Tokom rata bio je vjerni saradnik talijanskih fašista. Umjesto da mu sude, komunisti su ga na kraju rata u junu 1945. ubili u Srbiji. Njegovi posmrtni ostaci nijesu pronađeni.

Velibor Džomić piše kako je Joanikije Lipovac kaznio dva svještenika koji su posetu italijanskog kralja shvatili kao posetu okupatora, te talijanskog monarha nijesu htjeli da ispoštuju: **"Italijanski kralj Vitorio Emanuelo Treći posjetio je Cetinje maja 1941. godine i tom prilikom je posjetio i Cetinjski manastir. Mitropolit Joanikije ga je, s obzirom da je njegov dolazak bio unaprijed najavljen i da je kralj izrazio želju da prisustvuje Svetoj Liturgiji u Cetinjskom manastiru, dočekao na ulazu u manastir. Mitropolit i sveštenstvo su bili pripremljeni za službu, tj. bili su u odeždama.**

U toku oblačenja u odežde protovjerej-stavrofor Nikola Marković, član Crkvenog suda na Cetinju, odbio je da se obuče u odežde i tako sačeka talijanskog kralja. I protovjerej-stavrofor Ilija Popović, podstaknut tim činom prote Nikole Markovića, u oltaru je pred svima skinuo odežde i otkazao poslušnost Mitropolitu. Italijanski kralj je prisustvovao Svetoj Liturgiji i poklonio se moštima Svetoga Petra Cetinskog.

Knjiga Miroslava Čosovića "Bizarni sveci Srpske crkve" prodaje se u Crnoj Gori, u supermarketima i na kioscima po cijeni od 3.99 €. Osim onoga što čitate u feljtonu, u knjizi možete pročitati još mnogo toga zanimljivog - o Svetom Savi, o Nikolaju Velimiroviću, o Njegošu, o Luki Vukmanoviću, o Atanasiju Jevtiću, o Amfilohiju Radoviću, o Filaretu Mićeviću, o istoriji pravoslavne crkve na ovim prostorima... Facebook stranica knjige <https://www.facebook.com/bizarni.svec>

Poslije toga, mitropolit Joanikije je protiv ove dvojice sveštenika poveo disciplinski postupak, ali ih je kaznio blagim kaznama Nikolu Markovića uko- rom (M. br. 2484 od 06. 06. 1941. godine), a Iliju Popovića opomenom (M. br. 2484 od 06. 06.1941. godine). Razlog za ovako blago kažnjavanje Mitropolit je našao u teškim i nesređenim ratnim prilikama, ali je naglasio da je za te i takve krivice obojicu trebalo predati u nadležnost Crkvenom судu Mitropolije. Mitropolitov doček italijanskog kralja u Cetinjskom manastiru poslužio je ko- munistima kao 'dokaz' njegove navodne prisnosti sa fašističkom Italijom. Pola vijeka je po ovom pitanju prečutkivana činjenica da je Vitorio Emanuelo Treći bio italijanski kralj, ali i crnogorski zet jer je bio oženjen kćerkom kralja Nikole Prvog Petrovića-Njegoša. Vitorio Emanuelo je isto tako svečano dočekan na Ce- tinju i u Cetinjskom manastiru kada je dolazio da isprosi Jelenu Petrović u vrijeme kralja Nikole." (Velibor Džomić, Golgota Mitropolita Crnogorsko-Primorskog Joanikija (1941-1945.), www.rastko.rs)

Džomić izjednačava posetu talijanskog monarha Crnoj Gori iz vremena kralja Nikole - kad je bio rado ugošten gost, i posetu istog čoeka 1941. godine - kad je došao u zemlju koju je oružjem okupirala vojska njegove države?!!

Što se tiče samog dogadaja koji Džomić opisuje, Joanikije Lipovac nije bio prinuđen da dočeka talijanskog kralja, i da nije ispoštovao Vitoria Emanuela ništa mu se ne bi desilo.

Čini se da Velibor Džomić na Joanikija Lipovca gleda kao na najveću moralnu gromadu u istoriji, kao na novog Isusa, pa se čudom čudi, pita sebe i čitaoce: "**Zar je Mitropolit mogao da blagosilja talijansku okupaciju slobodarske Crne Gore...**" (ista knjiga)

Zar je mogao? Ova upitna rečenica je kao neki Veliborov jak argument? A kako je mogao "sveti" despot Stefan Lazarević da seče ruke i noge rudarskim radnicima i da se junački bori protiv hrišćana za račun Turaka? Nije (po Džomićevoj logici) moguće! Kako je moguće da jedan "sveti" čoek kao što je Nikolaj Velimirović pohvalno govorи o Adolfu Hitleru i da se koristi njegovim ordenom? Nije (po Džomićevoj logici) moguće! Kako je moguće da "sveti" Maca Vukojičić kolje i macolom ubija civile? Pa nije moguće - po logici Velibora Džomića. Ipak, to se sve zaista dešavalo i trebali bi da budemo zaista mnogo glupi pa da "razbijamo" glavu oko toga zašto su razni zločinci i nesoji radili raznorazna nepočinstva.

U knjizi o Lipovcu Džomić daje i činjenice o represalijama i zločinima talijanskih okupatora nad pravoslavnom crkvom i svještenstvom u Crnoj Gori: "...**kada su samo u toku jula i avgusta 1941. godine u vrijeme talijanske kaznene ekspedicije, koja je izvedena poslije ustanka od 13. jula, postradali skoro svi manastiri u Paštrovićima (opljačkan manastir Duljevo, spaljen konak i vrijedna biblioteka u manastiru Reževići, oštećena crkva Svetoga Save u manastiru Gradištu, opljačkan manastir Praskvica i nastojatelj odveden u internaciju, opljačkan konak i crkva manastira Prevlake kod Tivta, zapaljen konak manastira Bijele kod Šavnika i ubijena majka jeromonaha koja je tu živjela, demolirana, primjera radi, Saborna crkva Svetog Stefana Dečanskog u Mišićima u Spiču kod Bara, a crkva Svetog Velikomučenika Dimitrija u tvrđavi Haj-Nehaj kod Bara pretvorena u talijansku kasarnu. Dalje, navodimo samo neke podatke, u samom Cetinju je, od strane talijanske kaznene ekspedicije, 20. jula 1941. godine demoliran Eparhijski dom u kome su bili smješteni Eparhijski upravni odbor, Eparhijski crkveni sud i Eparhijska radionica za svjeće. Polomljen je eparhijski namještaj, obijena je i opljačkana kasa, zapaljena je i time djelimično oštećena arhiva i eparhijska biblioteka. Zbog toga su Eparhijski upravni odbor i Eparhijski crkveni sud već 21. jula 1941. godine premješteni u Cetinjski manastir, a u Eparhijski dom se na silu uselio Ratni vojni sud okupacionih vlasti, koji je tu ostao do kapitulacije Italije 1943. godine, ali su, istine radi, uredno plaćali zakup Mitropoliji prvo 3000, a potom 5000 lira mjesečno. Ta suma je dodijeljena svešteničkim siročadima i porodicama uhapšenih i interniranih sveštenika.**

Zar je mitropolit Joanikije mogao da podržava okupatora i njegovu vlast koja je samo u toku 1941. godine, poslije izvođenja komunističkog ustanka, internirala u Albaniju sveštenike Pavla Radunovića, Dušana Kostića, Andriju Lakovića i protosinđela Varnavu (Bućana) i mnoge druge Crnogorce njegove eparhiote za koje je pred Bogom i Crkvom Božjom, ljudima i istorijom bio odgovoran. Pored njih tu su i imena sveštenika Nikole Miloševića, Milutina Vujoševića, igumana Borisa (Kažanegre), Pavla Vrbice, Sima Basekića, Toma Lilića, Luke Radičevića, Novaka Jovanovića, Blagote Durovića, đakona Ma- nojla Šoškića, Cvjetka Stanišića, Filipa Rajkovića, Tihomira Balšića, Radisava Babovića koji su mučeni, hapšeni i internirani u toku 1941., 1942. i 1943. godine. Moramo pomenuti i sveštenike koji su strijeljani od Italijana u odmazdama i to: Bogića Jovičevića, paroha riječko-obodskog, Andriju Šiljaka, paroha bobovskog i Ratomi-ra Jankovića, paroha strečanjskog. Italijani su strijeljali i one sveštenike koji su okrenuli leđa Bogu i koji su pristupili bezbožnim komunistima ili su pomagali njihov nesrečni jamarski rad i to: Boška Popovića, paroha gornjopoljskog, Cvjetka Stanišića, penzionisanog sveštenika iz Nikšića, Sima Popovića, paroha kosorskog, Marinka Vujinovića, privremenog paroha žabljačko-jezerskog." (ista knjiga)

Naravno da je mitropolit Joanikije Lipovac mogao da blagosilja talijansku okupaciju i pored zlodjela koja su talijanski fašisti vršili. Ništa to njemu nije smetalo, jer je bio kvisling, izdajnik.

Postoji talijanski web sajt "Luce Cinecitta" (www.archivioluce.com/archivio/) na kome se nalaze arhivski - filmski i fotografiski snimci iz II svjetskog rata koje su na Cetinju snimali talijanski fašisti. Ovaj sajt takođe ima i svoj kanal na sajtu Youtube.

Na Youtube-u je postavljen filmski zapis iz aprila 1941. godine kada su Talijani ušli na Cetinje i okupirali ga. Zapis nosi naslov "Cettigne, la capitale occupata dalle nostre truppe. L'alza bandiera. I principali edifice." U ovom kratkom filmu prikazano je kako talijanska vojska ulazi na Cetinje, a na nekoj cetinjskoj ulici ih dočekuje Joanikije Lipovac. Evo screenshot fotografije iz tog filmskog zapisa, Joanikije Lipovac sa talijanskim fašistima:

Izvor: Stock

Izvor: Stock

Isti sajt je na Youtube postavio i filmski zapis iz maja 1941. kada je talijanski kralj Vitorio Emanuele posetio Cetinje. Na ulazu u Cetinjski manastir talijanskog kralja je dočekao "sveti" Joanikije. Dvije screenshot fotografije Lipovca i kralja Italije:

Istoričar Zvezdan Folić u vezi posete talijanskog kralja piše: **"Vizita italijanskog suverena Cetinju 16. maja 1941. proticala je u svečanoj ceremonijalnoj atmosferi u koju se uključuje i Cetinska mitropolija. Brujanje zvona sa Cetinjsk- og manastira i mjesnih crkava davalо je ton tom ambijentu..."**

(Zvezdan Folić, Vjerske zajednice u Crnoj Gori 1918-1953, Podgorica, 2001, str 71)

U knjizi o Lipovcu Velibor Džomić piše: **"Da je Mitropolit Joanikije bio okupatorski sluga on bi svakako učestvovao u petrovdanskom proglašenju tzv. 'Nezavisne države Crne Gore' koju je u dogovoru sa talijanskim okupacionim silama proglašila Crnogorska federalistička stranka na čelu sa Sekulom Drljevićem. Mitropolit Joanikije je svojim beskompromisnim stavom ignorisao takve crnolatinaške, separatističke i anticerognorske ideje i skupove."** (Velibor Džomić, Golgota Mitropolita Crnogorsko-Primorskog Joanikija (1941-1945.), www.rastko.rs) Ali, ovo je potpuna neistina. Naravno da je Lipovac, koji je veselo dočekao talijanske okupatore i njihovog kralja, isto tako i 12. jula 1941. učestvovao na skupu koji je održan pod pokroviteljstvom Talijana. Novak Adžić u tekstu "Što je istina o Petrovdanskom saboru 12. jula 1941. godine, na Cetinju" (www.montenegrina.net), piše: **"Jedan od poslanika Petrovdanskog Sabora komandir Todor Milov Boro- zan, s Bokova, u**

svojim Memoarima (u manuskriptu) objavljuje spisak lica koji su dobili poziv da učestvuju u radu Petrovdanskog sabora i daje ga po azbučnom redu. Prema Todoru Borozanu 'članovi crnogorskog Petrovdanskog sabora' bili su..." i među ostalima - tu je i ime Joanikija Lipovca.

Osim ovog pisanog istorijskog izvora imamo još jedan prvaklasni istorijski izvor, fotografije sa tog skupa. Skup poznat pod imenom "Petrovdanski sabor" održan je u "Zetskom domu" na Cetinju. Fotografije sam preuzeo sa istog pomenutog sajta - www.archivioluce.com/archivio/. Kad posetilac otvorí oву stranu ostaje mu da u pretraživač upiše "Cettigne" i naći će slike koje su pred vama. Prva slika je iz sale, pored Lipovca sedi predstavnik islamske zajednice:

Izvor: Stock

Druga slika od 12. jula 1941. je zajednički snimak učesnika Petrovdanskog sabora načinjen ispred Zetskog doma, na centralnom mjestu je kvisling Joanikije Lipovac:

Fotografiju Lipovca sa Petrovdanskog sabora dao je i Vladimir Jovanović, novinar neđeljnika "Monitor", u knjizi "Petrovdanski sabor", koju je objavio 2011. godine.

Izvor: Stock

O odnosu vrha Cetinske mitropolije kao i svještenstva prema 13.-julskom ustanku 1941. godine Folić piše: "Iako je vrh Crnogorsko-primorske mitropolije ostao pasivan u ovom događaju, dominantni patriotski izrazi pravoslavnih sveštenika nadjačavali su preporučeni pacifizam. Tako se 55 duhovnika (sveštenici, teolozi,

studenti teologije i učenici bogoslovije), među kojima i 25 sveštenika Mitropolije, našlo u borbenim redovima ustaničkih snaga." (Zvezdan Folić, Vjerske zajednice u Crnoj Gori 1918-1953, Podgorica, 2001, strana 72)

Folić zatim piše o tome kako su Talijani gušili ustank: "Reokupacija Crne Gore izvršena je krajnje represivnim mjerama italijanske vojske. One nijesu poštovale sveštenike, kao ni hramove Crnogorsko-primorske mitropolije. Jereja Bogića Jovićevića, paroha riječko-obodskog, strijeljali su Italijani 19. jula 1941. u Rijeci Crnojevića, dok su 18 sveštenika internirali u svoj logor u Albaniji." (ista knjiga, strana 72)

U Vaskršnjoj poslanici aprila 1942. Lipovac je osudio 13.-julski ustank, Zvezdan Folić citira Lipovca: "I malo im je što su izveli

moralnu pustoš, već su 13. jula 1941. digli i takav ustanak koji je našem narodu nanio takve rane da ih ni decenije neće izlijeci..." (ista knjiga, strana 74)

Sve vrijeme II svjetskog rata Joanikije Lipovac je produbljivao podjele, pospješivao zlo koje je zadesilo Crnu Goru. Još iz Folićeve knjige: "**Na parastosu Dragu i Blažu Kapičiću u aprilu 1942, mitropolit Joanikije je održao besedu protiv komunizma. Još radikalniji bio je u oktobru 1942. kada je na parastosu Novici Kovačeviću, sudiji iz Grahova, savjetovao okupljenom narodu: "Nema podesnjeg mjesta nego da ovdje donešemo čvrstu odluku i zakunemo se Bogu da ćemo se boriti protiv komunista"**" (ista knjiga, strana 76)

Lipovac dakle osuđuje opštenarodni crnogorski ustanak 13. jula 1941, jedini pravi oružani narodni ustanak u porobljenoj naci-fašističkoj Evropi, ustanak koji je pozdravio i kome se divio i divi cij demokratski svijet.

Folić još prikazuje: "**Kada je poručnik Favento Nazaro, civilni komesar u Danilovgradu, 15. aprila 1942. zatražio od mitropolita Joanikija da raščini jereja Đordija Kalezića, paroha u Slatini koji je bio član narodnooslobodilačkog od-bora u danilogradskom srežu, njegova reakcija bila je radikalna i ekspresna. Već 16. aprila 1942. mitropolit Joanikije obznanjuje Rješenje kojim zabranjuje sveštenodještvovanje i ukida pravo na penziju ne samo jereju Kaleziću nego i protojereju Jagošu Simonoviću, arhijerejskom namjesniku u Kolašinu, jereju Blažu Markoviću, tužiocu Crkvenog suda na Cetinju, jereju Simu Popoviću, parohu kosorskog, jereju Vidaku Drakiću, parohu brskutskom i jereju Blagotu Đuroviću, parohu šobajićkom. Radi sticanja jačeg povjerenja kod okupacionih vlasti mitropolit je svoje Rješenje dostavio i Pirciu Biroliju, italijanskom guverneru za Crnu Goru i Drugoj direkciji pri Guvernadurstvu.**" (ista knjiga, strana 76)

Oštре mjere "svetog" Lipovca za one svještenike koji su bili protiv fašista! Da vidimo kako je Lipovac zahvaljujući svojoj saradnji sa okupatorom obezbjedivao privilegije za svoju mitropoliju. Piše Zvezdan Folić: "**Tako su Italijani oktobra 1942. dozvolili da osoblje Bogoslovije na Cetinju nastavi rad, nakon prekida načinjenog u aprilu 1941. godine. Ovo je bila jedina bogoslovija Srpske pravoslavne crkve koja je školovala sveštenički podmladak u toku rata.**" (ista knjiga, strana 78)

Već u maju 1942. godine mitropolit Joanikije Lipovac je od strane jednog pravoslavnog monaha iz Hercegovine jasno označen kao izdajnik. Piše Zvezdan Folić: "**Joanikijev angažman, nesvojstven ostalim episkopima SPC tokom 1941.-1945, prvi je otvoreno kritikovao jeronomonah Miron iz manastira Krstače u Hercegovini. Miron je početkom maja 1942. sastavio letak 'Narodu i srpskom sveštenstvu' u kome je nazvao Joanikija slugom Hitlera i optužio ga za prodaju Crne Gore. Sličnim akcentima odisala je 'Poslanica' pravoslavnih sveštenika iz Crne Gore, objelodanjena 16. juna 1942. na Tjentištu.**" (ista knjiga, str. 82 i 83)

Branko N. Filipović u knjizi "Mrvi ne zbore" piše o Joanikiju Lipovcu: "**U vrijeme najvećeg okupatorsko-četničkog terora u Crnoj Gori, 18. oktobra 1942. godine, crnogorski mitropolit Joanikije (Lipovac) na banketu u Ostrogu održao je zdravicu Pirciju Biroliju, fašističkom guverneru okupirane Crne Gore, čije dijelove prenosimo:**

'I dogodi se čudo neviđeno i nečuveno pod okupacijom Gospodari i robovi, Italijani i Crnogorci nacionalisti, postadoše saradniciprotiv strašnoga zla, i za kratko vrijeme zajednički osloboдиše Crnu Goru...

Radostan je danas sav naš narod sapodručja guvernata Crne Gore što je Vaša Ekselencija, sa Vašom cijenjenom gospodom i Vašim eminentnim saradnicima, kao sin pobožnog italijanskog naroda, došao u sveti Ostrog da se pokloni moštima Sv. Vasilija Ostroškoga Čudotvorca.

Vaša pobožna i herojska duša osjetila je da je pravo da se ovdje u ovoj našoj najvećoj svetinji zajedničkipomolimo Gospodu Bogu za vječnipokoj i rajsко veselje u borbama protiv partizana zajedničkipoginulih italijanskih i naših boraca i da se pomolimo da i dalje vlada među nama međusobno poštovanje i sloga...'

Dogodilo se pravo čudo; nevjerovatno, ali istinito. Mitropolit crnogorski Joanikije diže zdravicu okupatorskom fašističkom zločincu Pirciju Biroliju u vrijeme kad je on, zajedno sa četnicima, organizovao preko 4.000 zatvora i logora za porobljene Crnogorce, u kojima je zatvarano, strijeljano, mučeno i deportovano u okupatorske logore preko 50 hiljada »Joanikijevih vjernika« samo zato što su se borili za slobodu. Tako se ovaj visoki crkveni funkcijoner ruga interniranim Crnogorcima. Joanikije ide sa banketa na banket i drži zdravice satanama koje ubijaju, masakriraju i deportuju »njegove vjernike«. U septembru 1943. godine italijanskog okupatora zamjenjuje njemački okupator, kojem se četnici i Joanikije takođe dodvoravaju. Mitropolit Joanikije 1-XII- 1943. godine u posebnoj poslanici čestita vojnicima njemačkog Rajha novu 1944. godinu slijedećim riječima: 'Vojnicima velikog njemačkog Rajha: Naročitu mi čast čini da mogu najslavnijoj vojsci svijeta iz svih vremena čestitati Novu godinu u ime svoje vlade i svoga naroda. Sretna vam Nova

Photo: www.r-tours.me

1944. godina.'

Nije teško shvatiti što znači ova Joanikijeva čestitka u vrijeme kada cio svijet vodi krvavu borbu protiv hitlerovske Njemačke i udruženog fašizma, protiv monstruoznih agresora koji su htjeli da podjarme i uniše sve slobodne i civilizovane zemlje i narode. Pritom treba imati u vidu da ovu čestitku mitropolit Joanikije upućuje u času kad Saveznici proglašavaju četnike i Dražu Mihailovića za

izdajnike i kad donose odluku da im prekinu svaku pomoć. »Crnogorski« mitropolit Joanikije se radovao svakom strijeljanju zarobljenog borca NOV, ili kad su Mihailovićevi četnici i okupatorski crnokošuljaši, iz zasebne ubijali neustrašive narodne vojниke. Joanikijevi i Mihailovićevi četnici su sa Musolinijevim fašistima igrali kolo oko leševa pobijenih crnogorskih rodoljuba, kao na trgu u Herceg-Novom 21. januara 1943. godine.

G. mitropolit izvršio je kanonsku posjetu Bajicama, kojoj su pored istaknutih nacionalista prisustvovali i italijanski oficiri koji su predstavljali diviziju 'Peruđa' (piše u 'Glasu Crnogorca', broj 27, od 10-X-1942). Pored mitropolita Joanikija na ovoj kanonskoj posjeti govorio je i predstavnik divizije »Peruđa«. U toku Drugog svjetskog rata vrštene su brojne okupatorske i četničke smotre vojske kojima je prisustvovao mitropolit Joanikije zajedno sa okupatorskim i četničkim starješinama. To dokumentuju fotografije smotre koju u vojničkom poretku obavljaju general Pircio Biroli i njegovi pomagači Bajo Stanišić i mitropolit Joanikije.

Mitropolit Joanikije je, kao okupatorski sluga, odlučno bio protiv crnogorskog naroda i njegove narodnooslobodilačke borbe. Glorifikovao je komandante Draže Mihailovića u Crnoj Gori i zajedno sa njima dočekivao fašističke komandante. Konačno, mitropolit Joanikije je bio važna karika u lancu izdaje Draže Mihailovića u Crnoj Gori. On je, uz saradnju Dražinih komandanata, pomagao okupatorima da porobe narod Crne Gore i da oslabe i priguši njegovu pravednu borbu za slobodu.

Mitropolit Joanikije je i odstupio iz Crne Gore zajedno sa 21. njemačkim korpusom prema Austriji, u decembru 1944. godine. (Branko N. Filipović, Mrtvi ne zbore, www.montenegrina.net)

I Velibor Džomić u njegovoj knjizi o Lipovcu je prenio zdravnicu Lipovca Pirciu

Biroliju, koju je izgovorio u manastiru Ostrog 18. oktobra 1942. godine, Džomićeva knjiga se nalazi na www.rastko.rs. Evo i poznate fotografije "svetog" Lipovca sa Pirciem Birolijem, baš iz Ostroga:

Zvezdan Folić još piše o Lipovcu: "**Mitropolitovo lamentiranje nad sudbinom srpstva i pravoslavlja u Crnoj Gori, obavljanje parastosa 'nacionalnim herojima', nadahnjivanje epskim postulatima u borbi protiv jedinog antifašističkog pokreta, najčešći su oblici rada pravoslavnog klera na Cetinju do novembra 1944. godine.**" (Zvezdan Folić, Vjerske zajednice u Crnoj Gori 1918-1953, Podgorica, 2001, strana 90)

U dokumentarnom serijalu TV Crne Gore "Cetinjska Mitropolija" iz 2006. godine, za koji je tekst napisao istoričar Živko Andrijašević, u 4. epizodi je između ostalog rečeno: "**Cetinjska Bogoslovija bila je jedina bogoslovija Srpske Pravoslavne Crkve koja je radila tokom II svjetskog rata. Među sveštenstvom Crnogorske mitropolije nije bio mali broj protivnika ovakvog mitropolitovog držanja prema italijanskom okupatoru. A bilo je i sveštenika koji su otvoreno podržavali parti-zanski pokret. Mnogi od njih stradali su zbog protivljenja okupacionom režimu, dok su neki poginuli u redovima partizanske vojske. Prema zvaničnoj statistici u partizanskom pokretu učestvovala su 34 pravoslavna sveštenika Crnogorsko-primorske**

Izvor: Stock

**mitropolije, a njih
šestorica nakon rata
dobili su Spomenicu
1941."**

"Sveti" Lipovac bio je od Talijana nagrađen za svoje kvislinštvo - rad bogoslovije je dopušten.

Istoričar Dragutin Papović piše:
"Mitropolit Joanikije je prema Njemcima primijenio istu taktiku kao prema Italijanima. Zbog oportunizma bio je slatkorječiv, pa je u božićnoj poslanici 1944. godine

pomenuo 'genijalnog Getea', Herdera i 'poznatog naučnika Leopolda Rankea' i osudio Jevreja Karla Marksa. Ova saradnja je otkrila još jedno mitropolitovo uvjerenje. Pokazalo se da je mitropolit antisemita jer je u čestim javnim osudama komunizma govorio da su za nastanak ove ideologije krivi Jevreji i da su oni među glavnim izazivačima rata... Mitropolit je uz Njemce ostao do napuštanja Crne Gore krajem decembra 1944. godine. Sa četnicima, njihovim porodicama i u pratinji 60 duhovnika povlačio se preko Bosne, Hrvatske i Slovenije. Početkom maja 1945. godine jedinice Jugoslovenske armije su kod Zidanog mosta zarobile i bez suđenja ubile 56 sveštenika Crnogorsko-primorske mitropolije. Mitropolit Lipovac je nakon zarobljavanja sproveden u Arandelovac, ponižavan i likvidiran sredinom juna." (Dragutin Papović, Duhovni lider četničkog pokreta, nedeljnik "Monitor", 11. februar 2011)

Među strijeljanim sveštenicima bio je moj đed Đuro Radoman, otac moje majke. Tokom rata on nije bio ni na strani partizana ni na strani četnika. Bio je običan ljubotinjski pop. U smrt su ga poveli njegov vjenčani kum, takođe lažni Amfilohijev "svetac" Luka Vukmanović i ovaj sramni, slugeranski Amfilohijev "svetitelj".

Joanikije Lipovac je svojim političkim djelovanjem tokom II svjetskog rata najzaslužniji za katastrofu sveštenstva crnogorsko-primorske. Kako pišu svi istoričari, za sve vrijeme bratoubilačkog rata, dok se krv u potocima lila Crnom Gorom, Lipovac je pozivao na borbu protiv partizana i komunista.

Nije problem to što je Lipovac bio antikomunistički nastrojen, ali je veliki problem kad on svom žestinom huška i raspiruje mržnju u vrijeme kataklizme kakva je bila II svjetski rat.

Joanikije Lipovac je širenjem, isijavanjem mržnje, doprinio da živote izgube stotine i hiljade Crnogoraca. Kod primitivnih vjerskih fanatika kakvih uvijek ima dovoljno, riječ jednog mitropolita ima veliki odjek i značaj. U II svjetskom ratu naoružanim ljudima koji gledaju krv i leševe na sve strane, oguglalim ljudima pomućene svijesti koji su već izgubili neke od svojih najdražih, takvima nije trebalo puno da i sami ubiju i naprave zločin. I Amfilohijev "svetitelj" ih je na to podstrekivao. Isto kao što danas Amfilohije Radović godinama sije mržnju prema svemu crnogorskom, ne bi li, na bilo koji način, srušio crnogorski narod i državu.

Joanikije Lipovac je bio iskreni saradnik okupatora, mogao je svo vrijeme rata da se ne ulaguje fašistima, ništa mu se ne bi desilo.

Ovaj kvisling, okupatorova sluga i kad se sagledaju sve činjenice - ni po čemu svetac, isključivo je i glavni krivac za katastrofu sveštenstva u Crnoj Gori tokom II svjetskog rata i znatno je pospješio bratoubilački rat koji je bjesnio od 1941. do 1945. godine.

***Nastavak u subotu, 25. jula**

Povezani članci

- ["Sveti" Despot Stefan, hrišćanoubica i nogosek](#)

 [**Komentara \(1 poslato\)**](#)

25.07.2015 - 14:21

Feljton: Bizarni sveci Srpske crkve (8)

"Sveti" Maca Vukojičić Koljač

Piše: [Miroslav Čosović](#)

Photo: www.thefunnyweb.com

Prema svjedočenju Milosave Strunjaš i Miodraga Stamenića, vladika Filaret i Srpska crkva nesumnjivo su znali da kanonizuju zločince. I pored toga što Miodrag Stamenić kao član crkvenog odbora crkve Sv. Petke ima nesumnjiv ugled u SPC, isti Filaret i Srpska crkva su

ga ponizili, te dželata njegove porodice proglašili za sveca. Milosava Strunjaš je na vrijeme upozoravala SPC da ne kanonizuje zločince, ali ta bahata politička organizacija je ignorisala upozorenja i koljače proglašila za svetitelje. Politički projekat Velika Srbija je mnogo važniji od nekog malog i mirnog Miodraga Stamenića te Filaret nije htio da odustane od toga da koljača Macu postavi kao uzor budućim generacijama Srba, koje po viđenju Filareta nožem i macolom treba da krče put ka Velikoj Srbiji

U maju 2005. na saboru koji je održan u manastiru Žitomislić, Srpska pravoslavna crkva kanonizovala je nekoliko užasnih zločinaca iz Drugog svjetskog rata među kojima se po zlu ističe Milorad "Maca" Vukojičić. Podgorički i drugi mediji za to su saznali i reagovali kad je pismo Sinodu Srpske pravoslavne crkve uputila Pljevljanka Milosava Strunjaš.

Onaj koji je Srpskoj crkvi predložio ove "svetitelje" vladika Filaret Mićević, tada je izbjegao da da izjavu, pa je izjava uzeta od podgoričkog popa Velibora Džomića. Džomić je srbijanski publicista i pravnik kome je Amfilohije Radović navukao mantiju i zapopio ga, iako ja ne znam da je iko ikada od Džomića čuo neku teološku izjavu, a isti Džomić je cmogorskim i drugim medijima do sada dao bezbroj izjava. "Vijesti" su 25. avgusta 2005. (članak "Džomić: Atak na SPC"), pisale:

"Sveštenomučenici Slobodan Šiljak i Milorad Vukojičić ubijeni su bez suda, suđenja i presude i napad na njih u stvari je napad na Srpsku pravoslavnu crkvu ocijenio je juče jerej Velibor Džomić."

Džomić laže da nijesu imali suđenja, u Amfilohijevoj mitropoliji laž je obavezna i svakodnevno poželjna. Demantuju ga prije svega dokumenta iz Državnog arhiva Crne Gore, a i Milosava Strunjaš ga je demantovala. Podgorička "Republika" je 27. avgusta 2005. objavila: "**Strunjaš je demantovala i Džomićevu izjavu da su Šiljak i Vukojičić ubijeni bez suda, suđenja i presude. Njegova izjava ne zaslužuje reagovanje, ali sam dužna to učiniti zbog javnosti. Obojici je**

Knjiga Miroslava Čosovića "Bizarni sveci Srpske crkve" prodaje se u Crnoj Gori, u supermarketima i na kioscima po cijeni od 3.99 €. Osim onoga što čitate u feljtonu, u knjizi možete pročitati još mnogo toga zanimljivog - o Svetom Savi, o Nikolaju Velimiroviću, o Njegošu, o Luki Vukmanoviću, o Atanasiju Jevtiću, o Amfilohiju Radoviću, o Filaretu Mićeviću, o istoriji pravoslavne crkve na ovim prostorima... Facebook stranica knjige <https://www.facebook.com/bizarni.svec>

suđeno i izrečena im je zaslužena kazna strijeljanja zbog zlodjela koje su napravili u Pljevljima u vrijeme okupacije u Drugom svjetskom ratu, rekla je ona. Strunjaš je nevjerovatnim ocijenila činjenicu 'da sveštenik Džomiépoistovjeuje dvojicu ubica sa SPC'."

"Vijesti" su 27. avgusta 2005. (članak "Vukojičić sveštenik, ali i četnički dželat"), kvalitetno dokumentovalo tvrdnje da je Maca Vukojičić bio veliki zločinac: **"Pljevaljskog sveštenika Milorada Vukojičića Macu, koga je Sinod Srpske pravoslavne crkve nedavno proglašio svecem, osudio je i strijeljao Vojni sud komande sa područja u Beranama, a Zemaljska komisija za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača, utvrdila je 15. februara 1946. godine na Cetinju da je Maca učestvovao u ubistvu desetoro svojih zemljaka. Do dokumenata Zemaljske komisije u kojem se Vukojičić tretira kao 'sveštenik i četnički dželat' redakcija 'Vijesti' je došla zahvaljujući Jadranki Selhanović, pomoćniku direktora Državnog arhiva Crne Gore, koja je na našu molbu pretražila dostupnu građu o ovom periodu. Zemaljska komisija je utvrdila da je Vukojičić sa saučesnicima Vojislavom Kovaljskim i Milisavom Jestrovićem 'učestvovao u hapšenju i strijeljanju mirnih građana grada Pljevalja u 1944. godini'. U odluci je navedeno da je kriv za smrt Dika Stamenića, zemljoradnika, starog 63 godine, Ljuba Stamenića, mehaničara (28), Jule Stamenić, domaćice (51), Ljubice Stojkanović, studenta (28), Zore Karamatijević, domaćice (37), Mileve Žugić, domaćice (45), Savke Matović, domaćice (40), Miladina Božovića, penzionera (55), Božane Mišović, domaćice (40) i penzionera Živka Kontića (60).**

Ljubitelj zločinaca sa oreolom: Filaret Mićović, sada već bivši vladika
Photo: blic.rs

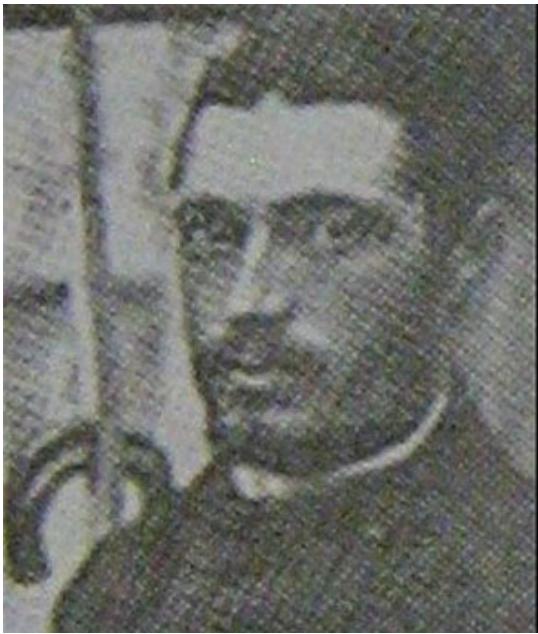
Vukojičić je kao četnički dželat u štabu pljevaljske četničke brigade noću između 22. i 23. marta 1944. godine, zajedno sa četnicima Vojislavom Kovaljskim i Milanom Jestrovićem strijeljao Stamenića Dika, njegovog sina Ljuba i ženu Julu u Pljevljima. Stamenići su bili pohapšeni od četničkog štaba,

kapetana Railića i strijeljanje su izvršili ubivši Dika i Ljuba u potoku više njihove kuće, dok su Julu ubili i zakopali u đubre i njen je leš pronađen tek poslije nekoliko mjeseci. Vukojičić je 23. marta 1944. godine u zajednici sa Kovaljskim i Jestrovićem na zvјerski način ubio Miladina Božovića, penzionera iz Pljevalja. Aprila 1944. godine Vukojičić je izvršio hapšenje mirnih domaćica iz Pljevalja, dok su ostali četnici pohapsili Mišović Božanu i Kontić Živka. Iste noći pošto su ih pohapsili Vukojičić ih je u zajednici sa četničkim dželatima Milanom Jestrovićem, Vojom Kovaljskim i Mišom Radovićem strijeljao kod rijeke Jugoštice u Pljevljima. Vukojičić je počinio djela ratnog zločina iz člana 3. tačke 3. Zakona o krivičnim djelima protiv naroda i države i kao takav je ratni zločinac stoji u odluci komisije koju je potpisao Jakša S. Brajović.

Sinod je proglašio devet sveštenika iz pljevaljskog kraja za svece, među kojima je pored Vukojičića i Slobodan Šiljak o čijim zvjerstvima takođe ima još svjedoka i pisanih dokumenata."

"Vijesti" su objavile fotografije Mace Vukojičića i Slobodana Šiljka, evo ih:

Podgorički dnevni list "Republika" (tekst priredili Dejan Kandić i Tanja Knežević) izvještavao je 25. avgusta 2005. godine: **"Šiljak i Vukojičić kanonizovani su prije više od tri mjeseca, sredinom maja u manastiru Žitomislić kod Mostara, a**

Izvor: Stock

reakcije su uslijedile tek pošto je Pljevljanka Milosava Strunjaš uputila otvoreno pismo Sinodu Srpske pravoslavne crkve, koje je objavljeno i u posljednjem broju lokalnih 'Pljevaljskih novina'.

U pljevaljskom OBNOR-u Republici je rečeno da su ogorčeni kanonizacijom ove dvojice sveštenika.

- Nakon toga se pitamo ko su naši sveci i da li zločinci

mogu biti sveci, rekao je predsjednik pljevaljskog OBNOR-a Vidoje Despotović, dodajući da je iz medija saznao za kanonizaciju desetak sveštenika iz Pljevalja, koji su izginuli tokom NOR-a.

- Dvojicu od njih strijeljao je okupator kao rodoljube, jedan je ubijen od ustaša, a jedan je umro prirodnom smrću. Od preostale četvorice, dvojica su stradala u povlačenju k Sloveniji, dok se Vukojičiću i Šiljku sudilo kao saradnicima okupatora i zločincima, i oni su strijeljani, rekao je Despotović.

Član OBNOR-a Vaso Leovac smatra da je SPC kanonizacijom dvojice sveštenika napravila veliku grešku. On kaže da ne može lično svjedočiti o nzločinima dvojice sveštenika, ali da je prema priči njegovih roditelja i starijih građana 'pop Maca u aprilu 1944. godine poklao neke žene'. Sjećam se kada je kamion iz Novog Pazara dovezao popa Macu u Pljevlja. On je bio na kamionu s nekim buradima ipronijela se vijest da je kamion stigao. Kako su među okupljenim građanima u masi bili Drago i Ljubo Stojkanović čiju je sestru, popriči, pop Maca zaklao, oni su odmah skočili da ga na onim buradima ubiju. Narodna milicija je spriječila linč, a narod se razišao. Usljedilo je suđenje ipop Maca je osuđen na zasluženu kaznu, rekao je Leovac.

Kanonizovati ove ljude poslije 60 godina i svega što se o njima zna velika je greška. SPC je izjednačila popa Macu sa sveštenicima koje je ubio okupator, poput Andrije Šiljka koji je strijeljan i čija je kuća zapaljena, što je žalosno, rekao je Leovac, dodajući da je Crkvi izgleda bilo dovoljno saznanje da su ih partizani strijeljali. Teško je i surovo da poslije 60 godina ovo oživljamo, konstatovao je on.

U kratkoj izjavi Republici, Andrija Nikolić, predsjednik SUBNOR-a Crne Gore kazao je da se 'tek sada vidi šta radi SPC, kojoj je svejedno šta je ko radio, glavno da sve svoje aktivnosti usmjeri na borbu protiv komunista'. Čuo sam, jer još nijesam dobio uvid u dokumenta sa suđenja, da je taj Vukojičić priznao da je zaklao između 17 i 19 ljudi. Znam da je među njima bila i majka glumca Miša Janketića, ali mislim da je javnosti sve jasno nakon obraćanja Milosave Strunjaš, jedne čestite žene, čiji je otac stradao na taj način, kazao je Nikolić."

U istom broju lista "Republika" objavljeni su izvodi iz pisma Milosave Strunjaš Sinodu SPC. Evo što je ona pisala:

"Slobodan Šiljak se stavio u službu fašističkog okupatora vrlo brzo po njihovom dolasku u Pljevlja i poslao u smrt svog kuma i najbližeg komšiju, mog oca Rajka Cerovića, učesnika u pripremama za Trinaestostojulski ustanak, koji je strijeljan 28. jula 1941. godine. Istog dana strijeljani su i Milun i Milan Knežević i Miloš Dragičević i oni su bili prve žrtve fašističkog terora u pljevaljskom srežu. Zlodjela popa Milorada Vukojičića još su teža. On je bio član crne trojke koja je klala i ubijala nevine civile u Pljevljima. Najveći zločini počinjeni su u martu i aprilu 1944. godine i u tom periodu ubijeno je više osoba što je i zapisano u knjizi "Prilog u krv". Zaklana je babica Milica Mazić, a 13. aprila iste godine majka troje maloljetne djece uzrasta od četiri do 15 godina Stanica Tasovac, zatim studentkinja Ljubica Stojkanović, bračnipar Diko i Jula Stamenić i njihov jedinac Ljubo, kome ostadoše nezaštićena mala djeca dvogodišnja kćerka i sin od samo dva dana. Potom Milica Janketić, koja je imala dvoje djece od tri i pet godina, majka poznatog glumca Miša

Janketića, koji je prije izvjesnog vremena na televiziji javno govorio o ovom zločinu i Zora Marković Karamatijević, koja je imala bebu od nekoliko mjeseci, inače snaha sveštenika Jevastija Karamatijevića iz Nove Varoši. Istog dana strijeljani su Savka Matović, majka dva mala dječaka, Neđeljko Mazić, otac dvoje maloljetne djece i Mileva Žugić, a u junu iste godine Nevenka Obradović. U većini tih zločina učestvovao je pop Milorad Vukojičić, zbog čega je dobio nadimak 'pop Koljač'." Crna trojka i njihovi saborci u pljevaljskom kraju počinili su još mnogo zločina, ponajviše nad muslimanima."

U istom broju "Republike" od 25. avgusta 2005. prenešena je izjava podgoričkog jereja Velibora Džomića, de je on posrpdno ocijenio pismo gospode Strunjaš: **"To što danas babe po Pljevljima pretražuju i istražuju arhive dovoljno govori o ozbiljnosti pristupa ovom pitanju."**

Branim koljače do poslednje kapi krvi njihovih žrtava: Velibor Džomić

Photo: Stock

Milosava Strunjaš nije imala potrebe da istražuje arhive, dobro je znala ko joj je ubio oca. Jerej Džomić tada je još rekao: **"Džomić je podsjetio da vjersko učenje, a time i kanonizacija svetitelja spada u unutrašnja crkvena pitanja, i da su za njih jedino mjerodavna crkvena tijela."**

Jasan je Džomić. SPC može i koljača da proglaši za sveca, to je unutrašnja stvar crkve!

Sad nije potrebno da kult sveca zaživi u narodu! I toga koljača ima da poštuju svi vjernici SPC, ima da se ugledaju na koljača! Pa i oni iskreni hrišćanski vjernici moraju se ugledati na koljača, iskreni vjernici koje SPC ovakvim rabičama pretvara u šovističke fanatike.

Podgoričke "Vijesti" dale su 25. avgusta 2005. izjavu Mićuna Šiljka rođaka Slobodana Šiljka, koji je izjavio da Slobodan Šiljak nije bio zločinac i između ostalog rekao je o smrti oca Milosave Strunjaš: **"Ratka su krajem jula 1943. strijeljali okupatori zbog zabrane nošenja oružja. Cerovića je za nošenje oružja prijavila neka sasvim druga osoba, meni nepoznata, a ne Slobodan kako to tvdi Milosava Strunjaš. Braća pokojnog Ratka, Vojislav i Jovan nijesu krivili Slobodana za njegovu smrt i to su mi više puta saopštili."**

U istom broju "Vijesti" su objavile i ovu izjavu Mićuna Šiljka: **"Prema njegovim riječima tačno je da je u ime sveštenstva pravoslavne crkve, prota Slobodan pozdravio dolazak Italijana u Pljevlja i pad tog grada pod njihovu jurisdikciju."**

Pljevaljski ogrank prosrpske Socijalističke narodne partije osudio je kanonizaciju Mace i Slobodana Šiljka. Visoki funkcioner te partije Momčilo Vučetić dao je izjavu: **"Smatram da je crkva preuranila sa proglašenjem svecima nekih ljudi za koje postoje svjedoci da su počinili zločine. Ne znam čim se crkva rukovodila kada je donosila takvu odluku, ali mislim da je to nedopustivo."** ("Vijesti", 23. avgust 2005)

Izuzetno je rijedak slučaj da ova partija ima različit stav u odnosu na Srpsku crkvu. To se dešava, možda, jednom u deset godina i to potvrđuje da je SPC kanonizovala obične zlikovce.

U članku pod naslovom "SPC znala za optužbe osam mjeseci prije kanonizovanja" podgorička "Republika" je 26. avgusta 2005. pisala: **"Srpska pravoslavna crkva (SPC) je osam mjeseci prije kanonizovanja protojereja Ilinobrdskog Slobodana Šiljka bila upoznata sa njegovim nedjelima u Drugom svjetskom ratu, ali je to ipak nije spriječilo da obavi taj čin. Milosava Strunjaš je kako je i navela u otvorenom protestnom pismu Sinodu SPC još 10. septembra prošle godine uputila episkopu mileševskom Filaretu pismo u kojem mu je iznijela detalje o strijeljanju svoga oca Ratka Cerovića.**

Strunjaš je to pismo uputila Mileševskoj eprhiji pošto je vladika Filaret lani kod hrama na Ilinom brdu kod Pljevalja najavio

mogućnost Šiljkove kanonizacije. Ona je i u tom pismu, kao i u nedavnom Sinodu SPC-a, protejereja Ilinobrdskog Šiljka označila direktno odgovornim za smrt svog oca. Strunjaš je provjerila u pošti da je pismo stiglo u Mileševsku eparhiju četiri dana kasnije, 14. septembra prošle godine, ali vladikin odgovor ni do danas nije dobila."

U dokumentarnoj emisiji TV Crne Gore iz septembra 2005. "Sveci i zločinci" (autor Tanja Šuković) Milosava Strunjaš je isto rekla, kako je početkom avgusta 2004. čula da se Filaret Mićević spremi da predloži Slobodana Šiljka za sveca pa je u septembru iste godine napisala pismo episkopu Filaretu Mićeviću u kojem ga je upozorila na to ko je bio Slobodan Šiljak. Filaret je primio pismo ali joj ništa nije odgovorio. Zatim je Strunjaš u emisiji rekla: "...da bi ove godine kupila Pljevaljske novine od 15. jula i pročitala ovo. Ni palo mi na pamet **nije, ma nisam mogla zamisliti da neko može popa Vukojičića Milorada zvanog Macu predložiti da bude svetac. Kad sam to pročitala, ma ne mogu da dođem k sebi. Ja sam samo pisala o Šiljku tada, jer je tada riječ bilo samo o Šiljku. A o popu Vukojičiću, koji je stvarno bio zlikovac nisam ni riječi tada rekla, jer nije mi ni palo na pamet. Kad sam dobila Pljevaljske novine pa sam pročitala, provjerala sam kod 5-6 osoba je li to Maca, jer on je kod nas poznatiji kao Maca. Jeste. Provjerim, vidim fotografije, tamo što je crkva Sv. Petka izdala jel to to to je to. Dakle, ne samo da sam se ja iznenadila, nego masovno su se Pljevljaci iznenadili, da je neko mogao da se usudi da Macu predloži za sveca...** . . .

Najviše su zločina napravili u martu i aprilu '43. Opisala sam svaki slučaj, zapitala se da li ti ljudi koji su to uradili vjeruju u boga, fino sam im to napisala, pitam se da li vjeruju u boga kad su mogli ovako nešto da urade, jer Filaret je znao, ja sam mu to napisala osam mjeseci prije arhijerejskog sabora, on je to znao. Znači nije prenio, nije htio. . .

On je trebao da provjeri to, ako ne vjeruje meni, šta sam ja napisala, on je imao mogućnosti da provjeri to. Da vidi da se uvjeri, možda je i provjeravao i uvjerio se da istinu pišem. Ali, šta ja znam šta im je stalo bilo da tako urade?"

Znam koga su sve vaši sveci pobili: Milosava Strunjaš

Izvor: cdm.me

da neću dozvoliti da pop Maca bude jedan od tih predloženih, na toj listi."

Dakle, prema svjedočenju Milosave Strunjaš i Miodraga Stamenića, vladika Filareta i Srpska crkva nesumnjivo su znali da kanonizuju zločince. I pored toga što Miodrag Stamenić kao član crkvenog odbora crkve Sv. Petke ima nesumnjiv ugled u SPC, isti Filaret i Srpska crkva su ga ponizili, te dželata njegove porodice proglašili za sveca.

Milosava Strunjaš je na vrijeme upozoravala SPC da ne kanonizuje zločince, ali ta bahata politička organizacija je ignorisala upozorenja i koljače proglašila za svetitelje. Politički projekat Velika Srbija je mnogo važniji od nekog malog i mirnog Miodraga Stamenića te Filareta nije htio da odustane od toga da koljača Macu postavi kao uzor budućim generacijama Srba, koje po viđenju Filareta nožem i macolom treba da krče put ka Velikoj Srbiji!

Miodrag Stamenić je u istoj dokumentarnoj TV emisiji ispričao kako su mu otac, baba i đed stradali: "**Treći dan po mom rođenju, 'zahvaljujući' popu Maci, upravo ne zahvaljujući, nego po naređenju popa Mace došli su ti njegovi četnici Kovaljski i Jestrović i ne znam još koji. Odavde su mi odveli prvo oca, njihov štab je bio tu u kafani 'Zelengora', odveli su mi oca. A onda baba kad je čula da je odveden, otišla je da pokuša da ga otkupi jer je imala valjda neko zlato. Oni su zadržali i nju.**

Miodrag Stamenić, kome je "sveti" Maca ubio oca, babu i đeda, u istoj dokumentarnoj TV emisiji je ispričao:

"Čuo sam da su prijedlozi išli od porodica. Ja sam bio član crkvenog odbora crkve Sv. Petke. Redovno sam prisustvovao skoro svim sastancima crkvenog odbora, ali zadnja 3-4 sastanka kad se rješavalo vjerovatno o ovim predlozima, tada me uopšte nijesu zvali, zato što su znali da će ja intervenisati,

Ded mi je bio u kafani i kad je čuo da su mu ženu i sina odveli otišao je da traži Macu, sreo se sa Macom i rekao mu: 'Maca - pošao sam kod tebe', kaže 'Diko i ja sampošaopo tebe'. I onda je odveo i Dika, đeda mi, u 'Zelengoru', u taj njihov štab... bodljikavom žicom vezali su mi đeda i oca. I njih su strijeljali ovdje u Zlodolu, a pokojnu babu Julu su odveli na Stražicu, nju su gore strijeljali. Pričali su mi, pošto je ona imala dosta tog nakita, imala je i neke zlatne zube, da su joj to sve povadili i tako su je ostavili tu. Tri ili četiri dana uopšte nisu dali nikome da ih sahrani. Poslije sam saznao da su Dragaševići valjda, tražili, pa im je dozvoljeno onda su ih sahranili ovdje na ovo varoško groblje. Razlog, navodno razlog zbog koga ih je Maca pobio, je taj što su doveli bili neke Talijane da kod nas ili da stanuju, ili da prenoće, ne znam sad, nisam u to siguran. Međutim, pošto je u kući bilo veselje veliko, rodio se sin, moji su Talijane izbacili napolje iz kuće. I najvjerovalnije da je to jedan od razloga zbog kojih je Maca sjutri dan došao i sve ih pokupio i isti dan to sve strijeljao.'

"Republika" od 26. avgusta 2005. još je pisala:

Alat za ubijanje po kojem je Maca Vukojičić dobio nadimak: Macola
Photo: www.njuskalo.hr

krivičnog djela, pa je puno njih dovedeno sa Zidanog mosta i Maribora.

"Kada je u pitanju svještenik Milorad Vukojičić poznatiji u Pljevljima kao pop Maca (malj) u najnovijoj knjizi 'Kazna za zločin' Radomira Matovića opisano je njegovo dovođenje u Pljevlja iz Beograda gdje je uhapšen. Nastojalo se, navodi Matović, kada su to ratni uslovi dozvoljavali da se svim ratnim zločincima sudi u mjestima izvršenja

Posebno je karakteristično dovođenje popa Mace iz Beograda, gdje je uhvaćen, u Pljevlja radi suđenja. Desilo se to jednogpopodneva pri izvođenju jedne od mnogobrojnih akcija u raščišćavanju grada. Kad se pronijela vijest da sa kamiona skidaju popa Macu, braća Stojkanović su potrčali put njega sklanjujući puške sprovodnika da ga zadave golim rukama. Zaklao im je sestruru jedinicu. Sprovodnici su uz pomoć građana spasili linča ovog okorelog pljevaljskog koljača u svešteničkoj odori', navedeno je u knjizi. Pop Maca bio je zatvoren u jednu magazu nedaleko od robne kuće u centru Pljevalja.

Dopisnik Republike juče je razgovarao i sa Milošem Ćirovićem koji je u to vrijeme bio u partizanskim jedinicama i koji je dvije noći čuvaо zarobljenika. Nije mu bio omogućen kontakt ni razgovor sa bilo kim. Te dvije večeri kada sam bio dežurni popričao bih sa njim kratko i u tom razgovoru mi je rekao koga od četnika iz mog kraja, Ljutića i Mataruga, poznaje. Za jednog mi je rekao da su bili i dobri drugovi, rekao je Ćirović ocjenjujući da je pogrešno 'neprijatelje proglašavati za svece da im se narod moli'.

On je dodao da je na suđenje popa Macu u zgradu Gimnazije sprovelo dvadesetak partizana među kojima i on. Poslije izrečene smrtnе kazne vješanjem, jedine koja je nekom izrečena u ovom sudu čitav sat stražari nijesu mogli da ga (popa Macu) izvedu iz sudnice jer narod nije bio zadovoljan presudom i tražio je javno vješanje, zapisaо je Matović u svojoj knjizi dešavanja nakon suđenja. "

*Nastavak priče o Maci Vukojičiću u utorak, 28. jula

Povezani članci

- ["Sveti" Joanikije Lipovac \(Kvisling\)](#)
- [Žitije svetog Mace](#)

 [**Komentara \(7 poslato\)**](#)

28.07.2015 - 17:02

Feljton: Bizarni sveci Srpske crkve (9)

Ubice u crkvenom kalendaru

Piše: [Miroslav Čosović](#)

Izvor: indianexpress.com

Da li je bogougodno da zločinac bude svetitelj, pita Stamenić. SPC misli da jeste, ako je mogla ga proglaši pedofila Milutina, ljotićeveca Velimirovića, fašističku slugu Lipovca, zašto ne bi i koljače? Što briga Srpsku crkvu što je svetost? Za SPC je bitan politički projekat Velika

Srbija, politički program Garašanina, to intereseuje Srpsku crkvu, ostalo je manje važno

Radomir Matović kome je Maca odveo majku na pogubljenje, je u TV emisiji "Sveci i zločinci" iz septembra 2005. rekao da je Milorad Maca Vukojičić jedini čoek za koga je čuo da su ga poslije rata osudili na smrt vješanjem. Kazna je ipak preinačena u kaznu strijeljanjem. Matović je pričao i o "svetitelju" Dušanu Prijoviću koga je SPC kanonizovala isto kad i Macu i Šiljka: "**Tu je i pop Dušan Prijović, koji nije ništa manji ubica nego pop Maca. Od decembra mjeseca '41. godine, pa do kraja, njegovog kraja, taj sveštenik nosi pušku umjesto krsta i služi neprijatelju umjesto crkvi. Posebno se ističe u hvatanju aktivista pokreta i njihovo likvidaciji, a ono što ga svrstava u masovnog ubicu je ubijanje muslimanskih izbjeglica koji bježe poslije pokolja muslimanskog stanovništva iz: Zastijena, Kaluđerovića, Bučja, Zaostra... koji pokušavaju da se prebace preko prevoja Čemerno i Krnjača, on je jedan od tih aktivnih učesnika u hvatanju. I u čuvenom masakru koji je izvršen, ja sam to obradio i u svojoj drugoj knjizi, u Milunićkoj likvidaciji muslimanskog stanovništva. Znači opet se radi o jednom klasičnom ubici, krvoluku, a ne svešteniku.**"

Evo i screenshot fotografija Radomira Matovića i Milke Pejanović:

Podgoričke "Vijesti" su 24. avgusta (članak "Sveci marširali silovali i klali", autor G. Malidžan), pisale: "**Porodica Pejanović, Milka i njen sin Vlade iz Pljevalja optužila je juče Srpsku pravoslavnu crkvu (SPC) da 'izborom zločinaca za svece šire klerofašizam'. Milka je kćerka Stanice Tasovac koju su, prema njenim tvrdnjama ubili ljudi koji su proglašeni za 'svece'. SPC nedavno je za svece proglašila devet pljevaljskih sveštenika među kojima i Slobodana Šiljka i Milorada Vukojičića za koje više Pljevljaka pa i Pejanovići tvrde da su tokom Drugog svjetskog rata počinili zločine. Njihovo proglašenje za svece osudili su i prvaci DPS-a i SNP-a iz Pljevalja. Pejanovići smatraju da crkva pokušava da mijenja istoriju i da krive izdajnike proglaši mučenicima. Stanica, majka petoro djece, zvverski je mučena, silovana i umorena 1944. godine od ruku nedavno**

Izvor: Stock

kanonizovanih 'svetaca'. Poslije jednog četničkog skupa koji je održan u naselju Ševeri u blizini njene kuće, neko od tih 'svetaca' nazvao je partizanske majke kurvama, na što je Stanica odgovorila istom mjerom. Jedan od govornika se toga

dana zakleo da će mu platiti životom i već sljedeće večeri su došli po nju, silovali je i zatkli. Našla je njena čerka Desanka bačenu u žbunje u mjestu Židovići na mjestu današnje sekcije 'Crnagoraputa'. Stanica je podržavala NOB u kojoj je na strani partizana učestvovao i njen najstariji sin Milosav. U tom rejonu nekoliko dana kasnije pronađena je i Savka Matović, koja je još bila živa, ali je jedan od prolaznika kada je čuo njeno zapomaganje otišao i javio četničkoj komandi. Oni su kasnije došli i završili započeto kaže Staničin unuk Vlade koji je ovu priču čuo od svojih predaka. On dodaje da je njegova baba po ocu Zagorka Jauković narednog dana uspjela da pobjegne 'ispod noža Boža Bjelice i njegovih koljača'. Proglašenjem zločinaca svecima pokušavaju se nametnuti neke davno ponistiene vrijednosti iponištiti deseta zapovijest koja sada u prevodu crkve znači umjesto 'Ne ubij' 'ubij i bićeš proglašen za sveca' kazao je Vlade."

Milka Pejanović, kćerka Stanice Tasovac, u dokumentarnoj TV emisiji TV Crne Gore "Sveci i zločinci" (autor Tanja Šuković, septembar 2005) osim što je ispričala kako su joj majku odveli i druge detalje grozne majčine smrti, rekla je kako nikad nijesu saznali de je majčin grob. I još je rekla: **"To su bile crne trojke u Pljevljima, oni su raspoređeni po reonima. Pop Šiljak i Vukojičić oni su nosioci svega toga. Ne samo što su ubili moju majku, oca otac mi je strijeljan stvarno '41. kao učesnik Pljevaljske bitke, što su ubili moju majku, 'ubili' su nas petoro djece. Mi smo bili po domovima. Kako je koje odrastalo napuštao je dom, ja sam ostala do dvanaeste godine, kad me preuzezla tetka i brat najstariji. Mi više nismo bili braća i sestre kao što se odrasta u porodici. Mene nije imao ko da uči šta je vjera, šta je crkva. Ja sam samo zbog crkve ove naše, izgubila svu vjeru u crkvu. Ne kažem Bog. Ako je Bog ovaj koji ovakve ima svještenike, onda mu se nikad ime ne pomenulo."**

Podgoričke "Vijesti" su 26. avgusta 2005. izvještavale (članak "Niko osvanuo nije ko je omrkao kod Mace", autor G. Malidžan): **"Penzionisani profesor u Pljevljima Stana Crnogorac, koja je za vrijeme Drugog svjetskog rata živjela u komšiluku porodice Vukojičić, kazala je za 'Vijesti' da je Miloradu Vukojičiću 1945. suđeno za zločine. Ona tvrdi da je tokom javnog procesa Vukojičić priznao dio zločina koji su mu se stavljali na teret, zbog čega je kasnije osuđen na smrt i strijeljan. Ona je kazala da je povremeno i prisustvovala suđenju. Prema Staninim riječima, Vukojičić je po oslobođenju napustio Pljevlja, ali su ga tadašnje vlasti pronašle u Beogradu i sprovele ga do Pljevalja gdje mu je organizovano suđenje... Stana Crnogorac ističe da je proglašenje Vukojičića za sveca najveći zločin i sramota prema nevino ubijenom narodu... Ona je kazala da je Vukojičić bio 'strah i trepet' za građane i ispričala priču koju je čula od Ljuba Stojkanovića. Velike nedjelje došao je Maca (Milorad Vukojičić) sa još dvojicom u kuću Stojkanovića u Pljevljima. Čim su ušli majka Ljuba i Ljubice Stojkanović je zakukala, jer je znala kada je vidjela Macu da je gotovo. Maca joj je prišao, potapšao je po ramenu i nježno joj rekao 'tetka Saveta samo nešto malo da ispitamo i vratiće se ona (Ljubica) možda noćas, a sjutra sigurno'. Ona mu je rekla 'Znam Maca, koju ste god odveli ako je omrkla nije osvanula'. Odmah nakon toga su više žena među kojima i Ljubicu ubili na izlazu iz Pljevalja u mjestu Dajevića Han svjedoči Stana. Ona nije mogla da kaže da li je Slobodan Šiljak kriv za smrt svoga kuma Ratka Cerovića, kako to tvrdi Ratkova kćerka Milosava Strunjaš."**

Knjiga Miroslava Čosovića "Bizarni sveci Srpske crkve" prodaje se u Crnoj Gori, u supermarketima i na kioscima po cijeni od 3.99 €. Osim onoga što čitate u feljtonu, u knjizi možete pročitati još mnogo toga zanimljivog - o Svetom Savi, o Nikolaju Velimiroviću, o Njegošu, o Luku Vukmanoviću, o Atanasiju Jevtiću, o Amfilohiju Radoviću, o Filaretu Mićeviću, o istoriji pravoslavne crkve na ovim prostorima... Facebook stranica knjige <https://www.facebook.com/bizarni.svec>

Podgorička "Republika" je 26. avgusta 2005. prenijela izjavu poznatog glumca Miše Janketića: "**Glumac Miša Janketić osudio je kao 'amoralan čin' odluku Sinoda Srpske pravoslavne crkve (SPC) da za svetitelje proglaši dvojicu sveštenika u Pljevljima Slobodana Šiljka i Milorada Vukojičića, koji su na kraju Drugog svjetskog rata strijeljani kao ratni zločinci. To što je učinila SPC je toliko amoralan čin da neću da učestvujem u čitavoj ovoj stvari, čak ni kao protivnik, rekao je nedjeljniku 'Monitor' Janketić, čiju je majku Milicu sa više civila zaklao pop Vukojčić u martu 1944. godine u Pljevljima."**"

Glumica Branka Petrić dala je jedan intervju za beogradski nedjeljnik "Vreme". Sasvim slučajno razgovor se dotakao i Mace Vukojičića:
Vreme: Šta je sa majčinom porodicom?

Branka Petrić: Karamatijevići su iz Nove Varoši, Sandžaklije. Deda, prota Jevstatije Karamatijević, bio je solunski borac; prešao je Albaniju, imao Albansku spomenicu; učestvovao je i u Prvom i u Drugom balkanskom ratu. U Novoj Varoši je napravio internat 'Kneginja Zorka' u kome su se školovali i živeli dečaci iz okolnih sela. U tom kraju je bio veoma cenjen. Zajedno sa svojim sinovima, deda se 1941. pridružio partizanima. Cela porodica je otišla u partizane. Moji ujaci Vuk i Pivo Karamatijević, slikar sve su ih povukli na tu stranu. Dosta njih je izginulo: moja baka, dedina dva brata, tri sestre... Vreme: Čije tri sestre?

Taj pop je zaklao desetak partizanskih žena: Branka Petrić
Izvor: www.novosti.rs

Poljubio je, prekrio, na pokrivač stavio dukat i napisao: putniče, zastani i sahrani mi dete.

Branka Petrić: Moje mame. Najstarija Zorka je, zajedno sa svojim sinovima i mojom bakom Jefimijom, poginula tokom bombardovanja Podgorice; Nata je poginula na Kamenoj gori, a Kaja na Sutjesci. Bila je ranjena u stomak... Umrla je u mukama, u očevom krilu. Deda nije imao vremena da je sahrani; morao ju je ostaviti.

U ratu je stradala i moja ujna Zora, žena Piva Karamatijevića; zaklana je istog dana kada i majka glumca Miše Janketića...

Vreme: Taj slučaj je poznat: ubio ih je pljevaljski pop Milorad Vukojičić Maca, koga je Srpska pravoslavna crkva 2005. proglašila za 'sveštenomučenika'? Branka Petrić: Da li je moguće?! Njega?! Nemojte, molim vas... Pa taj pop je zaklao desetak partizanskih žena! Miša Janketić mi je pričao kako je 1944. sestra njegove majke videla popa Vukojičića; partizani su ga već bili osudili na smrt. 'Zašto, Vučko?!', zakukala je.

'I opet bih!', odgovorio joj je gledajući je s mržnjom.

("Vreme" br. 1143, 29. novembar 2012, intervju Branka Petrić, glumica)

"Republika" je 27. avgusta 2005. pisala: "Nosilac partizanske spomenice Nikola Golubović, penzioner iz Beograda dopisniku Republike je dao na uvid pismo na 204 mašinom kucane strane koje je 1997. godine dobio od pokojnog Draga Bojovića, jedno vrijeme komandanta četničkog bataljona, a koje potvrđuje zlodjela popa Mace.

- Drago, jedan pošten čovjek, to pismo mi je poslao 1997. godine i jedan primjerak pisma je kod mene, a drugi se na mojo prijedlog, čuva u Zavičajnom muzeju u Pljevljima. Tokom rata on je spasio izvjestan broj partizana među njima i Josifa Malovića i njegovu pratnju, rekao je Golubović. Jedan dio pisma odnosi se i na Dragov susret i razgovor sa Ljubicom Stojkanović koju su, kako je kasnije saznao, jedne noći iz njene kuće u Pljevljima odveli pop Maca i Vojo Kovaljski.

- 'Drago, ja sam osuđena na smrt od četnika u Pljevljima i čekam samo da se pojave Maca, Kovaljski i Bjelica da me odvedu da rade sa mnom Bog zna šta i najzad da me zakolju ko živinče' - prenio je dio razgovora sa Ljubicom, svojom školskom drugaricom, u pismu Goluboviću Drago Bojović. Par dana nakon tog razgovora, Ljubica je odvedena od kuće i nije se nikad vratila. Dragove prve informacije su govorile da je to uradio Gestapo, zbog čega se i uplašio za svoj život.

To što je učinila SPC je toliko amoralan čin da neću da učestvujem u čitavoj ovoj stvari, čak ni kao protivnik: Miša Janketić

Izvor: kurir.rs

čuveni Božo Bjelica, Vojo Kovaljski i pop Vukojičić, zvani Maca'.

Golubović kaže da nije mogao da vjeruje da su Šiljak i Vukojičić kanonizovani 'jer za njega svetac predstavlja simbol prema kome treba da se vaspitavaju buduće generacije'...

U kanonizaciju nijesam mogao da povjerujem znajući da je sav narod pljevaljskog sreza bio upoznat sa koljačkom aktivnošću popa Mace i bestijalnim orgijanjem zajedno sa italijanskim okupatorima na dan strijeljanja više od 30, mislim 34 građana Pljevalja 4. maja 1942. godine, rekao je Golubović dodajući da mu je to ispričala supruga Vidosava koja je djetinjstvo provela na Ilinom brdu i sve to gledala."

"Republika" je prenijela i izjavu episkopa Filareta: "Episkop mileševski Filaret u subotu prilikom posjete Pljevljima nije želio duže da razgovara sa novinarima o kanonizaciji dvojice sveštenika osumnjičenih da su u Drugom svjetskom ratu počinili zlodjela nad civilima, dodajući da, 'to ostavimo za drugiput'." ("Republika", 29. avgust 2005. članak Vladika Filaret ne

'Od toga sam stalno strahovao dok nijesam skoro dva mjeseca docnije saznao da Ljubica nije uhapsio Gestapo nego Maca i Kovaljski, što se saznao od njenog oca, a to je značilo da su oni izvršili ono što je Ljubica i očekivala jer je nestala zauvijek¹, naveo je u pismu Bojović, par stranica ranije konstatujući da su među pljevaljskim četnicima 'bili i

želi da priča o kanonizaciji dvojice pljevaljskih sveštenika)

Zločinohuškač i pedofiljubac Filaret Mićević nije imao komentar, iz jednostavnog razloga, Maca Vukojičić je klapo ljude, episkop Filaret to podržava. Kasnije će više o Mićeviću.

Podgorička "Republika" je 2. septembra 2005. objavila: "**Sinodu Srpske pravoslavne crkve iz Pljevalja je poslato još jedno otvoreno protestno pismo zbog kanonizacije sveštenika Milorada Vukojičića, koji je u Drugom svjetskom ratu počinio niz zločina nad civilima. Autor pisma Miodrag Stamenić navodi kako zna da je Vukojičić u ratu ubio njegovog oca, babu i djeda...**

- Na spisku novomučenika, sveštenomučenika koji su kanonizovani našao se i sveštenik Milorad Vukojičić Maca za koga mi jepoznato da je bio egzekutor moje porodice: djeda Dika Stamenića, babe Jule i oca Ljuba, 1944. godine u Pljevljima - navodi Stamenić u pismu.

Taj događaj je, piše on, obilježio njegov život 'bolom i stradanjem da je čutanje ono sa čim ne smije izaći pred duše predaka'.

On navodi kako je Sinodu pisao uzdajući se u njegovu istinoljubivost ne želeći nikom da sudi, već da isci jeli povrijeđenu ranu koja se bez melema istine samo produbljuje'.

- Da li se može, da li je dozvoljeno, da li je bogougodno da sveštenoslužitelj koji se mašio oružja i povrijedio svetu tajnu života bude kanonizovan u svetitelja - upitao je Stamenić dodajući da će mu odgovor Sinoda donijeti mir koji mu je i jedino potreban."

Da li je bogougodno da zločinac bude svetitelj, pita Stamenić. SPC misli da jeste, ako je mogla ga proglaši pedofila Miliutina, ljotićevo Velimirovića, fašističku slugu Lipovca, zašto ne bi i koljače? Što briga Srpsku crkvu što je svetost? Za SPC je bitan politički projekat Velika Srbija, politički program Garašanina, to interesuje Srpsku crkvu, ostalo je manje važno.

"Pobjeda" je 26. avgusta 2005. pisala: "**Potpredsjednik SNS, Novica Stanić, je saopštio 'svoj načelan stav', da bilo ko, ko je pravio zločine ne može biti proglašen sveštenomučenikom. On tvrdi da u konkretnom slučaju postoje svjedoci zločina sveštenika, ali postoje i živi svjedoci koji tvrde da oni to nijesu uradili. 'U svakom slučaju, trebalo je prije početka kanonizacije utvrditi istinu. Vjerujem da je to crkva i uradila, a ako je nekim slučajem topropušteno, da se ispraviti. U svakom slučaju, to je stvar crkve i njenih organa - smatra Stanić.**"

SNS (sadašnja Nova srpska demokratija) je srpska stranka u Crnoj Gori potpuno utemeljena na mitovima i lažibjkama, identitet te stranke je čvrsto ukopan u nebuloznim pričicama tipa Kosovo, Miloš Obilić, car Lazar, pokosovski zbijeg... Na temelju tih priča ova stranka je potpuno četnička i velikosrpska. Stanić se pomalo ograđuje od Mace i Šiljka i odmah zatim opravdava Srpsku crkvu, kako je to njena unutrašnja stvar. Da ja znam ovo je jedini slučaj, da je Novica Stanić u političkoj karijeri koja traje dvadesetak godina, imao različit stav od stava SPC i da se ogradio od stava SPC. Kakve je zlotvore Srpsku crkvu proglašila za svece i Stanićeva izjava to pokazuje.

U istom članku "Pobjede" nastavlja se: "**Reagovala je i porodica Pejanović, Milka i njen sin Vlade iz Pljevalja, koja je optužila Srpsku pravoslavnu crkvu da 'izborom zločinaca za svece širi klerofašizam'. Na sve ovo još nema odgovora iz eparhije mileševske, a vladika Filaret ne odgovara na telefonske pozive novinara."**

Pedofiljubac i zločinohuškač Filaret se nije oglašavao jer nije imao išta smisleno da kaže.

Radomir Matović je u dokumentarnoj emisiji "Sveci i zločinci" (TV Crne Gore, septembar 2005, autor Tanja Šuković) i ovo rekao: "**Ja mislim da mi svi pomalo živimo u zabludi da je izmanipulisan Sveti Sinod Srpske pravoslavne crkve. Ne. I ja sam mislio u početku da je to manipulacija ovog Filareta, ovog puškomitralsca koji za mene više uopšte ne može biti svešteno lice. Međutim nije, ne radi se o manipulaciji, radi se da su Sveti Sinod preuzeli ekstremisti i da tu više nema ispravke bez neke temeljitije promjene u vrhu Srpske pravoslavne crkve. Mislim da je to opasno za crkvu, tako da ja od Sinoda više ne**

Novomučenici SPC, i par ubica
Photo: acvila30.ro

očekujem ništa i ja mu se ne mislim obraćati."

Potpuno se slažem sa Matovićem, Srpsku crkvu su preuzeli velikosrpski ekstremisti, Matović je bio u pravu Sinod Srpske crkve nije sa spiska svetaca izbrisao Macu, Prijovića, Šiljka...

Sociolog religije Mirko Đorđević je u istoj dokumentarnoj emisiji rekao: "Ove najnovije kanonizacije jesu politički čin ali uklapaju se u tradicijsku brazdu, ne samo srpskog hrišćanstva i naše crkve nego i šire, ali osobito do izražaja dolaze u našoj crkvi. Mi imamo primere u srednjem veku da su skoro svi kraljevi i carevi koji su ubijali oca, oslepljivali sina i u ličnom životu nisu bili ljudi vrlina (ni u javnoj delatnosti), sveti! I stoje u ikonostasu svetitelja i mučenika. Zato ne treba da čudi da se ta tradicija uporno održava vekovima i samo oni koji ne znaju pravo stanje stvari u našoj crkvi, mogu se čuditi što je jednostavno ljotićevo politički ideolog Nikolaj Velimirović, danas u saboru Srba svetitelja, kojem su određena, gle čuda, dva zapovedna dana. Dva zapovedna dana, što ni Sveti Sava nema. Tradicija je u pravoslavlju da samo onda kada se kult nekog čoveka stvori u narodu, kada on svojim vrlinama počinje da sjaji i da ostane u trajnom kolektivnom pamćenju ljudi, tu tradiciju crkva kasnije, posle mnogo vekova, to je bio pravi postupak sankcioniše. Ali i tu su utvrđeni od strane dogmatičara i znalaca vrlo precizni uslovi. Dovoljno se setiti Nikodima Milaša, nesumnjivog autoriteta u toj oblasti, koji tačno kaže da neko ne može biti za života, nego posle smrti, da mora svojim ličnim životom svetitelj, svojim ličnim životom čovek vrline, i drugo da njegovo telo ne bude podložno raspadljivosti i da se na njegovom grobu odigravaju čuda to crkva sasvim ozbiljno uzima kao uslov. Međutim, u pravoslavnoj tradiciji, koja je dobrom delom loša naša tradicija, nikada ovi uslovi do kraja nisu poštovani, pa čak postoje evidentni primeri da su vršene manipulacije, recimo u slučaju pomenutih srpskih kraljeva koji su svi svetitelji, iako u njihovom životu ničeg svetog i svetačkog decidirano nema..."

O tome govori i poslednja odluka majskog sabora naše crkve koji je na predlog vladike Filareta ponudio čitavu grupu za svetitelje, pa se pokazalo što je crkvi bilo poznato, znam da je bilo poznato, da u životu tih ljudi osim što ih je zadesila zla sudbina, koja je zadesila hiljade i hiljade i na jednoj i na drugoj među zaraćenim stranama, to je političko pitanje, ali, ne smećimo s uma i komunisti, to nisu moje reči, to je jedan papa govorio 'i komunisti gospodo imaju bogat kalendar svojih pravih mučenika i velikomučenika, koje s pravom obeležavaju crvenim slovom' Dakle, neko može biti pravednik bez obzira na kojoj je strani bio. Zato sam se ja na samom početku ako se sećate u jednom crnogorskom glasilu pitao - a šta raditi sa onim sveštenicima koji su kao ubedjeni antifašisti stradali od ruku četnika? Njih nema na ovom spisku naše crkve, što belodano potvrđuje da je u pitanju bila politička nagodba između Koštuničinih moćnika i delova jerarhije koju obično eufemično nazivamo tvrdom strujom."

Jovan Bajford u svojoj knjizi o Nikolaju Velimiroviću iz 2005. godine citirao je vladiku Jovana: "**Slično tome, krajem 1980-ih vladika šabački i valjevski Jovan objasnio je da 'nikada nije Crkva nekog proglašila za sveca pa tu odluku narod prihvatio, nego obratno, narod je proglašavao za sveca nekoga, pa je tek docnije crkva to ozakonjivala'** (J.Velimirović, 'Crtice iz života Vladike Nikolaja', Glas crkve, 1991, broj. 2, str. 22)."

Kao što vidimo i pored oštrog protivljenja naroda, SPC je zlotvore poput Mace Vukojičića drsko proizvela u svetitelje.

***Nastavak feljtona u subotu, 1. avgusta**

Povezani članci

- ["Sveti" Maca Vukojičić Koljač](#)

[Komentara \(o poslato\)](#)

03.08.2015 - 15:07

Feljton: Bizarni sveci Srpske crkve (10)

Milutin Nemanjić, uzor današnjim pedofilima

Piše: [Miroslav Čosović](#)

Photo: Stock

Na optužbe koje su protiv njega iznijeli dječaci na sudu, episkop Pahomije se branio da je u pitanju zavjera "albanskog lobija"! Kad se suoče sa svojim zločinima, episkopi Srpske crkve se okreću provjerenom utočištu šovinizmu i sijanju mržnje prema drugim nacijama

PEDOFIL IGUMAN ILARION (JOVAN) MIŠIĆ

Duboki su korijeni pedofilije u Srpskoj crkvi. Sežu unazad 700 godina, do Milutina Nemanjića. Milutin koji je vizantijskoj princezi Simonidi, kako kaže Vladimir Corović "pokvario matericu" kad je imala osam godina, danas je uzor pedofilima u kleru Srpske crkve, činjenice tako govore.

U Srpskoj crkvi danas postoje pedofili među visokim klerom, kao što su: episkop vranjski Pahomije (svjetovno Tomislav Gačić), iguman Ilarion (svjetovno Jovan Mišić), episkop Vasilije (svjetovno Ljubomir Kačavenda), tu je i pop Milovan Đokić i sigurno ih ima još, ali nijesu primjećeni od javnosti.

Posvјedočeni pedofil Srpske crkve je bivši iguman manastira Hopovo Ilarion Mišić. List "Danas" je u avgustu 2007. pisao: **"Odlukom Okružnog suda u Novom Sadu bivši iguman fruškogorskog manastira Hopovo osuđen je 2006. godine na godinu dana zatvora zbog bluda nad maloletnicima. Sudski postupak pokrenut je 2001. godine, kada ga je optužnica teretila da je te godine u Dvorskoj bašti u Sremskim Karlovcima navodio na blud maloletne dečake čija su imena navedena u optužnici. Zbog pritužbi dečaka da im 'neki čika Jova daje novac da rade neke stvari, roditelji su pratili, uhvatili i pretukli Jovana Mišića i obratili se vladiksi sremskom Vasiliju. Od kraja 2001. godine, kada je podignuta optužnica, do nastavka procesa 2005. godine Mišić se samo jednom pojavio na sudu, 2003. godine, kada je tražio izuzeće sudije. Posle podizanja optužnice vladika sremski Vasilije smenio ga je s mesta stareštine manastira Hopovo, a potom se u medijima govorilo da je otišao u manastir Mileševa, kao i u manastir Svetе trojice pored Pljevalja u Crnoj Gori."** (Poništena kazna igumanu Ilarionu, "Danas", 6. avgust 2007).

U istom članku "Danas" je pisao: **"Vrhovni sud Srbije poništio je kaznu od godinu dana zatvora bivšem igumanu**

Knjiga Miroslava Čosovića "Bizarni sveci Srpske crkve" prodaje se u Crnoj Gori, u supermarketima i na kioscima po cijeni od 3.99 €. Osim onoga što čitate u feljtonu, u knjizi možete pročitati još mnogo toga zanimljivog - o Svetom Savi, o Nikolaju Velimiroviću, o Njegošu, o Luku Vukmanoviću, o Atanasiju Jevtiću, o Amfilohiju Radoviću, o Filaretu Mićeviću, o istoriji pravoslavne crkve na ovim prostorima... Facebook stranica knjige <https://www.facebook.com/bizarni.svec>

fruškogorskog manastira Hopovo Ilarionu (Jovan Mišić), koja je izrečena zbog bluda nad maloletnicima. Ta odluka je doneta pošto je Vrhovni sud prihvatio razloge njegovog branioca Ilike Radulovića za obaranje presude jer 'nije ni vođen postupak protiv njegovog branjenika'."

Povodom oslobođanja ovog pedofila od strane Vrhovnog suda Srbije, ministar pravde Srbije Dušan Petrović tražio je razriješenje sedam sudija, ali: "Veliko personalno veće Vrhovnog suda nije prihvatiло zahtev ministra pravde Dušana Petrovića da razreši sedam sudija zbog postupanja u slučaju Ilarion, protiv koga je zastareo postupak za seksualno zlostavljanje maloletnika, već je kao kaznu za taj propust izreklo opomene većini sudija. Kako 'Blic' saznaje, Veliko personalno veće razmatrajući zahtev ministra za razrešenje troje sudija Vrhovnog suda oslobođilo je odgovornosti Dragomira Milojevića i Predraga Gligorijevića, a trećem sudiji Miroslavu Cvetkoviću izreklo je opomenu." (Sudije kažnjene samo opomenom zbog slučaja Ilarion, "Blic", 19. novembar 2007. godine).

PEDOFIL VLADIKA PAHOMIJE (TOMISLAV) GAČIĆ

Beogradski "Blic" je u novembru 2007. prenosio pisanje nedjeljnika "Vranjske", Imena žrtava nijesu navođena, samo inicijali. Jedna od žrtava episkopa vranjskog Pahomija je kazivala: "**Vladika je ubrzo ušao u moju sobu i odjednom me zagrio. Stavio je glavu ispod mog vrata. Već sam namestio krevet, ali vladika je počeo da razvlači dvosed, smeškajući se, uz reči: 'Ti si, ovako, malo puniji, pa bi mogao malo bolje da se raskomotiš.'** Rekao sam mu: 'Neka, bolje ovako za jednog, mogu i tako da spavam' ispričao je M.T.

Dečak je međuvremenu posumnjao da je vladika uzeo ključ od vrata sobe. Posle petnaestak minuta, svedočio je dečak, vladika je samo u donjem vešu ponovo ušao u njegovu sobu i legao u krevet pored njega.

Rekao mi je da ne može da spava, i da želi da porazgovaramo. Tada je počeo da me pipa i pita ovo i ono. Branio sam se i odgovarao, a onda sam ga zamolio da me ostavi pošto sam umoran, a i ne želim da se nešto dogodi. Posle pipkanja i maženja, vladika mi je predložio da se 'družimo'. Ja sam to odbio. Tada je on izašao iz sobe i nešto kasnije opet se vratio. Palo mi je na pamet da ga nećim udarim. Ali, kako? Mi smo vladiku doživljavali ka svetinju. Rekao sam mu: 'Molim vas, preosvećeni, bolje izadite iz sobe. Ja, eto, shvatam da možda niste ni vi krivi što to radite. Eto, mogu da to sakrijem, da ne govorim nikome, ali ostavite me na miru' ispričao je M.T." (Vladika polunag u dečakovoj sobi, "Blic", 7. novembar 2007).

Još jedno svjedočenje protiv Pahomija: "**Sada kada se setim, ne mogu da spavam. Kad je došao obnažen u sobu, kad me terao da mu okrenem leđa, da ga masiram ispod pupka, bio sam potpuno paralizovan. Sećam se njega nagog kako leži, ustaje, ide tamo-amo, dolazi do mene i pokušava da me pipa, dok ja bežim. . . Kada mi je rekao da ga masiram, ja sam ga masirao otpozadi u predelu ramena... Posle toga on je ustao, okrenuo se prema meni, zagrio me obema rukama u predelu slabina i počeo da ljubi u obraze i usta. On je meni govorio 'ljubi i ti mene i nije me puštao. Ja sam držao zatvorene usne. Okrivljeni je pokušao da me uhvati za polni organ u trenutku kada je skinuo mantiju, pa i posle toga. Ja nisam dozvolio okrivljenom da me pipa svedočio je M.K, o događaju kada ga je vladika Pahomije pozvao u svoje odaje.**" (Zbog Pahomija sam hteo

Slučaj koji je pravosuđe zataškalo: Vladika Pahomije

Photo: nadlanu.com

da skočim sa terase,
"Blic", 8. novembar
2007).

Na optužbe koje su protiv njega iznijeli dječaci na sudu, episkop Pahomije se branio da je u pitanju zavjera "albanskog lobija"! Kad se suoče sa svojim zločinima, episkopi Srpske crkve se okreću provjerrenom utočištu šovinizmu i sijanju mržnje prema drugim nacijama!

U oktobru 2011. godine "Blic" je objavio članak u kojem je pojašnjeno kako se vladika Pahomije izvukao od odgovornosti:

"Državni sekretar Ministarstva pravde Slobodan Homen izjavio je danas da je prethodna vlada 'svesno zataškavala' slučaj protiv Tomislava Gačića, odnosno vladike vranjskog Pahomija. Vladika Pahomije je optužen za seksualno zlostavljanje."

Da li je to bilo po nečijem nalogu ili ne to u ovom trenutku nije bitno. Svesno je, po nalogu, taj preclmet u potpunosti zastareo i tu sad više ne može ništa da se uradi - rekao je Homen za televiziju B92. On je kazao da je ministarstvo isplatio štetu oštećenim dečacima koje je, po optužnici, Pahomije primoravao na bludne radnje, iako mu (vladiki) nije presuđeno. Vladika Pahomije, bio je optužen da je u prostorijama Vranjske eparhije, gde je vrhovni sveštenik, primoravao četvoricu dečaka, polaznika škole za sveštenike pri eparhiji, na bludne radnje. Proces protiv vladike Pahomija počeo je 2003. godine u Opštinskom sudu u Vranju, a u aprilu 2005. godine, odlukom Vrhovnog suda, preseljen je u Niš. Postupak pred niškim Opštinskim sudom počeo je iznova, četvorica oštećenih dečaka ponovo su davali iskaze pred sudom, a do kraja suđenja, u martu 2006. godine, nastupila je apsolutna zastarelost za dva krivična dela, iz 1999. godine i 2000. godine. (Homen: Prethodna vlada svesno zataškavala slučaj protiv Pahomija, online "Blic", 10. oktobar 2011).

A u maju 2013. "Blic" je pisao o novim Pahomijevim "podvizima": **"Sa intimnim prijateljem iz Grčke L. M. učestvovao je u protivprirodnom bludu nad maloletnicima iz Fudbalskog kluba Soko prilikom njihovog boravka u Grčkoj na letnjem raspustu.** Ovaj klub je formiran u Vranju pod pokroviteljstvom Eparhije vranjske, piše u dokumentima koje o vladici Pahomiju godinama vode srpske bezbednosne službe. U tim dokumentima stoji i da grčki novinar Hristos Kuzulis tvrdi da ima podatke o homoseksualnim aktivnostima Pahomija, kao i da je episkop Artemije ucenio Pahomija kompromitujućim materijalima o seksualnim skandalima. **Vladika Pahomije je bio optužen za seksualno zlostavljanje četvorice bogoslova u poznatoj 'aferi Pahomije'.** Međutim, zbog opstrukcije suda dva slučaja su zastarella, a dva su odbačena zbog 'nedostatka dokaza'." (Pahomije bludničio nad dečacima i u Grčkoj, online "Blic", 10. maj 2013)

U istom članku Blica data je i izjava vladike bačkog Irineja: **"Vladika bački Irinej izjavio je juče povodom objavljivanja dosjea episkopa SPC u 'Blicu' da u demokratskom društvu nije normalno da se mediji pozivaju na tajna policijska dosjea protiv pojedinaca. Tu se radi ili o zloupotrebi ili je policija imala razloge da pojedine ljudi drži u prizmotri rekao je vladika Irinej. Na okruglom stolu o odnosima SPC i države episkop bački je dodao da ne treba prejudicirati nečiju krivicu ako još nije utvrđena. On je dodao da je velika neozbiljnost i neodgovornost svih koji su tome doprineli, a naročito novinara koji se time bave."**

Vladika bački nije osudio pedofila Pahomija, već novinare koji su objavili informacije do kojih su došli! Pedofiliju među svojim klerom Srpska crkva ne vidi kao problem. Opstrukcija o kojoj "Blic" piše, vršena je iz tadašnje vlade Srbije na čijem je čelu bio Vojislav Koštunica.

PEDOFIL I SILOVATELJ POP MILOVAN ĐOKIĆ

U martu 2014. beogradski "Kurir" je objavio: "**Pop me je silovao u crkvi, a još dvaput je pokušao da me napastvuje. Bio je pijan, pretio mi je da nikome ne smem da kažem šta mi je radio, a onda mi je dao blagoslov.** Pričao je da sam pametna devojčica i da se poštenje ceni, ali mi je naglasio da držim usta zatvorena... Ovo je juče u potresnoj ispovesti za Kurir ispričala V. P. (13) iz Pločica kod Kovina, koju je, kako se sumnja, silovao seoski pop Milovan Đokić (56). Ceo slučaj otkriven je kad se maloletnica požalila tetki, posle čega su njeni staratelji, baba Regina S. i deda Stojan S., nasilnika prijavili policiji. Sveštenik Đokić je uhapšen, a nakon saslušanja, na kojem je negirao sve što mu je stavljeno na teret, određen mu je pritvor." (DEMON U MANTIJI: Ovo je pop koji je silovao dete i tražio da ga oralno zadovolji?!, online "Kurir", 21. mart 2014)

Ovo su objavili i mnogi drugi mediji.

***Nastavak feljtona u četvrtak, 6. avgusta**

Povezani članci

- [Ubice u crkvenom kalendaru](#)

[Komentara \(2 poslato\)](#)

Služba svetoj Pedofiliji: Episkop Pahomije

Photo: spc.rs

06.08.2015 - 14:43

Feljton: Bizarni sveci Srpske crkve (11)

Kačavenda Bludni i Peranović Krvotočivi

Piše: [Miroslav Čosović](#)

Photo: avaz.ba

Sinoda Srpske pravoslavne crkve da u četvrtak penzioniše vladiku zvorničko-tuzlanskog Vasilija Kačavendu bila je znak da u javnost napokon mogu da isplivaju sve kriminalne radnje za koje se sumnja da je u njima učestvovao vladika. Zbog straha od njegove moći informacije tek pomalo cure, ali 'Blic' uspeva da dođe do najvažnijih detalja.

Najšokantniji je slučaj mладог bogoslova Milića Blažanovića, koji je sa 19 godina stradao 1999, ali je slučaj pred pravosuđem pokrenut tek nedavno, kada je porodica angažovala advokata Duška Tomića. Prema zvaničnoj verziji, Blažanović se ubio bombom u manastiru Papraća kod Šekovića. Međutim, njegova majka Dragica Jovičić u ispovesti za 'Blic' tvrdi da je Milić ubijen jer je odbio da spava sa vladikom Vasilijem. Priseća se da je sinu savetovala da se čuva vladike 'jer se pričalo da je pedofil'.

Sin ju je, kaže, poslušao, i pokušavao je da ne bude nikad sam u prostoriji sa Kačavendom. Ipak, priča majka, nije prošlo mnogo i Milić je 'primetio kako ga vladika gleda'.

Nikada mi nije pričao o tome. Međutim, majka mi je nakon smrti Milića ispričala šta je njoj rekao i zakleo je da ne sme nikom ni reč da kaže. Ispričao joj je da je jedno veče u crkvu u Doboju došao Kačavenda. Bio je pijan i Miliću je bacio ključeve od sobe, navodno da ide da je pospremi. Međutim, uspeo je da izvrda. Nije otišao, preplakao je celu noć. Ujutru je odmah prebačen u manastir Papraću jer nije pristao na ono na što je vladika mislio. Znala sam da je tamo leglo pedofilije priča Jovičićeva. Nekoliko dana nakon toga Milić je nađen mrtav u svojoj sobi. Međutim, nastavlja majka, roditelje niko iz manastira nije pozvao da im javi za smrt.

Oni su tokom noći sve sredili. Prostorija je okrečena, pa je izgledalo kao da se ništa nije desilo. Milić se nije

Crkva koja ovako zdušno voli i slavi zlikovce je ništa drugo do zločinoljubna crkva ili je možda je pravilnije reći sekta. Kao posljedicu ovako neobuzdanog slavljenja zločinaca imamo situaciju da svještenici SPC danas i ubaju

"Blic" je u novembru 2012. objavio jezivu priču: "Odluka

Knjiga Miroslava Čosovića "Bizarni sveci Srpske crkve" prodaje se u Crnoj Gori, u supermarketima i na kioscima po cijeni od 3.99 €. Osim onoga što čitate u feljtonu, u knjizi možete pročitati još mnogo toga zanimljivog - o Svetom Savi, o Nikolaju Velimiroviću, o Njegošu, o Luki Vukmanoviću, o Atanasiju Jevtiću, o Amfilohiju Radoviću, o Filaretu Mićeviću, o istoriji pravoslavne crkve na ovim prostorima... Facebook stranica knjige <https://www.facebook.com/bizarni.svec>

Photo: Senad S.

ubio. Znam njegov karakter. Sigurno je znao više nego što je trebalo i morao je da umre. Kada sam smogla snage i otišla u manastir Papraću, na dužnosti je bio sveštenik Stefan. Rekao mi je da se Milić taj dan ponašao normalno i da su nakon nekog krštenja svi otišli u svoje sobe na odmor. Ništa više nije smeо da mi kaže. Poručio mi je da čutim. Posle sedam dana Milićevi prijatelji mijavljaju da je otac Stefan premešten u Srbiju. Imala sam želju da Stefana posetim, ali je umro nastavlja potresnu ispovest Dragica Jovičić, koja se razvela od muža.

Nekoliko godina nakon smrti Milića, kod Mostara je pronađen mrtav i njegov ujak, prevoznik voća iz Crne Gore u RS. Kako saznajemo, tragedija se dogodila nakon što se u jednoj kafani na putu požalio kako mu je sestrić nastradao zbog vladike Kačavende." (Majka bogoslova optužuje vladiku: Moj sin je ubijen zbog Kačavende, online "Blic", 11. novembar 2012)

Online "Blic" je 16. aprila 2013. objavio članak pod naslovom "Sinod SPC analizirao porno snimak vladike Kačavende". Ovaj naslov kod mene je u prvom momentu izazvao zbumjenost i nevjericu. Ali, iako nadrealan, naslov je odražavao istinu: **"Snimak na kome vladika zvorničko-tuzlanski Vasilije (Kačavenda) ima seksualni odnos sa mladićima, pušten je na sednici Sinoda, tako da su i članovi crkvene vlade mogli da se uvere da su navodi protiv episkopa istiniti, saznaje 'Blic'.** Iako je tada vladika Vasilije rekao Sinodu da hoće u penziju, prema saznanjima 'Blica', on je u eparhiji organizovao potpisivanje podrške sa kojom namerava na Saboru da spreči penzionisanje.

Slučaj vladike Vasilija nesumnjivo će biti jedna od tačaka dnevnog reda. Sada već pitanje njegovog penzionisanja nije moguće izbeći, jer Sinod poseduje obilje dokaza o vlađičinom angažmanu koji nije crkvene i duhovne prirode.

Prema saznanjima 'Blica', sporni snimak zbog kog je prošle nedelje pred Patrijaršijom uhapšen jeromonah Nikolaj Stamatović u pokušaju da ga proda za 100.000 evra među prvima su videli članovi Sinoda jer je sa ostalim materijalom protiv vladike Vasilija u novembru donet na sednicu Sinoda. Sa ulogom na snimku morao je da se suoči i vladika, koji je pozvan na sednicu. Kako saznajemo, snimak nije jedini materijal koji poseduje i SPC. Sinod je imao priliku da vidi i sporne fotografije, a postoje i svedočenja mladića i bogoslova.

Kap koja je prelila čašu i otvorila doslovce crkvenu istragu o vladici zvorničko-tuzlanskom bila je pritužba dečaka iz Cetinjske bogoslovije, koji su se požalili svojim duhovnicima da su imali neprijatnosti sa vladikom Kačavendom. Posle toga Crkva dolazi u posed snimaka i fotografija."

Pa je dva dana kasnije online "Blic" izvještavao: "**Blic je imao uvid u deo kolekcije snimaka episkopa sa muškarcima na kojima se vidi da vlađičin angažman sa mladićima nije duhovne, već intimne, telesne prirode.**

Kako 'Blic' saznaće, Sinod Srpske pravoslavne crkve poseduje lascivne fotografije, video i audio snimke i oko 40 svedočenja mladića i sveštenstva Eparhije zvorničko-tuzlanske. Svedočenja su o vlađičinim seksualnim sklonostima, ali i o pritiscima na seksualni odnos. Fotografije, kao i snimci neoborivo svedoče o Kačavendinim homoseksualnim sklonostima. Međutim, i pored materijala koji poseduje i činjenice da je utvrđeno da vladika vodi paralelan život nedopustiv za monaha, Sinod SPC ništa ne preduzima.

'Blic' je imao uvid u snimak koji traje oko pet minuta. Jasno se u krupnom planu vidi vladika u strasnom zagrljaju sa mladićem sa kojim se ljubi u usta. Obojica su obučeni. Vladika na snimku nije u mantiji, već u košulji. Na snimku nije moguće utvrditi da li je snimano u eparhijskom dvoru u Bjeljini ili u nekom sasvim drugom prostoru. 'Blic' je juče imao uvid i u drugi snimak koji su u Beograd doneli vernici iz Bijeljine. Oni poseduju još jedan snimak na kome je vladika sa mladićem, s kojim leži u krevetu." ("Blic" imao uvid u vladikinporno snimak: Kačavenda ljubio maloletnika u usta, online "Blic", 18. april 2013)

U javnost (a tu u današnje vrijeme znači na internetu) je dospio video snimak vladike Vasilija Kačavende u "akciji", samim tim pojatile su se i fotografije. Evo jedne od fotografija episkopa Kačavende kako se ljubi sa nekim mladićem:

Photo: kurir-info.rs

Srpska crkva nikada ne uzima u obzir svjedočenja ljudi ako joj se ta svjedočenja ne sviđaju, ako misli da ta svjedočenja ruše njen ugled. Bezbrojne glasine i iskazi

O Kačavendi kao pedofilu i homoseksualcu (homoseksualizam Srpska crkva oštrosuduje), nijesu bili dovoljni da SPC reaguje i da ga smijeni. Tek kad su se pojavili ovi snimci, "sabijena uza zid" SPC je smijenila Kačavendu. Dana 22. aprila 2013.

Sinod Srpske pravoslavne crkve razriješio je dužnosti vladiku zvorničko-tuzlanskog Vasilija Kačavendu.

Pahomije nije smijenjen sa mjesta vladike i nije osuđen, a Ilarion Mišić nije osuđen zato što njih dvojica nijesu fotografisani ili snimljeni video kamerom za vrijeme svojih pedofilskih "podviga".

Nema neke značajne i ubjedljive osude pedofilije među njenim redovima od strane Srpske crkve. A zašto bi i bilo, kad im je Milutin, jedan od najvećih svetitelja pedofil?

Pošto su oslobodili pedofile Pahomija i Ilariona, kao da su sudovi u Srbiji poručili:

Ako hoćete da budete nekažnjeni pedofili, zapopite se, obučite mantije Srpske crkve!

CRKVA KOJA DANAS USHIĆENO SLAVI ZLIKOVCE IMA NARAVNO I SVJEŠTENIKE UBICE

Crkva koja ovako zdušno voli i slavi zlikovce je ništa drugo do zločinoljubna crkva ili je možda je pravilnije reći sekta. Kao posljedicu ovako neobuzdanog slavljenja zločinaca imamo situaciju da svještenici SPC danas i ubijaju!

Beogradski nedeljnički "Vreme" je u broju od 21. maja 2009. u tekstu pod naslovom "Ubijanje Boga lopatom" izvijestio javnost kako se u jednom pravoslavnom hrišćanskom centru u Crnoj Reci u Srbiji, narkomani liječe tako što se batinaju.

Photo: bigradiobl.com

Kao besprijeckorni dokaz "Vreme" je na svom internet sajtu priložilo video zapis na kojem se vidi da jedan mladić žestoko premlaćuje drugog mladića u sobi u kojoj na zidu dominiraju ikone. Autor teksta Prvoslav Karanović je pisao: "**U Duhovno rehabilitacionom centru Crna Reka, čiji je starešina Branislav Peranović, primenjuju se brutalne metode**

'lečenja'. Na snimku koji je načinjen u ovom centru vidi se kako ovisnika prebijaju svim raspoloživim sredstvima; pesnicama, nogama, čak i lopatom. Rad ovog centra blagoslovio je vladika Artemije, a država Srbija im je dala dozvolu za rad. Pored toga što štićenike prebijaju lopatama, postavlja se pitanje imaju li medicina, psihijatrija i zakonodavstvo bilo kakav smisao, ako lekove dozira upravnik centra protojerej Branislav Peranović, koji je studirao poljoprivredu, 'medicinske sestre' su ovlašćeni batinaši, a čuvari pitbul terijeri i dobermani."

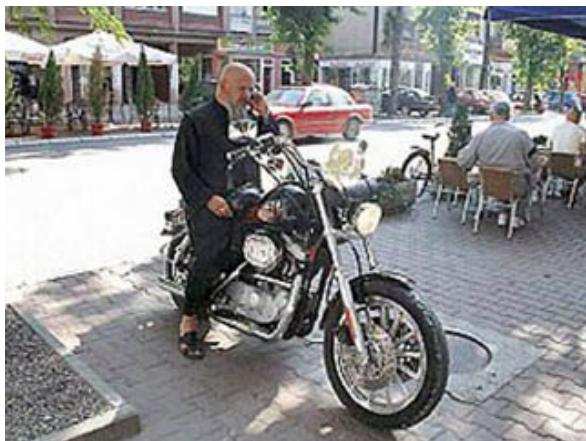

Photo: Stock

I još je napisano u istom tekstu: "**Jedan od onih koji su prošli 'rehabilitaciju' kaže da su ga pri dolasku u centar pratili roditelji. Uz prijatnu priču ponudili su roditeljima ugovor u kom stoji da ovisnik na lečenju pristaje na svaku vrstu tretmana, 'što uključuje lakše i malo teže batine'. Potom su potpisali papir u kojem stoji da je period lečenja šest meseci po ceni od 350 evra mesečno. Kaže da su se roditelji odlučili na takav korak ne znajući šta ga sve čeka. Po njemu, drugi presudni faktor bio je očaj roditelja i hvatanje za slamku u bezizlaznoj situaciji: 'Radite šta znate samopomagajte, mi mu ne možemo ništa - a odgovor je bio: 'Ne sekirajte se, mi znamo kako ćemo ga dovesti u red.'**

Pogledavši snimak 'lečenja' odmah je prepoznao trpezariju 'lečilišta': "Nije to ništa, čim je u trpezariji. Napolju, u dvorištu, poređaju ovisnike u krug da gledaju kako tuku 'nevaljalog'. Biju motkama, lopatama, pesnicama, šipkama, kaiševima, čime stignu. Jednom prilikom, dok sam gledao šta rade, toliko mi se smučilo da sam povraćao i počela je da me hvata nesvestica. Unutra ipak malo vode računa, ali prostorija u kojoj smo

ručali često zna da bude krvava od prebijanja, mada je poznato da mnogi boluju od hepatitisa. Nema ko da razgovara s tobom, biju za sve, čak i za reč koja im se ne dopada ili preki pogled. Ako ne pokušavaš da bežiš, pričaš roditeljima da ti je sve super, onda ne dobiješ batine, ali takvi su retki. Jednog su prebili zato što je rekao roditeljima da mu se ne svđa ovdašnji hleb.

Na pitanje 'Ko bije?', odgovora da su to lečeni narkomani koji se prijavljuju da ostanu nakon izlečenja od zavisnosti, a ovlastio ih je otac Branislav. Oni su mu beskrajno lojalni. 'Zna i on da bije, često su mu ruke krvave. Kad udara rukama i nogama leti mu mantija na sve strane. Trenira čovek borilačke veštine', kaže naš sagovornik."

Ovaj slučaj izazvao je veliku medijsku pažnju i SPC je kazala da ne odobrava postupak Peranovića. Međutim.

Isti nedeljnik "Vreme" je 22. oktobra 2009. u tekstu pod naslovom "Lopate, batine i jeftino politikantstvo" objavio: "**Pet meseci pošto je 'Vreme' objavilo snimke prebijanja u Duhovno-rehabilitacionom centru u Crnoj Reci, protojerej Branislav Peranović dobio je titulu 'eparhijskog savetnika za borbu protiv narkomanije', glavni batinaši i nasilnici dobili su simbolične zatvorske kazne za silovanje, a vladika bački Irinej optužen je da laže i indirektno ubija mlade."**

Organizator premlaćivanja pop Peranović je unaprijeden, nije raščinjen i nije isključen iz Srpske crkve. A i zašto bi bio? Zar da crkva koja slavi pedofila Milutina, kasapina Stefana Dečanskog, Macu Vukojičića, ljotićevelca Nikolaja, zar da takva crkva raščinjuje svoje sveštenike zbog toga što premlaćuju bolesnike?

Poslije ove velike afere pop Peranović je postao upravnik Pravoslavnog centra za liječenje zavisnosti "Sretenje" u Jadarskoj Lešnici kod Loznice, где je nastavio sa istim metodama "liječenja".

I, kao normalna posljedica toga što mu je SPC dala prečutnu saglasnost da nastavi sa premlaćivanjem bolesnika, pop Peranović je 6. avgusta 2012. ubio štićenika centra "Sretenje" Nebojšu Zarupcu. U junu 2013. Peranović je osuđen blagom kaznom od 20 godina zatvora, to praktično znači da će odležati nekih desetak godina i onda "zbog dobrog vladanja" i zahvaljujući redovnim amnestijama, biti pušten.

Sajt B92 je izvještavajući o presudi Peranoviću objavio: "**Šabac Sveštenik Branislav Peranović osuđen je pred Višim sudom u Šapcu na 20 godina zatvora zbog teškog ubistva Nebojše Zarupca.**

Peranović, koji je bio upravnik Centra za odvikavanje od bolesti zavisnosti i Jadranskoj Lešnici 'Sretenje', a Zarubac je bio štićenik tog centra. Peranović je bio optužen da je na svirep način 6. avgusta lišio života Zarupca tako što mu je zadao veliki broj udaraca štapom, pesnicama i nogama, a te povrede izazvale su štićenikovu smrt. Za to krivično delo zaprećena je kazna od 10 do 40 godina. Veće je odlučilo da je Peranović ubistvo učinio sa eventualnim umišljajem, a ne kako je tužilac naveo sa umišljajem, pa je zato dobio 20 godina zatvora, iako je za to delo predviđena kazna od 10 do 40 godina. Prema zaklučku suda suspendovani sveštenik je tokom postupka sam opisao način na koji je učinio to delo. Prema njegovim rečima, tukao je Zarubca jer je pokušao da napusti centar, sa drvenim štapom dugačkim metar i po, pesnicama i nogama i dva puta je prekidao batinanje da bi ukazao pomoć Zarubcu pa nastavlja. Prema nalazima veštaka, te povrede su izazvale smrt Zarubice." (Peranović osuden na 20 godina, online B92, 21. jun 2013)

Srpska crkva na čelu sa patrijarhom Irinejom i cijelim Sinodom je saučesnik ovog ubistva, jer su popu Peranoviću dozvolili da nastavi sa svojim metodama "lječenja" pod okriljem Srpske crkve. I ko se zbog toga sekira? Možda neko iz SPC, možda neko u vlasti Srbije? Ma, kakvi.

Pa što za SPC znači jedno ubistvo, koje je aminovala time što Peranovića nije na vrijeme izbačila iz crkve, što znači to ubistvo za crkvu koja tako strasno vjekovima širi mržnju? Što za SPC znači ubistvo ovog Zarubca, za istu SPC koja je Jelenka Pedofiloljubca nagradila episkopskim položajem jer je kroz TV studija nosio lobanje?

Ovo ubistvo koje je počinio svještenik Srpske crkve, za Sinod te crkve je bila samo fina zabava, imali su o čemu tih dana da razgovaraju.

***Nastavak u ponedeljak, 10. avgusta**

Povezani članci

- [Milutin Nemanjić, uzor današnjim pedofilima](#)

[Komentara \(3 poslato\)](#)

10.08.2015 - 13:59

Feljton: Bizarni sveci Srpske crkve (13)

Zašto Srpska crkva ne obriše iz kalendaru svoje lažne svetitelje?

Piše: [Miroslav Čosović](#)

Photo: hubimg.com

Srpska crkva ogreza je u etnofiletizmu, ponaša se kao masovni ubica kad počini prvo ubistvo, poslije mu to postane stvar navike. Kao kad se narkoman navuče na drogu, poslije joj se vraća iz ovisnosti. Kao alkoholičar koji piće neprestano danima, pređe mu u naviku i ne može toga da se otarasi. Tako i

Srpska crkva ima ovisnost. Kad je već jednom proglašila pedofila, nogoseka, kasapina, prokletnika, umobolnika i slične osobe za svetitelje, nema prepreka da se i ljotićevec i dušmanin Jevreja ne proglaši za sveca. Nema prepreke ni da se okoreli zlikovac kao što je Maca Vukojičić proglaši za svetitelja, ili kvisling Joanikije Lipovac. SPC je postala ovisna o zločincima, ne može bez njih

Mirko Đorđević je još 2003. pričao kako je Srpska crkva 1774. obrisala iz kalendaru svetih gomilu lažnih svetaca: "Što se tiče kalendaru u koji se unosi svetitelj i određuje mu se dan i služba mu se služi toga dana, vladika Velimirović je dobio dva dana, međutim, u kalendaru hrišćanskem, pa i u kalendaru naše crkve, pravi je haos i to nije od danas i nije od juče. Godine 1774. naša crkva je, to je u Habzburškoj monarhiji onda bilo, izbrisala iz kalendaru ravno 36 Srba svetitelja za koje se utvrdilo da ni po čemu ne ispunjavaju nijedan od ovih uslova, ali ih je još uvek ostalo dosta, primera radi svi su srednjevekovni vladari, carevi, kraljevi i arhiepiskopi po nekom automatizmu proglašeni za svece pa ćeće često čuti i pročitati kad čitate crkvenu štampu jednu sintagmu koja glasi 'svetorodna loza Nemanjića'. Međutim, dovoljno da otvorite, ako nemate vremena, Ćorovića, Ruvarca, 'Istoriju srpskog naroda', izdanje Srpske književne zadruge, pristojniju istoriju za srednje škole, pa ćeće videti da je u većini slučajeva među tim svetiteljima reč o oceubicama, sinoubicama, razbojnicima, pedofilima. Sveti kralj Milutin ko sve nije svet od njih. U nekim hrišćanskim crkvama kalendar je prečišćavan više puta... (136. emisija "Peščanik" radija B92, 23. V 2003)

Knjiga Miroslava Čosovića "Bizarni sveci Srpske crkve" prodaje se u Crnoj Gori, u supermarketima i na kioscima po cijeni od 3.99 €. Osim onoga što čitate u feljtonu, u knjizi možete pročitati još mnogo toga zanimljivog - o Svetom Savi, o Nikolaju Velimiroviću, o Njegošu, o Luki Vukmanoviću, o Atanasiju Jevtiću, o Amfilohiju Radoviću, o Filaretu Mićeviću, o istoriji pravoslavne crkve na ovim prostorima... Facebook stranica knjige <https://www.facebook.com/bizarni.svec>

To je isto uradila i Rimokatolička crkva 1969. godine. "Politika" je pisala: "**Zajedno sa još skoro dvesta svetaca, sveti Nikola je iz verskog kalendara Rimokatoličke crkve izbačen 1969. godine dekretom pape Pavla Šestog, jer se navodno pokazalo da su svi oni 'tvorevina fikcije'.** Povod za ovaj događaj bilo je otkrivanje slučaja svete Filomene u Italiji, gde su se njene relikvije čuvale u nekoliko crkava, a hagiografski opisi njenog života izlazili su na raznim jezicima. Kad je po papinom naređenju ispitao ovaj slučaj, pokazalo se da Filomena nikada nije postojala već da ju je izmislio starešina nekog samostana, sagradivši oltar za čuvanje njenih 'relikvija' i lansirajući priču o njihovim čudotvornim moćima, posle čega je dotad prazna samostanska blagajna bivala sve punija." (Svetac koji je zaradio milione, online "Politika", 21. decembar 2008. godine)

Prema tome, Srpska crkva može da ispravi svoje greške i da obriše sve svoje lažne svetitelje, te da dobro razmisli koga će ostaviti u kalendaru svetih. Možda bi trebala da ostavi Avakuma Beogradskog, kome istina nema moštiju, ali je po svemu sudeći junački postradao za vjeru, i možda ima još neko ko zaslužuje da bude među svetiteljima Srpske crkve.

ZAKLJUČAK: CRKVA KOJA USHIĆENO SLAVI ZLIKOVCE JE ZLOČINOLJUBNA CRKVA

Srpska crkva ogreza je u etnofiletizmu, ponaša se kao masovni ubica kad počini prvo ubistvo, poslije mu to postane stvar navike. Kao kad se narkoman navuče na drogu, poslije joj se vraća iz ovisnosti. Kao alkoholičar koji piće neprestano danima, pređe mu u naviku i ne može toga da se otarasiti. Tako i Srpska crkva ima ovisnost. Kad je već jednom proglašila pedofila, nogoseku, kasapina, prokletnika, umobolnika i slične osobe za svetitelje, nema prepreka da se i ljotičevac i dušmanin Jevreja ne proglaši za sveca. Nema prepreke ni da se okoreli zlikovac kao što je Maca Vukojičić proglaši za svetitelja, ili kvisling Joanikije Lipovac. SPC je postala ovisna o zločincima, ne može bez njih...

Dvadeset petog marta 1941. jugoslovenska vlada je potpisala sporazum o pristupanju Trojnom paktu, koji je, kako je ista vlada objašnjavala značio neutralnost Jugoslavije u II svjetskom ratu. Za one koji ne znaju, u II svjetskom ratu bilo je neutralnih država oko kojih je rat bjesnio svom žestinom, kao što su bile Švajcarska i Švedska, a neutralna je bila i Turska. Protiv sporazuma od 25. marta odmah je ustala SPC, patrijarh Gavrilo Dožić i Nikolaj Velimirović koji je držao vatrene govore, uzbunjivao narod i dva dana kasnije, 27. marta 1941. grupa visokih oficira vojske Kraljevine Jugoslavije izvršila je puč, zbacila vladu, a na čelu nove vlade postavila generala Dušana Simovića. Takođe, sa jednakom strašću protiv sporazuma sa silama Osovine ustali su i komunisti, koji su se zahvaljujući ovom puču kasnije dokopali vlasti, jer puč je bio povod Njemicima da napadnu Jugoslaviju, a iz rata su komunisti izašli kao pobjednici. Tako se Nikolaj Velimirović "najveći Srbin poslije Svetoga Save" našao na istom poslu huškanja na rat rame uz rame sa komunistima koje je mrzio iz dna duše. "Najveći Srbin poslije Svetog Save" je svojim huškanjem na rat sa Njemicima u smrt poveo stotine hiljada Srba.

U ratovima devedesetih jedan od glavnih zagovornika rata bila je Srpska crkva. Na sajtu Youtube postoji video zapis "SPC: Srbi i Hrvati Vjekovni neprijatelji".

U tom klipu tadašnji episkop gornjokarlovачki Nikanor Bogunović drži govor, iza njega stoje većinom lica u uniformama. Pominje njemačke političare Kola i Genšera, pa snažnim tonom, sa izraženom mržnjom na licu kaže: "Ko je taj mirotvorac koji miri Srbe i Hrvate, te vjekovne neprijatelje?"

To je episkop Srpske crkve! Svi poltičari pa i generali se u ratu bar deklarativno zalažu za mir, ali episkop SPC otvoreno traži da se dalje

ratuje, da se ne prekida sa ratovanjem! Nikanor Bogunović je sada episkop Banatski.

Kao što sam pokazao i danas Amfilohije Radović, najvažniji episkop u SPC i najavljuje i prijeti ratom, iako je opšta atmosfera na Iliriku da je narod jako umoran od ratova. Ako je narod umoran od ratova, Srpska crkva nije!

Istoričari bi trebali da provjere da li se desio i jedan rat Srba na Iliriku u posljednja dva vijeka, koji Srpska crkva nije zdušno podržala? Mislim da bi rezultati tog istraživanja bili zanimljivi.

(Kraj feljtona)

Povezani članci

- [Kačavenda Bludni i Peranović Krvotočivi](#)

[Komentara \(o poslato\)](#)